

POLİTİK-GÜNDEM

Almanya'da ırkçı saldırılar

Tüm dünyada yükselişe geçen ırkçı-faşist dalga, "demokrasinin beşiği" olduğu iddia edilen çok sayıda Avrupa ülkesinde de had safhada çıkmış bulunuyor. □Sayfa 8

POLİTİK-GÜNDEM

Kürdü görme, yoksulu dilendir!

Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan yoksulluk, Kürt ulusal hareketinin mücadeleye seyrine bağlı olarak kimi dönem daha fazla kimi dönem daha az gündemleştirilir. Çünkü "terör yoksulluktan besleniyor" denir. □Sayfa 9

INTERNASYONAL

Başkanlık değişecek, saldırganlık sürecek

ABD'de 4 Kasım 2008'de yapılacak başkanlık seçiminin tüm dünyayı etkileyeceği düşünüldüğü için, daha şimdiden ilgiyle takip edilmekte. □Sayfa 10

Demokratik Halk İktidarı İçin

işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutayimcilik@ttmail.com

Sayı: 11

*Yıl:1 *22 Şubat-6 Mart 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Halkın kendi gündemine müdahale vakti!

Egemen sınıflar, türban tartışmaları sürdürürken, ezilen emekçiler kendi gündemleri etrafında eylemler yapıyor. TEKEL'in özelleştirilmesine, SSGSS Yasa Tasarısına, iş cinayetlerine karşı seslerini yükseltiyorlar.

Siyasi istismar aracı

Türban sorunu, hangi tutumu takınırsa takınsın hakim sınıf partilerinin tümü açısından siyasi istismar konusu olarak kullanılmaktadır. Bundan dolayıdır ki hepsi bu konunun kendisi açısından makul bir süre gündemde kalmasından yanadır.

Ortak hareketi örgütleyin

Egemenlerin oyunlarını bozmak için doğru bir yönelimle yol alacak kitlenin mücadelesine ihtiyaç vardır. Bu mücadelelere yön verme bakımından ezilenlerin haklarını savunan tüm kesimlerle ortak hareketi örgütlemek, her zamankinden önemlidir.

Yörsan işçileri; 667. gün de olsa direneceğiz!

Balıkesir'in Susurluk ilçesinde faaliyet yürüten Yörsan Gıda Mamulleri AŞ'de 12 ile 16 saate kadar kölece çalıştırılan Yörsan işçileri, bu koşullara dur demek ve sosyal haklarını almak için Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Ancak patron, sendikal örgütlülüğün bu kölece çalıştırmayı engelleyeceğini bildiği için 400 işçiyi işten attı. □Sayfa 4

15 Şubat'ta devlet terörü

Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999 yılında Türkiye'ye getirilişinin yıldönümünde yapılan eylemler devlet terörüne sahne oldu.

Devletin azgınca saldırdığı eylemlerde kitlenin üzerine ateş açıldı, panzerler sürüldü. Bu olaylar sırasında Cizre'de Yahya Menekşe adındaki bir genç panzer altında kalarak yaşamını yitirdi. Aileyi ziyarete giden Emniyet Müdür Yardımcısı da kitlenin öfkesinden nasibini aldı

□Sayfa 6

Derinleşen ekonomik kriz ve Türkiye'nin durumu

Tüm dünyayı dalga dalga saran bu kriz içerisinde Türkiye'nin siyasi yetkilileri "bize bir şey olmaz" demeyi sürdürmektedirler. Ama TÜSİAD'ın, çeşitli sanayi ve ticaret odalarının sert tonda yapılan açıklamaları, peş peşe açıklanan ve kötüye gidişi açıkça belirten ekonomik veriler sonucu geçtiğimiz hafta hükümet, ekonomi konusunu gündemine aldı. Emperyalist ülkelere göbeğinden bağlı olan yarı-sömürge ülkelerin efendilerinden bağımsız kararlar alabilmeleri ve bunları yaşa-

ma geçirebilmeleri mümkün değildir. Ve daha da önemlisi emperyalist ülkelerde yaşanan krizlerin faturasının bizim gibi ülkelere tahsis edildiğini biliyoruz. Yani Türkiye'deki "yetkililerin" alabilecekleri önlemler bu tahsilatların en rahat şekilde yapılabilmesiyle ilgili olacaktır. Sağlık, eğitimin piyasalaştırılması, ücretlerin düşürülmesi, kıdem tazminatlarının kaldırılması gibi önlemler söz konusu olan TÜSİAD ve diğer iş çevrelerinin şikayeti işte bu "reformların" yaşama geçmesinin yavaşlamış olması ile ilgilidir. □Sayfa 3

Hak ihlalleri sürüyor!

IHD İstanbul Şubesi, son dönemlerde hapisanelerde artan hak ihlallerine ilişkin 14 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde bir açıklama yaptı. Açıklamada tutsaklar üzerinde artan baskılara dikkat çekildi. Hapishanelerde yaşanan sorunların hızından birşey kaybetmeden devam ettiğini gösteren mektupların okunmasıyla devam eden açıklamanın yanısıra Buca Kırıklar F Tipi'nde bir tutsağın elini cebinden çıkarmadığı için gardiyanlar tarafından dövüldüğü ve Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde tutulan Aynur Epli isimli tutsağın kanser teşhisi konulmasına rağmen tedavi edilmediği gelen haberler arasında. □Sayfa 7

2 Mart'ta Ankara'da buluşalım!

Yeni Demokrat Gençlik yasaksız, korkusuz, tehditsiz konuşmak için 2 Mart'ta Ankara'da buluşuyor!

Umudumuzun sonsuzluğunda, el ele mücadele etmek, bu süreci birlikte omuzlamak ve sesimizi tüm ezilmiş, yok sayılmış; işçi kadınlarımızın, analarımızın, genç kadın yoldaşlarımızın adına duyurmak için; göğün yarısı olan kadınlarımızla 2 Mart'ta Ankara'da buluşalım! □Sayfa 12

Üretici köylüler Tüm-Köy Sen'i tartışıyor

Üretici ve tarım işçileriyle yaptığımız söyleşilerde ortaya çıkan yakıcı sorunlardan bir tanesi son zamanlardaki soğuk havalar oluyor. Soğuklar ve don olayının hem üretici açısından hem de tarım işçileri açısından yarattığı bir takım sıkıntılar söz konusu. □Sayfa 5

İşçi köylü'den

8 Mart, 12 Mart, 16 Mart, 20 Mart ve 21 Mart tarihleri önümüzdeki süreçte hareketlenmenin en yoğun ya-

şanacağı gündemler arasında. Bu günleri takvimsel eylemliliklerin ötesinde devletin, emekçilere yönelik saldırılarının teşhirinin yapıldığı bir süreç olarak algılamak anlamlı olacaktır. □Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Halkın kendi gündemine müdahale vakti

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

DİSK Genel Kurulu üzerine...

Sayfa 4

Pusula

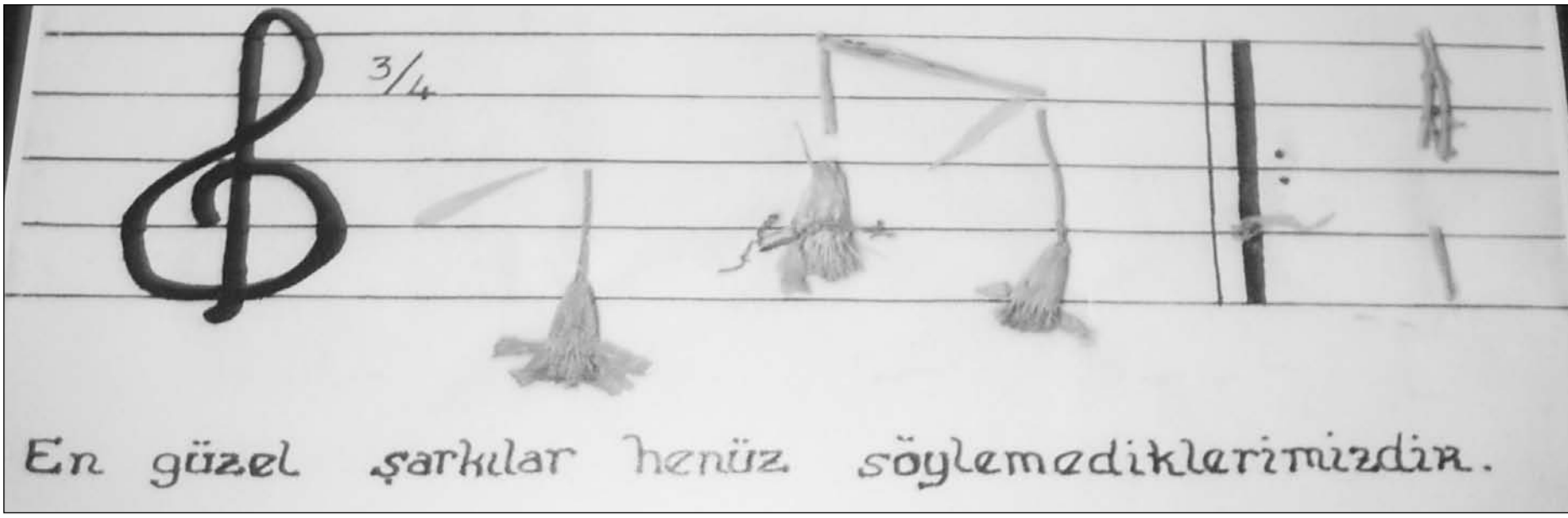
Değiştirmek değişmeyle, eğitim pratikle başlar!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

"Güvenlik politikaları" güvensizliği artırıyor!

Sayfa 13

8-15 Şubat 2008 tarihleri arasında Devrimci 78'liler Federasyonu tarafından "Mamak Zindanı Kadınlar Koğuşu'ndan 26 Yıl Sonra Sahibi-ni Arayan Mektuplar" adıyla düzenlenen sergi, 12 Eylül faşizminin hüküm sürdüğü yıllarda Mamak Hapishanesi'nde 1. ve 2. Koğuş'ta bulunan tutsak kadınların hapishane yönetimi tarafından imha edilmek amacıyla el konulan Kasım-Aralık 1982 tarihli mektuplarının sahiplerine ulaşmasını sağladı. İnşaat Mühendisleri Odası'nda sergiye açılan 40 mektup dönemin işkencecisi Mamak Komutanı Albay Raci Tetik tarafından yok edilmesi için askeri bir görevle verilmiş. Bu görevlinin mektupları saklayıp 26 yıl sonra "vicdanına yenik düşmesi" 12 Eylül AFC'sinde siyasi tutsakların gördükleri işkenceleri anlatıyor ve içerde-dışarıda tecrit uygulamasının ülkemizdeki tarihinin aslında çok eski olduğunu da gösteriyor.

O günün koşullarında tutsakların ailelerine yazdıkları kartlarda "umut, özlem, yarın, özgürlük, mücadele, dik durmak, onur ya da onursuzluk" vb. birçok kelimenin geçmesi yasaklar için neden gösterilirken, bugün, merhaba diye başlayan mektuplarda sadece hoşçakal kelimesinin dışarı çıkmasına izin veriliyor. Moral ve-rebilir endişesiyle renkli kâğıtlara "yasaklandı" damgası basanlar, gagasında zeytin dalı taşıyan ve güneşin doğuşunu kanatlarını özgürce çırparak kutlayan güvercin resimlerini 26 yıl boyunca tutsak edenlerle aynı zihniyetin temsilcileri olarak yaşamaya devam ediyor. Yazılı kâğıtları yok ederken o kâğıtlarda kimi zaman kalemlerle, kimi zaman bez parçalarıyla, kimi zaman kurutulmuş çiçeklerle resmedilen özgürlük düşüncesinin ve inancının asla yok edilemez olduğunu hesaba katmamışlardı kuşkusuz. Varsın umudu tüketip düşleri tutsak ettiğini düşünsünler sömürü sisteminin gözü dönmüş bekleleri. 26 yıl önce bilinmezliğe doğru sürüklenen mektuplarda yazılanlar 26 yıl sonra da aynı direngenlik ve kararlılıkla, aynı coşkuyla eski ve yeni sahiplerine ulaşmaya devam ediyorsa sergideki bir kartta yazdığı gibi "Umut yenildi ise demircilerin dövdükleri nedir örslerde hâlâ" diye sormak gerekmez mi bugün de?

Mektuplar sahiplerine kavuştu

Devrimci 78'liler Federasyonu sergi başlamadan önce adı ve soyadı bilinen tutsaklara ulaşarak onları bir araya getirdi. Tecrit duvarları arasında sev-dalarını ortaklaştıranların 26 yıl sonra yeniden buluşması duygulu anlara sahne olurken 12 Eylül karanlığını aydınlatan mektuplardaki resimlerin hikayeleri de ortaya çıktı. Her birinde direnişin farklı bir rengini içeren mektuplardan en dikkat çeken kurutulmuş çiçeklerle yapılan notalardı. Altında ufak bir not "En güzel şarkılar henüz söylemediklerimizdir." Sürekli işkence altında düşüncelerinden soyutlanmak istenen, işbirlikçilik ve ajanlık dayatılan Mamak tutsaklarının pek çoğundan istediğini alamayan 12 Eylül faşizmi, onların bir arada durmasını sağlayan birçok şeyi yasaklar. En başta şarkı söylemenin hücre cezasıyla karşılandığı yasaklar zincirini "biz de şarkılarımızı böyle söyleriz" diyerek kıran tutsaklardan Ferihan Duygu kendi yazdığı mektuplarıyla yeniden karşılaşınca o günleri yeniden yaşadığı gözlemlerinden anlaşılıyordu. Duygu "Şu iki satır o günkü işkencelere beni tekrar götürdü" sözleriyle yaşadığı duyguların yoğunluğunu anlatmaya çalıştı.

"Benim mektubum nerede?"

İzmir'den kızı ve annesi ile birlikte gelerek sergi salonunda üç kuşağı buluşturan Ferihan, kartlara bakarken adeta 26 yıl öncesini yeniden yaşıyor. Ferihan, ablası, kardeşi ile doğum yaptırdığı kuzeninin oğlu Can Özgür'e 'ebeannen' imzasıyla yazdığı kartları gösterdi.

Azıllılar koğuşu

Ayşe Bakkalci da l'inci Koğuş'ta adını gördü. Başındaki rakam kırmızı kalemlerle yuvarlak içine alınan o dönem soyadı "Pekdemir" olan Ayşe Bakkalci, hapishanede birlikte yattığı arkadaşlarını 26 yıl sonra yeniden, böyle bir or-

tamda görmekten çok duyulandığını anlattı. Ayrık otu görülseler de bu duygu ve düşüncelerinin her zaman yaşayacağına inancını dile getirdi.

A Blok l'inci Koğuş'ta ismi bulunan Ayten Şağık da heyecanlı listede ismini gösterirken, bu koğuşun neden "Azıllılar Koğuşu" diye adlandırıldığını anlattı. Devletin devrimci tutsakları teslim alma saldırılarına karşı her daim başı dik ve sonsuz bir inanca her anı direniş saati gören kadınlar, erkekler koğuşu tarafından da örnek alınmış. Hal böyle olunca hapishane yönetimi için "Azıllılar Koğuşu" olarak kalmış l. Koğuş'un adı.

"Azıllılar Koğuşu"nda kalan Meral Bekar, birlikte kaldığı bir arkadaşının yaptığı etaminden gül önünde durarak; "gurur duyduğumuz direngenliğimizi, geleceğe dair umudumuzu, inancımızı hatırlattı. İnsanlık dışı uygulamalara karşı askeri cezavinde el ele, omuz omuzaya verdiğimiz mücadeleyi ve ba-

şmasını hatırlattı. Bizi bizden almaya çalıştılar ama biz buna izin vermedik. Bize, kadınlar koğuşuna istediklerini yaptırmadılar" diyor.

"Kapıları kapadılar"

26 yıl sonra, sahipleri ülkenin, belki de dünyanın dört bir yanına dağılmış olan kadın tutuklulara ait kartlar... Kiminde imza var, kimisi "dost..." diye başlıyor; imzasız... Hepsinden de özgürlüğe, güzel bir dünyaya duyulan özlem yansıyor.

Tel örgüleri sarıp sarmalayan sarmaşıklar altında "Kapıları Kapadılar" notuyla birleşip görüşü engellenen bir tutsağın kaleminden duvarları yıkarak çıkmış ortaya. Bir başkası toprağa serpilen tohumların nasırlı ellerde filizlenmesini resmetmiş bugünlere taşınacağına olan sonsuz inancıyla.

Sahibi İsviçre'de olan kartlar...

Gönderdiği kartların sahiplerine ulaşmadığı İsviçre'de öğrenen, ancak Türkiye'ye gelemeyen Banu Asena Torun, mesajı ile katıldı serginin kapanış etkinliğine. Meral Bekar'ın okuduğu mesajında Banu, haberi aldığı anda adeta çocuklaştığını, ne yapacağını şaşırıldığını anlatırken, duygularını en güzel ifade eden sözcükler; "Sevdim, o günlerde kaybolmuş bir parçamı bulmuş gibi oldum" oldu. İsviçre'den tesadüfen geldiği Ankara'da sergiyi öğrenen; iletile-

yen mektuplarını, kartlarını bulan Güler Koç ise "o dönem yaşadığım öfkemi, sevinçlerimi, dostlarımı, her şeyi yoğun bir şekilde yeniden yaşadım" dedi.

Erdal Eren'in idamını protesto ederken gözaltına alındığı emniyette, Erdal'dan iki gün sonra 15 Aralık 1980'de işkence ile öldürülen Ercan Koca'nın ablası Rezzan Koca, arkadaşı Banu'nun kendisine gönderdiği kartı alırken, göz yaşlarına hâkim olmadı. Kardeşinin işkence ile öldürüldüğü tarihte Mamak Hapishanesi'nde olan Rezzan Koca, yaşadıklarını "Haber alınca yanımdaki anneler çok ağladı, üzüldü, işkence ile nasıl öldürüldü" diye tepki gösterdiler. Ben kendi üzüntümü bile bırakıp onları teselli ederken dayak yedim. Bizi, 14 kişiyi bir hücreye hapsedtiler, tuvalet bile yok. Birbirimizi teselli etmemiz bile yasaktı" diye anlattı.

O günün koşullarında en temel ihtiyaçları karşılanmayan tutsakların hazırlıklarını yaparak beklediği bir gün var ki o da elbiselerini yıkamak ve banyo yapmak için suyun verildiği günler. Mektuplarında "burada suyu bile yasaklıyor" demenin yasaklanması kelimelerin kullanılmasının önünü kapatırken resimler sessizce ifade ediyor dışarıya içeriye. Çiçeklerle bezlenmiş upuzun saçlarını tararken resmetmiş kendisini kadın tutsaklardan biri. "Kirlenmeye" çalıştıkları bedenlerinin devrimci değerleri savunurken karşılaştıkları her saldırıya karşı amansız bir öfke ve direnişle cevap vermesiyle temiz kalacağını bilemez zindan bekçileri.

Sergiye dolaşanların karşılaştıkları en önemli gerçeklerden biri de 12 Eylül faşizmi koşullarında yaşanan saldırıların bugünkü saldırılarla ne kadar benzerlik gösterdiği idi. O günlerde sular verilmezken bugün F Tiplerinde haftanın belli günlerinde su verilmesi en tanıdık uygulamalardan. Görüş günü hapishane kapısına gelip evlatlarını görmek isteyen analara "oğlunun/kızının görüşü yasaklandı" cevabı bugün de hücre tipi hapishanelerin kapısında ise "hücre cezası aldı, göremezsin"e dönüşüyor. 12 Eylül tutsaklarına, yaratmak istedikleri dünyayı sürekli okuyarak ve tartışarak bugünden zenginleştirilmeye çalışanlara verilen kitap, dergi, gazete yasakları bugün de yoğun biçimde yaşanıyor. Aslında 12 Eylül öncesi 12 Eylül sonrası diye adlandırılacak bir dönemin olmadığı açıkça görülebilir sergiye gezerken.

Mamak Türküsü söyleniyor yeniden

"Emel'den Gülgün'e

Adresini kaybetmiştim, onun için mektup yazmadım. Kartın gelişini iyi oldu... Acılara rağmen onurumuzla yaşıyoruz ve yarınları da onurumuzla başlıyoruz dimdik varacağız.

Umut ile seni yan yana koyuyorum... Yüreğimi sana gönderiyorum..." Ve yine bir başkası kendi saçından bir tutam eklediği köylü kızını hasretini çektiği köye doğru yollarken yüreğini de o zarfa koyup dağ esintisiyle türkülerini buluşturmanın tarif edilemediği yıllar sonrası buluşmanın getirdiği heyecan sararken herkesi bu ana tanık olanlar hep birlikte Mamak Türküsü'nü söylüyorlar son olarak. Ve yine hep bir ağızdan aynı sözler yine dökülüyor te-reddütsüz: "En güzel şarkılar henüz söylemediklerimizdir!" (Ankara)

İşçi-köylü'den

Merhaba

Türban gündeminin yeniden ısıtılarak önümüze getirildiği bir süreci yaşıyoruz. AKP yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte yeniden tabanına oynamaya başladı. Elbette bunun önemli aracı türban tartışmalarını yeniden alevlendirmek ve türbanın üniversitelerde giyilmesini engelleyen yasal düzenlemelerde değişiklik yapmaktır. AKP ve MHP'nin karşılıklı paslaşığı, DTP'nin yedeklenmeye çalıştığı ve CHP'nin de muhalefete oynadığı bu sürecin sonunda düzenleme son olarak Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün masasında. "Demokratik", "özgürlük" adına gericiği ve kadının örtünün altına hapsolmesini onaylayan ve destekleyenler de bu süreçte en çok konuşulandı. Kamuoyuna yansyan tartışmalarda baskın görüş Gül'ün düzenlemeyi onaylamayacağı yönünde. Düzenleme onaylansa bile üniversitelerde yaşanan tartışmalar ve rektörlerin çıkışı düzenlemenin çok da yaşam bulmayacağına işaret ediyor.

Kısacası sürecin sonunda türban meselesinde ciddi anlamda değişiklik olmadı.

Düzen partileri türban meselesini yine her zamanki oy kaygıları ve tabana oynama siyaseti üzerinden değerlendirdi. CHP Cumhuriyet mitinglerinde olduğu gibi halka laikliğe sahip çıkma çağrısı yaparak alanları doldurdu. AKP yine mağduru oynayarak tabanına türban sorununu çözmek için mücadele ettiği mesajını gönderdi. MHP de bu oyundan payına düşeni almak için sert açıklamalarda bulunmaktan geri durmadı. Bu tartışmalar yapılrken basına, kamuoyuna yansyan gerçekler türbanın hiç de toplumun önemli bir kesiminin sorunu olmadığını gösteriyordu. Yapılan araştırmalar kız öğrencilerin üniversite okuyamamasının önündeki engeller sıralamasında türbanın oldukça gerilerde olduğunu gösterdi. Yoksulluk, yeterli alt yapının olmaması ve ailelerin kız çocuklarını okutmaması listenin başını çekenler arasındaydı. Milyonlarca insan yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşam kavgası verirken düzen partileri türban tartışmalarıyla hem halkın duygularını sömürmeyi hem de sorunların üzerini kapatmayı tercih edeceklerdi pek tabii ki...

Tartışmaların bir yanını bunlar oluştururken öte yanında ise başka hesaplar yapıyor. Türban gündeminin alevlendiği bir süreçte tüm dünyadan kriz çığlıkları yükseliyordu. Ekonomistler dünyayı sarsacak bir kriz dalgasının patlamak üzere olduğunu duyururken egemenler türbanı tartıştırmıyor ve tartışıyor. Emekçilerin en temel sağlık ve sosyal güvenlik hakları ellerinden alınırken gazete ve televizyonlarda türbanın bağlanma şekli üzerine nutuklar atılıyor. Kıdem tazminatının kaldırılması meclis alt komisyonunda tartışılırken, TEKEK işçileri geleceklere sahip çıkmak için meydanları doldururken medya, üniversite önlerinde bekleyen öğrencileri gösteriyor.

Halkın, emekçilerin gündemi yoğun bir kandırmacaya maruz kalırken milyonlarca insanı açlık ve sefaletle sürükleyecek ABD emperyalizminin laboratuvarlarında hazırlanan talimatların ayrıntıları tartışılıyor. ABD Adalet Bakanı Michael Mukasey ve ABD Genelkurmay İkinci Başkanı James Cartwright Ortadoğu ve PKK sorununu görüşmek üzere Türkiye'yi ziyaret ediyor. Kuşkusuz bu görüşmeler Ortadoğu'da yeni katliamların da habercisi. Türkiye'nin bu katliam, işgal ve saldırılarda önemli bir yeri olduğu da tartışılmaz bir gerçek.

Emekçilerin hak ve özgürlükleri için böylesine büyük bir çaba sarf eden egemenler gerçekte emekçilerin yaşam hakkını, iş güvenliğini, sağlığını yok saymakta ve katliamlara davetiye çıkarmaktadır. Tuzla tersanelerinde yaşanan cehennem koşullarına ve hemen her hafta yaşanan ölümlerle sonuçlanan iş cinayetlerine bir göz atmak bunu anlamak için yeterli. İşçiler hiçbir güvenlik önlemi olmadan tamamen ilkel koşullarda ve sefalet ücretine çalışmak zorunda bırakılıyor. İş cinayetlerine her yeni gün bir can veren işçilerin öfkeli feryatları yükseliyor.

İşçiler bu insanlık dışı koşullara isyan ediyor. Son olarak DİSK Genel Kurulu'nda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı protesto ederek konuşmasını engelleyen işçilerin bu çıkışı büyük bir anlam taşıyor.

Son günlerde baz istasyonlarına, altın arama çalışmalarına ve yaşam alanlarının çöplük haline getirilmesine karşı köylülerin yaptıkları eylemleri de sürece birer dipnot olarak kaydetmek gerekiyor.

Egemenlerin sömürü ve zulmü toplumun tüm kesimlerine yöneliyor. 15 Şubat'ın yıldönümünde yapılan eylemlerde devlet terörü yaşandı. Halkın üzerine ateş açan, panzerler süren egemenlerin kolluk güçleri Cizre'de bir kişiyi katletti. Yaşananlar Kürt halkının imha ve inkara karşı sessiz kalmayacağına işaret ediyor.

Mart ayı ile birlikte sınır ötesi operasyonları özellikle kara hareketini dillendiren egemenlerin bu politikaları elbette yanıtızsız kalmayacak. Kürt halkı tıpkı 15 Şubat'ta olduğu gibi direnişi yükseltecek. Bu anlamıyla gündem daha da ısınacak.

8 Mart, 12 Mart, 16 Mart, 20 Mart ve 21 Mart tarihleri önümüzdeki süreçte hareketlenmenin en yoğun yaşanacağı gündemler arasında. Bu günleri takvimsel eylemliliklerin ötesinde devletin, emekçilere yönelik çıkardığı yasaların, hak ve özgürlüklere yönelik saldırıların teşhirinin yapıldığı, bilinçlendirme faaliyetinin yürütüldüğü bir süreç olarak algılamak anlamlı olacaktır.

Sahibini arayan mektuplar Mersin'de!

Yapılan bu serginin bir benzerini Devrimci 78'liler Federasyonu Mersin'de düzenledi. Yapılan sergiyle ilgili konuşan Dernek Başkanı, yaptığı açıklamada "bu sergi, en insani ihtiyaç ve duygularla yazılan mektupları bile engelleyen '80 AFC'sinin zulmünü göstermesi açısından önemlidir" şeklinde konuştu. 16 Şubat'ta başlayan sergi, 23 Şubat'ta sona erecek. (Mersin)

Derinleşen ekonomik kriz ve Türkiye'nin durumu

2001'deki krizden çıkmak için izlenen; piyasaya bol likidite verme politikası iflas çanlarını 2006'da çalmaya başlamıştı. Son halkalardan birisi ve en önemlisi ise 2007 Ağustos'unda patlayan **mortgage krizi**yd.

Balon ilk patladığında; bunun sadece emlak sektöründe, az miktarda kredinin ödenmemesiyle ilgili bir sorun olduğu ve sadece ABD'de etkisini göstereceği söylendi. Fakat çok kısa bir sürede AB'deki çeşitli yatırım bankaları da zarar açıklamaya başladı. İlk başta 100 milyar dolarlık bir batıkla kapatılacağı iddia edilen kriz; hem FED (ABD Merkez Bankası), hem de AB Merkez Bankası (ECB) piyasalara yarım trilyon dolar likidite pompaladıkları halde, bitmedi. Bu aşamada sorunun sadece emlak sektöründe olmadığı, likidite sorunu olduğu ama alınan önlemlerle çözüleceği savunulmaya başlandı. FED, Kanada Merkez Bankası, ECB, İngiltere Merkez Bankası (BOE), İsviçre Merkez Bankası bu aşamadan sonra birlikte hareket etme kararı aldılar. Buna göre, fonlanma baskısını azaltacak şekilde, uygun vadelere 20 milyar dolara varan ihaleler yapacaklarını açıkladılar. Aynı günlerde Bush yeni bir plan daha açıkladı. ABD'de şu an taksitlerini ödeyebilen ama, 2009 sonrasında sözleşme gereği faiz ödemelerini arttırmak zorunda olacak konut sahiplerinin ödemelerini beş yıl süreyle sabitleyerek, katılımcıları ödeme zorluğuna düşürmemek üzerine kurulu bir plan açıkladılar. (13.12.07-Dünya Gazetesi) Yani hâlihazırda ev borcunu ödeyemeyenler için, "en altkiler" için bir şey yapılmıyordu...

Büyük umutlarla açıklanan bu plan da piyasaları hareketlendiremedi. Tüketim çılgınlıklarının had safhaya vardığı Noel ve yılbaşı harcamalarında da istenen hareketlilik yaşanmadı. "Likidite darlığı" söylentisinin yerini "durgunluk", "resesyon" almaya başladı.

Ocak ayının ortalarında, Çin Merkez Bankası Çin Bankalarında mortgage'a dayalı yatırımlardaki zararlarını bilançolarına yansıtılmalarını isteyince Shangay Borsası % 7.2 geriledi.

Dünyanın birçok borsasında rekor düşüşler oldu.

Bu düşüşten sonra, ABD'de tüm kongrenin desteklediği bir "acil eylem planı" daha açıklandı. Buna göre vergi iadesi yoluyla ek satın alma gücü yaratılacak, böylece 100-125 milyar dolarlık bir talep yaratılıp, piyasa canlandırılacaktı. (21.01.08, T. Güngör, Dünya) Fakat bu planla aynı günlerde ABD'nin 2007 son çeyreğindeki büyümesinde sert bir düşüş yaşanarak % 0.6'da kaldığı açıklandı. Ayrıca 2003 Ağustos'undan beri ilk kez istihdamda düşme (17 bin kişi) oldu. FED bu gelişmelerden sonra 10 gün içerisinde 1,25 puanlık faiz indirimini yaptı. Ama batık-zarar haberleri, işten çıkartma haberleri (Citigroup, BMW işçi çıkaracaklarını açıkladılar) gelmeye devam etti.

Sınırlı kalacağı iddia edilen kriz, derinleşerek yayılıyor!

2007 Ağustos'undan bu yana krizin genel seyri böyleyken; küreselleşmenin geldiği boyut, teknolojinin hızlı gelişimi, alınan önlemler gibi nedenler dolayısıyla "eskisi gibi" (biz bunu "kapitalizmin aşırı üretim krizi" diye okuyalım) krizlerin yaşanmasının mümkün olmadığı tezleri ortalıkta uçtu! Yaşanan zaten sadece "basit" bir likidite krizi olduğundan; Çin-Japonya gibi cari fazla veren ülkelerle, petro-dolarlarla büyük fonlar kuran ülkelerin parasının devreye girmesiyle, bu "sorun çözülebilir", en savunulan fikirler arasındaydı. Bu fonların devreye girmesi muhakkak ki kriz üzerinde bir etkiye bulunacaktır. Ama bu tıpkı ölümcül bir hastayı serumla, acılar içerisinde sadece soluk alıp-vermek için yaşatmakla aynıdır. Ki bu fonların "devlet fonları" olmaları nedeniyle başta ABD ve Almanya olmak üzere kullanılmaları konusunda temkinli yaklaşıldığını geçerken belirtelim. Bu önerilerin hiçbirisi mevcut çelişkileri çözücü nitelikte değildir ve sistemin özelliklerinden dolayı olamaz da!

Burada kısaca şuna vurgu yapmak

gerekıyor; kapitalist sistemde krizlerin ilk görüngüleri malların satılmamasından dolayı ödenemeyen borçların yarattığı likidite sıkıntısıdır, kredi alma-verme zorluğudur. Sonrasında piyasalara olan güvensizlik arttıkça, likidite sıkıntısı had safhaya varır. Fakat işin özünde **aşırı-üretim** vardır; üretilemeyen yani metallerin tekrar paraya çevrilememesi, üretim sürecinde tıkanmanın yaşanması vardır. Son krizin de özü budur.

Türkiye'nin makro ekonomik dengelerinin dengesizliği

Tüm dünyayı dalga dalga saran bu kriz içerisinde Türkiye'nin siyasi yetkilileri "bize bir şey olmaz" demeyi sürdürmektedirler. Ama TÜSİAD'ın, çeşitli sanayi ve ticaret odalarının sert tonda yapılan açıklamaları, peş peşe açıklanan ve kötüye gidişi açıkça belirten ekonomik veriler sonucu geçtiğimiz hafta hükümet, ekonomi konusunu gündemine aldı. Emperyalist ülkelere göbeğinden bağlı olan yarı-sömürge ülkelerin efendilerinden bağımsız kararlar alabilmeleri ve bunları yaşama geçirebilmeleri mümkün değildir. Ve daha da önemlisi emperyalist ülkelerde yaşanan krizlerin faturasının bizim gibi ülkelere tahsis edildiğini biliyoruz. Yani Türkiye'deki "yetkililerin" alabilecekleri

önlemler bu tahsilatların en rahat şekilde yapılabilmesiyle ilgili olacaktır. Sağlığın, eğitimin piyasalaştırılması, ücretlerin düşürülmesi, kıdem tazminatlarının kaldırılması, elde kalan son maddi değerlerin özelleştirme adı altında peşkeş çekilmesi, finansal sektörden alınan vergilerin aşağı çekilmesi, tarım sektöründe piyasa mekanizmalarının işleyişinin sağlanması, vb. gibi önlemlerdir söz konusu olan. TÜSİAD ve diğer iş çevrelerinin şikayeti işte bu "reformların" yaşama geçmesinin yavaşlamış olması ile ilgilidir.

Kompradorların etkilerinin tutuşmasının nedeni; Türkiye'nin

rak 1.5 milyona ulaşmış durumda! Kriz süresince yaşanan dalgalanmalarda hemen kurların yükseldiği düşünülürse; krizin daha derinleştiği zamanlarda bilançonun ne olabileceğini, işsizliğin nasıl boyutlanacağını tahmin etmek zor değildir!! Türkiye'de YTL'nin değerli oluşu tamamen spekülasyon dengelerinin "dengesizliğini" görmek için 1997 Asya krizine kısaca bakmak yeterli olur. Asya Kaplanları diye geçen ülkelerde düşük kur politikası uygulanmış, dışarıdan dövizle borç alınmış, özellikle gayri-menkul sektöründeki şişkinlik artmıştı. Ta ki bir gün, birdenbire (!) anlaşılmayan (!) bir nedenle doların fiyatı hızlı bir şekilde yükselene dek! Aradan 10 yıl geçmesine rağmen bu ülkeler, halen eski üretim seviyesini yakalayabilmiş değillerdir.

"Ekonominin hep iyiye gittiği" yalanını büyüyen işsizler ordusu ortaya çıkarıyor...

Sömürünün, yoksullaşmanın artacağı günlere, donanımlı girelim!

2008'de 40 milyar doları aşması beklenen cari açık, makro ekonomik dengelerde ikinci sorundur. Cari açık, dışarıdan gelen parayla kapatılmaktadır. Siyasetçilerin iddiası; "kriz olsa bile" Türkiye'ye bu para akımının devam edeceğidir. Arap ülkelerinde petro-dolarla sayesinde oluşan fonlar ne güne duruyordu? "Uygun ortam" sağlandı mı, Türkiye'ye koşu koşu gelecekler!! Kazın ayağının hiç de böyle olmadığını Türkiyeli "yetkililer" dışında herkes biliyor olmalı: 17.09.07'deki köşe yazısında Ergin Yıldızoğlu; Wall Street Journal'ın başyazarına değinmiş ve WSJ'nin "geleşmekte" olan ülkelerin aşıl toplukla-

rının Türkiye, Macaristan gibi tasarruf ettiğinden çok harcayan ülkeler olduğu belirlemelerini köşesine taşımıştı. Yine aynı yazıda Standard and Poors'un Türkiye, Letonya, Bulgaristan ve Romanya'yı en riskli ve yatırım çekemeyecek ülkeler olarak saydığı; Londra'da Schöederer yatırım bankasının benzer nedenlerle Türkiye'deki pozisyonunu azaltacağı açıklamasına yer veriyor. Yine 7.02.08 tarihli Cumhuriyet gazetesinde uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's'in "kırılganlık" konusunda en önde gelen ülkelerden birinin Türkiye olduğu haberi yer alıyordu.

Borsanın % 72'sine, bankaların % 42'sine yabancılar (özellikle ABD ve AB sermayesi) hâkimdir. En büyük batığı verenlerden Citigroup ve BNP Paribas'ın azımsanmayacak payları var Türkiye'de. Tüm bunlar orta yerde dururken, krizin daha da derinleştiği koşullardan Türkiye'nin para çekmeye devam edeceğini iddia etmenin, kitleleri kandırmaya çalışmak dışında bir anlamı yoktur.

Türkiye zaten yarı-sömürge, olması nedeniyle sömürünün had safhada olduğu, emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda politikaların şekillendiği bir ülkedir. Kârın azami ölçüde dışarıya transfer edilebilmesi için kitleler üzerindeki baskı sürekli. Bununla birlikte sömürünün daha derinleştiği, baskının daha da katmerleştiği, işsizliğin kat kat arttığı, koyulaştığı dönemler vardır! Geçen yıl mortgage kriziyle gün yüzüne çıkan krizin Türkiye'deki etkisinin 2001 krizinden bile fazla olacağı, Türkiye'deki yetkililer dışında hemen tüm ekonomi çevrelerinin artık ifade etmek zorunda kaldıkları bir gerçektir.

"Laik-şeriatçı, milliyetçilik-bölücülük" tartışmalarıyla kitleler ezen sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanılmaya çalışılmaktadır. Krizin etkisi derinleştikçe, kitleler kendi esas gündemlerine daha çok döneceklerdir. Devrimci ve komünistlerin kriz sürecinde kitlelere daha çok ulaşabileceklerini bilerek çalışmalarını hızlandırmaları zorunludur!

Sınıfsal Yaklaşım

Halkın kendi gündemine müdahale vakti

Türban sorunu, Tayyip Erdoğan ile Baykal arasında idam gömleği, alt kadroları düzeyinde ise beynsizlik atışmaları ile kızıştırıldır, diğer yandan medya satışına ve körüklemeleri, üniversite ve yargı dünyasındaki yankılarıyla büyütülerek işlevine uygun bir konumda tutulmaya çalışılsa da sınıf mücadelesinin **tansiyonu** düşmemekte, temel sorunlar gölgelenememektedir. Her ne kadar önümüzdeki aşamada bu sorun üzerinden koparılacak fırtınalar için daha çok olanak ve fırsatlar ortaya çıkacaksa da, bütün bunlar da yine politik atmosferin **girdabına** dayanamayacaktır.

Türban sorunu, hangi tutumu takınırsa takınım hakim sınıf partilerinin tümü açısından **siyasi istismar** konusu olarak kullanılmaktadır. Bundan dolayıdır ki hepsi bu konunun kendisi açısından makul bir süre **gündemde** kalmasından yanadır. Bu süre, örneğin AKP açısından yerel seçimler öncesine kadarsa CHP için daha da ötesidir. **Kaldı ki bu sorun hiçbir zaman tam olarak** çözülmekte, dönem dönem ısıtılıp piyasaya servis

edilebilmektedir. Nitekim, ilk ve ortaöğretim, kamusal alan, resmî alan, hizmet alan-veren boyutlarıyla ileride **yine** gündemleşecektir.

AKP'nin MHP desteğiyle geliştirdiği türban hamlesini "şeriat devletini inşa" adımı olarak değerlendirenler, büyük bir yanılgıya düşmektedir. Ülkemizin sosyo-ekonomik gerçekliği ve devlet yapılanması; herhangi bir hakim sınıf partisinin tek başına hükümet oluşturması halinde dahi devletin karakteristik şekillenmesi üzerinde "**değiştirici**" türden hamlelerde bulunabilmesine izin vermeyecek mekanizmalara sahiptir. Kaldı ki, bu mekanizmalar böylesi bir partinin oluşum, gelişim ve hükümet kurma aşamalarına **müdahale** noktalarında da devrededir. AKP, bütün bu aşamaları geçip de hükümet olabilmişse "**tehlike**" arz etmiyor demektir ve bu tasarruflarını imajı ve tabanıyla uygun adımlar olarak değerlendirmek gerekmektedir.

AKP'nin nasıl vücuda getirildiği, ülkemizin emperyalizme bağımlılık konumu, ABD'nin oynadığı rol ve

AB emperyalistlerinin desteği hesabı katılmadan yapılacak yorumlar **boşa** gidecektir. "İlimli İslam" modeli diye verilen görüntü, bir **şablondan** ibarettir. Nitekim Türk devleti de sunulan şekliyle laik değil, kuruluşundan itibaren Sünni İslamın egemenliğindeki gerici, faşist bir diktatörlüktür.

AKP'ye AB eliyle demokratik devrim yaptırmaya kalkan **liberal solcular ve reformistler** ise iki senedir AB'nin makyaj kutusuna dahi elini uzatmayan, insan hakları karnesi hayli bozulan, sosyal haklar alanında "maskesi düşen", Kürt sorunu'nda F-16'lara sarılan ve nihayet "anayasa reformu"nu türbana kurban eden AKP'nin bir de MHP ile ittifakı girmesi üzerine ayrılmaya başlamışlar, yavaş yavaş AKP'ye cephe alan bir tutum geliştirmeye başlamışlardır.

Bu aymazlar cephesine Kürt yurtsever güçleri de dahildir. Tayyip Erdoğan'ın Diyarbakır'da "**Kürt sorunu benim de sorunumdur**" demesine tav olarak AKP'ten beklenti içerisine giren Ulusal Hareket ve DTP'nin izlediği politikalar son derece yanlış şekillenmiştir. Benzer yanlışlara geçmiş dönemlerde hakim sınıf temsilcilerinin aynı içerikteki manevralarında da düşen yurtsever güçlerin, durum bu kadar **açığa** serilmişken, örneğin türban sorunuyla AKP-MHP ittifakına destek vermesi izah edilebilir gibi değildir.

Bu tablo sonucunda, türban

cephesinin diğer tarafını oluşturan laikçi Kemalist kesimler ise MHP ve TSK ile ittifaktan kopmuş olmakla, kimi ilerici, demokrat çevreler ile yurtsever güçler nezdinde "**müttefik**" konumuna yükseltilmişlerdir. Böylelikle hakim sınıfların hanesine yeni puanlar yazılmakta, düzen, risk oranının artmasına izin vermeksizin işleyişini sürdürmektedir. Baş düşman ilan edilen AKP ya da kimine göre şeriat tehlikesi, yanı sıra AB projesinin tehlikeye düşmesi, kimisine göre yalnızca ABD ve işbirlikçilerinden ibaret olan düşmanlara karşı bir cephe oluşturulması vb. nedenlerle, Kemalistler "**dost**" haline getirilmiştir.

Görüldüğü gibi politik gündemin maniple edilmesi, kartların karılması, yön ve hedef şaşırtma faaliyetinde, hakim sınıflar **yalnız** değildir. Onların gönüllü ya da gönülsüz, bilinçli veya bilinçsiz biçimde oynuna gelen, halk içi dinamikler üzerinde **küçümsenmeyecek** boyutlarda söz sahibi çevre ve odaklar da aynı kulvara girmektedir. Bu kesimlerin çeşitli vesilelerle devrimci çevrelere dahil olan birlik ve platformlar içerisinde kısa dönemli etkinlik ve aktivite geliştiriyor olması meselenin **esas yönünü** değiştirmemektedir. Bu çember kırılmadığı, bu abluka dağıtılmadığı, bu örtü kaldırılmadığı sürece sınıf mücadelesinin **ivmesini** yükseltme şansı bulunmamaktadır.

Oysa, halkın, emekçi sınıfların, devrimci mücadelenin gündemi

kendisini özel hiçbir "**çaba**" gerektirmeksizin dayatmaktadır: Faşist diktatörlük Kürt ulusuna yönelik baskılarını, yok etme ve sindirme hareketini **sistemli** biçimde sürdürüyor. Can almaya, terör estirmeye devam ediyor. Bütün demokratik girişimlerine, hak ve özgürlük alanlarına yöneliyor. Faşist diktatörlük işçi sınıfına ve emekçilere yönelik daha da yoksullaştırma, güvencesiz ve geleceksiz kılma yolunda planladığı adımları atıyor. Özelleştirmelere hız veriyor, taşeronlaştırmayı meşru kılıyor, açığa serilen bir zeminde **sistemini** kayıy dışılık üzerinden kurmakta ısrar ediyor. Faşist diktatörlük, sefaletin büyüdüğü, zulmün koyulaştığı, yoksulluğun derinleştiği bir **Türkiye tablosu** çizmeye devam ediyor. Faşist diktatörlük, bütün bunlara karşı sesini bir biçimde çıkarmaya çalışan, tepkisini çeşitli tarzlarda ortaya koymak isteyen, direniş ve mücadelesini farklı alanlarda yükselten komünist, devrimci, demokrat bütün güçlere her türlü şiddet ve baskı aracıyla yükleniyor...

Sistem, kaçak atölyelerde, merdiven altlarında çocuk işçilerin beyrinde patlıyor. Gün aşırı tersane cehenneminde bir işçiyi kendine kurban seçiyor. Ülke çapında her 5 dakikada bir iş kazası oluyor, her 6 saatte bir işçi can veriyor. **Bin-göl'de** şehit düşen PKK gerillalarının bedenleri parçalanıyor, **Cizre'de** çocuklar panzerlerle eziliyor...

Rejim, kendini savunma ve onarma konusunda sandığı kadar **güçlü** değildir. Kitle/halk desteği diye döne döne altı çizilen **yanılsamalı** bir duruma karşılık geliyor. Bunun içindir ki halk sürekli yalanlarla, yönlendirilmelerle, şovenist kampanyalarla oyalanmaya, uyutulmaya çalışılıyor. Bu yüzden faşist yasa ve düzenlemelere yenileri ekleniyor, şiddet ve baskıların **dozu** sürekli artırılıyor. Efendileri de krizde ve daha fazla kâr için onlardan beklentileri artarak devam ediyor. Bu nedenle istihdam paketlerinin birisi devreye girmeden yenisini hazırlıyor, bütün "**risk**"lerine rağmen özelleştirme programlarından vazgeçemiyorlar.

Bu durum, birçok noktada sistemin dikilerini attırma, dışilerini ögütüp işleyişini bozmaktadır. Bunu daha fazla zorlamak, siyasal ve toplumsal "kriz" boyutuna taşımak için, doğru bir yönelimle yol alacak kitle mücadelesine ihtiyaç vardır. Başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli alanlar üzerinden gelişecek kitle hareketlere yön verme bakımdan, yaşanan örgütsel/kurumsal bunalım ve kaos gidermek adına atılan adımlar, gösterilen çabalar ve oluşturulan platform ve birliklerin (bölgesel, yerel, mesleki, sınıfsal vd.) güçlendirilmesi ve yaşatılması için ısrarlı olunmalıdır.

Yörsan işçileri; 667. gün de olsa direneceğiz!

Balıkesir'in Susurluk ilçesinde faaliyet yürüten **Yörsan Gıda Mamulleri AŞ**'de 12 ile 16 saate kadar kölece çalıştırılan Yörsan işçileri, bu koşullara dur demek ve sosyal haklarını almak için Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Ancak patron, sendikal örgütlülüğün bu kölece çalıştırmayı engelleyeceğini bildiği için 400 işçiyi işten attı.

Yörsan patronunun bu saldırganlığı karşı kar, kış, soğuk demeden direnişe geçen işçiler, eylemlerinde 70'li günleri geride bırakırken, hala ilk günkü gibi kararlı ve dirençliler. İşçilerin bu direnişinin yanında içerde üretimin devam etmesi ve 60'a yakın eski işçinin sendikaya üye olduğu halde üretimin en önemli kısımlarında çalışmaları, direnişin uzamasını getirmekte ve kazanımların sağlanmasını zorlaştırmaktadır.

Yörsan işçilerinin bu onurlu direnişinin 67. gününde, 10 Şubat günü **Bursa Sendikalar Birliği** bileşenleri işçileri ziyaret ederek desteklerini sundu. Ziyaret esnasında konuşma yapan Tek Gıda-İş Genel Başkan Yar-

dımcısı **Gürsel Köse**, Yörsan patronu direnişimizi kırmak için ilk günden beri her türlü aşığı yaptı. Ama gücü yetmedi. Biz haklıyız, Yörsan işçileriyle direne direne kazanacağız" dedi.

Bursa Sendikalar Birliği adına Eğitim-Sen Şube Başkanı **Kemalettin Yıldız** da bir konuşma yaparak, "türban sorunu denilen suni bir gündem yaratılarak, emekçilerin esas gündemlerinin üstü örtülmek istenmektedir" dedi. Eylemde ayrıca TÜMTİS Şube

Başkanı **Ahmet Gülün**, Birleşik Metal-İş Şube Başkanı **Ayhan Ekinci** ve Petrol-İş Şube Başkanı **Nuri Han** da işçileri selamlayarak, dayanışma duygularını ifade etti.

"Gücümüzden korkuyorlar"

Eylemden sonra görüşlerini aldığımız işçilerden **Cemil Avcı**; "6 yıldır burada çalışmaktayım, bu süre zarfında bize yapılan haksızlıklara ve zulme

dayanamayıp, anayasadan doğan haklarımızı kullanıp, sendikaya üye olduk. Sendikaya üye olduktan sonra Yörsan patronu bizi kapının önüne koydu. Şu an direnişimizin 67. günündeyiz, 67 değil 667 gün de geçse direne direne kazanacağız." dedi. "**Patron sendikal olmanızı neden istemiyor?**" sorumuza yanıtı da "Sendikal olursak her istediğini yapamaz, istediğini kapı önüne koyamaz. Sendikal olmak örgütlülüktür, örgütlü gücümüzden korkuyorlar" diyerek yanıt verdi.

Adının açıklanmasını istemeyen bir işçi de "67 gündür burada kar, yağmur, soğuk demeden direnmiyoruz. Ben buradan Ankara'dakilere seslenmek istiyorum; türban meselesi ile uğraşacaklarına işçinin, emekçinin, işsiz sorunları ile uğraşınlar" şeklinde konuşarak emekçilerin türban meselesine bakışını özetledi.

Başka bir işçi de yine Ankara'ya seslenerek "seçim döneminde gelip birçok vaade bulunuyorlar. Biz onların dostumuz mu, düşmanımız mı olduklarını şimdi göreceğiz!" dedi.

(Bursa)

Davutpaşa'daki patlamanın sorumluları yargılsın!

Davutpaşa'da yaşanan ve 23 kişinin hayatını kaybettiği patlama çeşitli DKÖ ve sendikalar tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi.

6 Şubat günü bir araya gelen **KESK, DISK, TMMOB** ve İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu Davutpaşa'da patlamanın olduğu işyerinin önünde bir basın açıklaması yaptı.

Arçelik işçilerinin de destek verdiği eylemde konuşan Meslek Oda-

ları Koordinasyonu Başkanı **Kazım Mermer**, pek çok işyerinin ruhsatsız olarak çalıştığını, İşçileri ve Çalışma Bakanlığı'nın yaşanan kural dışılıklara göz yumduğunu dile getirdi.

Yetkililerin timsah gözyaşı döküğünü dile getiren sendika temsilcileri, kayıt dışı çalışma ve can güvenliği konusunda yapılan uyarıların dik-kate alınmadığını, bunun da iş cinayetlerine davetiye çıkardığını altını çizdiler. (İstanbul)

Halkı katleden AKP'nin rüşvet çarkıdır!

"AKP halka hesap verecek" vb. sloganları attı.

Davutpaşa'daki iş cinayetini protesto etmek için 7 Şubat günü bir araya gelen ESP, HÖC, Mersin LÖB ve Partizan bir basın açıklamasıyla "**Davutpaşa'daki patlamanın sorumlusu devlettir. Sorumluları yargılsın**" dedi. Eylem sırasında kitle sık sık "**Katiller halka hesap verecek!**", "Yine ihmal yine ölüm!", (Mersin)

"Direnen işçi yenilmez"

TEKEL işçilerinin, fabrikalarının özelleştirilmesine karşı yükselttikleri mücadele giderek büyüyor. Cevizli TEKEL Fabrikası işçileri, 15 Şubat Cuma günü saat 16:00'da, Tek Gıda-İş öncülüğünde gerçekleştirilen eylemde özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini haykırdı. Bu eylem aynı zamanda işçilerin, Ankara'ya hareket edecekleri Pazar akşamına kadar kendilerini fabrikaya kilitmeden önce gerçekleştirdikleri bir eylemde. Vardiyadan çıkan ve vardiyaya gelen işçiler, saat 16:00'da fabrika bahçesinde bir araya geldiler. Polis, eylem öncesinde fabrikanın içinde ve etrafında yığınak yaptığı gözlenirken, açıklamaya katılmak isteyen basına, basının içeri alınmama kararı olduğu söylendi. Çoğunluğu devrimci basından olan basın emekçileri, polis ve güvenlik güçleriyle tartışmalar sonucu, açıklamanın yapılacağı alana girmeyi başardı.

TEKEL işçilerinin geniş bir katılım sağladığı ve Eğitim-Sen, Deri-İş Tuzla Şubesi, Tez Koop-İş UİDDER gibi kurumların da katılarak, destek verdiği açıklamada metni, Tek Gıda-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Yunus Durdu** okudu.

Açıklamanın bitiminden sonra, davul zurna eşliğinde halaya duruldu ve işçiler Pazar akşamına kadar kaldıkları fabrikaya girdiler. (Kartal)

Ankara'da miting

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı direnen TEKEL

işçileri eylemlerine satışın yapılacağı Özelleştirme Dairesi önünde 18 Şubat Pazartesi günü yaptıkları mitingle devam ettiler. Soğuk havaya rağmen yurdun değişik yerlerinden gelen TEKEL işçileri Ankara'da Kurtuluş Parkı'nda açtıkları pankartlarda TEKEL'in satışına izin vermeyeceklerine dair sloganlar yer aldı. Polisin olağanüstü önlem aldığı görülen eylem saat 14:00'te başladı. Eylemde işçilerin etrafında yoğun bir polis yığınağının olması dikkat çekti. İşçiler özelleştirme dairesini göstererek "**İşte burası hainlerin yuvası**" diye sloganlar atmaya devam etti. Mitinge katılımın düşük olduğu gözlemlendi.

(Ankara)

Adıyaman

13 Şubat Çarşamba günü TEKEL Müdürlüğü önünde toplanan yaklaşık 500 işçi, Demokrasi Parkı'na kadar yürüyerek bir basın açıklaması yaptı.

AKP'nin özelleştirme uygulamalarının protesto eden işçiler, yürüyüş sırasında sık sık "**AKP IMF'nin ortağıdır**" vb. sloganlar haykırdı. KESK Adıyaman Şubeler Platformu, Petrol-İş ve DTP'nin de destek verdiği eylemde konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Adıyaman Şube Başkanı **Mehmet Yoldaş**, TEKEL'in özelleştirilmesi ile Adıyaman'da 800 kişinin işsiz kalacağını dile getirdi. (H.Merkezi)

Tersanelerden peşpeşe kara tabutlar çıkıyor

Tersaneler insan öğütme makinesi işlevini sürdürüyor. Son birkaç yıl içinde iş cinayetlerine kurban gittiği tespit edilebilen işçi sayısı şu ana kadar 80. Bu yılın başından itibaren gerçekleşen ölüm sayısı ise 4.

Sedef Tersanesi'nde 14 Ocak günü Onur Bayoğlu, 4 Şubat günü Şahin Çelik'te Metin Turan ve yalnızca sekiz gün sonra, 12 Şubat'ta da Dearsan Tersanesi'nde Cevat Toy yaşamalarını yitirdiler. Ardından 16 Şubat'ta **Mikail Kavak** isimli işçinin yaşamını yitirmesi tersanelerde yaşanan sorunların ne kadar boyutlu olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi, bu son yaşanan cinayetlere karşı da birçok kesimden tepki gelmekte gecikmedi. Bunlardan biri de Limter-İş Sendikası oldu. Limter-İş Sendikası, 4 Şubat'ta yaşamını yitiren Metin Turan'la ilgili, 6 Şubat günü Şahin Çelik Tersanesi önünde, 12 Şubat'ta yaşamını yitiren Cevat Toy'la ilgili de 14 Şubat günü, Dearsan Tersanesi önünde birer açıklama yaparak, bu son iş cinayetlerini protesto etti. Dearsan Tersanesi önünde sabah 8 civarında yapılan açıklamaya aynı saatlerde iş başı yapan işçilerin büyük bölümü içeri girmeyerek katılırken, çok sayıda kurum temsilcisinin de destek amaçlı geldiği gözlemlendi. İş cinayetlerine ve tersanelerdeki koşullara dikkat çeken birçok dövizin açıldığı açıklamada ayrıca temsili bir siyah tabut taşınarak, "Artık ölmek istemiyoruz" sloganları eşliğinde, Dearsan Tersanesi önüne bırakıldı.

Son günlerde yaşamını yitiren işçilerden Cevat Toy'un cesedinin ancak üç saat sonra, Metin Duran'ın cesedinin ise, kaldığı eve gelmemesi sonucunda aramaya çıkan arkadaşlarının çabalarıyla, ertesi sabah bulunabilmesi ve

böylelikle ölümlerinden bile haberdar olunmaması, işçilerin hangi koşullarda çalıştırıldıklarının da somut kanıtı olmaktadır.

Yapılan eylemler aracılığıyla verilen tepkilerin yanı sıra, 8 Şubat günü, Limter-İş'in, tersane işverenler birliği GİSBİR'in ve Çalışma Bakanı'nın katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. GİSBİR Başkanı Murat Bayrak bu toplantıda "Tüm önlemleri alıyoruz" iddiasında bulunurken, sadece birkaç gün sonra yeni ölümlerin meydana gelmesi, bu iddianın gerçeği yansıttığını göstermeye yetiyordu. Çünkü, 12 Şubat'ta yaşamını yitiren Cevat Toy'un ölümlüyle ilgili tepkilerin sürdüğü günlerde, 16 Şubat tarihinde bir işçi daha yaşamını yitirdi ve tersanelerden bir kara tabut daha çıktı. Desan Tersanesi'ne bağlı Gemkur adlı taşeronla bağlı çalışan Mikail Kavak isimli işçi elektrik çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Bu son ölüm tersanedeki ölümlere ilişkin tepkilerin daha da boyutlu hal almasını getirdi. Tersane işçileri bu son ölümün ardından da yine eylemler gerçekleştirerek, "**artık yeter!**" dediler. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

DISK GENEL KURULU ÜZERİNE...

DISK Genel Kurulu 15-16-17 Şubat tarihlerinde Cadebostan Kültür Merkezi'nde yapıldı. Özellikle Türk-İş'in daha geri bir yönetimle işe koyulması ve neo-liberal saldırıların arttığı güncel süreçte beklendiği gibi Genel Kurul'a ilginin oldukça yoğun olduğu gözlemlendi. 40'ın üzerinde ülkeden gelen sendikacıların katıldığı Genel Kurul, bu ilgi ve beklentiyi DISK gerçeğini unutarak abartanları haliyle hayal kırıklığına uğratarak sona erdi.

Önümüzdeki 4 yıllık periyotta yeni yönetim ve politikalarını oluşturması gereken Genel Kurul'un en büyük hamlesi, sınıf mücadelesinin en acil sorunu olan üye sayısının azaldığı koşullarda tüzük değişikliği ile yönetimini 7'den 9'a çıkarması oldu. Geçmiş yıllara göre muhalefetin çok cılız olması, ayak oyunları ve ent-

rrikaları azaltmış gibi gözükse de kapalı kapılar ardındaki anlaşmalar sonucu bürokratik yapılanmasını daha da güçlendirerek yeni yönetim seç(tir)ildi. "**10 Aralık Hareketi**" ile ilgili Süleyman Çelebi ve şürekasının günah çıkarma seansıya adeta Sivil Toplum Örgütü haline getirilen Genel Kurul ne yazık ki "tüzük gereği, yapmak için yapılan" bir Genel Kurul'dan öteye sadece yurtdışından misafir sendikacıların ve birkaç devrimci sendika temsilcilerinin konuşmalarıyla ileri bir mecraya kaydırılmaya çalışılırsa da devrimci sendikacıların nicelik sorunu nedeni ile başarılı olunamadı.

Özellikle yurtdışından gelen sendika temsilcileri kapitalizmin saldırıları karşısında ortak mücadele edilmesi gerektiği üzerinde özel vurgular yaptılar. Kapitalizmin yeniden yapılanma sürecinde sen-

dikal hareketin de buna karşı kendisini konumlandırması ve etkili bir anlayış geliştirilmemesi durumunda (ki bugün görülmekte) giderek artan saldırıların geri püskürtülemeyeceği açıktır. Başta Filipinler'den KMU (1 Mayıs Sendikası) olmak üzere katılımcılardan bazıları da içerisinden geçtiğimiz dönemde mücadeleyi yalnızca ekonomik haklarla sınırlamamak gerektiğinin, mücadelenin aynı zamanda anti-kapitalist bir mücadele hattı üzerine oturmazsa bugünkü saldırıların püskürtmenin mümkün olmadığını altını çizdiler.

Türk-İş'in son Genel Kurul'da Hak-İş'leşmesi sürecinden sonra emekçilerin önemli bir kesiminin daha iyi bir DISK için yoğunlaşmasına rağmen DISK yönetimi ile DISK içinde bulunan bazı sendikalardaki devrimciler ve demokrat kesimler Genel Kurul'da "**her şey sendika ile çözüldü**" anlayışına sıkıştılar. Bu sakat bir anlayışın tezahürüdür. Yani devrimciler açısından sendikalardaki çalışma hiç kuşkusuz çok önemlidir. Ancak buna sınıfların ihtiyaçları için kullanabilirsek

bir anlam kazanır, aksi takdirde sınıflar kopmamızı sağlayan birer sivil toplum örgütüllüklerine döndürür. Bugün de böyle bir süreçten geçmekteyiz.

Genel Kurul'un eksik bıraktığı en önemli meselelerden biri de emperyalist ve onun sömürü ağındaki ülkelerdeki araçlarından olan ve ülkemizde önemli bir saldırı ayağını oluşturan **şovenizm**den hiç bahsedilmemesiydi. Ayrıca bugün Kürt ulusuna yönelik baskı, asimilasyon ve sınır ötesi operasyonlara karşı birkaç devrimci sendikacı hariç (Genel-İş 3-No'lu Şube, Limter-İş) söz söylenmedi. DDSB'li arkadaş "**sendikal hareketin yaşadığı tikanıklığın çözümünün sınıf sendikacılığı**" anlayışında geçtiğinin, artık "**dokuz beş sendikacılığın**" vazgeçilmesi gerektiğinin ve işçinin tüm yaşamsal alanlarına girilmesinin önemini altını çizdi.

Şüphesiz DISK'i bugüne getiren ve bugünkü durumunu sağlayan koşullar sağlıklı analiz edilmeden çözüm yolları da bulunamayacaktır. Yüzünü sınıfa dönen, devrimci sendikaların ortak mücadelesi

olmadan her Genel Kurul'un bu denli acil ihtiyaçlara cevap vermesi mümkün değildir. Bu gerçeklik DISK'in son Genel Kurulu'nda da tüm yakıcılığı ile kendini hissettirmiştir. DISK'in içerisinde (her ne kadar yönetiminden kaynaklı statüko-cu-ışbirlikçi ve sarı sendikal anlayış ağır balsa da) devrimci nüveleri barındıran ve aynı zamanda devrimci sınıf sendikacılığını rehber edenlerin etrafında doğru politika ve yönelimlerle toplanabileceği ciddi bir **potansiyel** taşımaktadır. Öyle ki tersanede güvensiz çalışma koşullarından kaynaklı iş cinayetlerine dur diyebilecekti, TEKEL işçilerinin üzerine kışta kıyamette acımadan tazyikli su sikanlardan hesabını soracak, ekonomik-demokratik ve sosyal haklara saldırılara karşı kararlı bir şekilde durabilecek olan bu örgütüllüklerin ortak mücadelesidir.

Ertelenen Kurultay sürecimizi bu minvalde her DDSB'linin değerlendirmesi ve daha fazla omuz vermesi gerekmektedir. Ancak ilkelimizde daha sıkı sarılarak ve daha fazla çabayla, daha fazla işçisinin sesini Genel Kurullara taşıyabiliriz.

Taşeron sağlık işçileri yürüdü!

Kocaeli Üniversitesi Hastanesi'nde taşeronda çalışan sağlık emekçileri, 6 Şubat'ta, hastanenin bulunduğu **Umuttepe**'den 9 km. ötedeki şehir merkezine yaklaşık 2 saat süren bir yürüyüş yaptılar. Eylemciler yürüyüşün sonunda, hangi işte çalıştıklarının ve asıl patronlarının rektörlük olduğunun tespit edilmesi için topladıkları 250 dilekçeyi, Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne verdiler.

Yapılan basın açıklamasında, sağlıktta taşeron ortadan kaldırılmaya, kadrolu, güvenceli çalışmaya ve de insanca yaşam koşullarına kavuşuncaya kadar mücadele edileceği vurgulandı. (Kartal)

Arçelik işçileri TÜSİAD önünde!

Sendikalaştıkları için işten atılan Arçelik işçileri, TÜSİAD önünde bir eylem gerçekleştirdi. 6 Şubat günü öğlen saatlerinde TÜSİAD'ın Tepebaşı'nda bulunan binası önünde bir araya gelen ve direnişlerinin 35. gününde olan işçiler Koç Holding'i protesto etti.

Arçelik Çayırova tesisinde lojistik işinde çalışan işçiler, 2007'nin ilk aylarında DISK'e bağlı Nakliyat İş'te örgütlendiler. Mart ayında yetki aldılar ve Haziran ayında Arçelik'in taşeron firması Yıldırım Lojistik ile toplu iş sözleşmesi imzaladılar. İşçiler, bu tarihten itibaren patron tarafından baskıya maruz kaldıklarını, zorla Türk-Metal Sendikası'na üye yapılmak istediklerini ve son olarak 2 Ocak 2008'de taşeron firma ve işçilerin sözleşmesini son verdiğini ve işçilerin işten çıkarıldığını dile getiriyor. (İstanbul)

Sendikalardan güç birliği!

Egemenlerin emek cephesine yönelik saldırılarına karşı, Bursa'daki sendikalar bir güç birliği oluşturdu. 6 Şubat günü Petrol-İş Sendika Şube binasında bir araya gelen KESK Bursa Şubeler Platformu, DISK'e bağlı **Birleşik Metal-İş**, **Tekstil-İş**, **Oley-İş**, **Emekli-Sen**; **Türk-İş**'e bağlı **Petrol-İş**, **Tezkoop-İş**, **Tümtis**, **Tarım-İş** Şubeleri ve **Batis Bursa Sendikalar Birliği** adı altında güç birliği oluşturdu.

Düzenlenen toplantıda "Bursa Sendikalar Birliği" adına konuşan Petrol-İş Şube Başkanı **Nuri Han**, yaptığı açıklamada ülke gündemine değinerek bu saldırılara karşı koymanın tek tek değil birlikte ve güçlü olması gerektiğini altını çizdi. (Bursa)

Sinan köylüleri eylemlerine devam ediyor!

Ağa Reşit Sinanlı tarafından toprakları gasp edilen Sinan köylüleri, seslerini kamuoyuna duyurmak amacıyla daha önce de birçok eylem ve etkinlik düzenlemiş ve sorunun çözülmesi için yetkililere çağrı yapmışlardır.

Ağanın zulmüne karşı son olarak Kadıköy İskelesi'nde bir basın açıklaması yapan Sinan köylüleri, **adalet** istediklerini dile getirdiler. Köylülerin Kadıköy Adliyesi önünde yapmak istedikleri açıklamaya polis tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine köylüler, açıklamayı İskele Meydanı'nda yaptılar. 5 yıldır devam eden davadan kaygılı olduklarını dile getiren Sinan köylüleri "**Hükümet görevi, topraklarımızı vermeye**", "**Topraklarımız bize verilsin**" sloganlarını haykırdı. Sinan köylüleri yetkililerin sorunun çözümüne dair verdikleri sözü tutmadığını ifade ettiler. (İstanbul)

Köylüler belediye binasını bastı!

7 Şubat günü gerçekleşen eylemde Afyonkarahisar Beyyazı beldesinde yapılmak istenen baz istasyonuna tepki gösteren köylüler Belediye binasına yürüdü.

Belediye Başkanı **Ahmet Ünal**'ın tarlasına baz istasyonu kurulmasına izin vermesine tepki gösteren köylüler, ellerindeki sopa ve kürekle Belediye binasını işgal etti. Belediye Başkanı ile tartışan köylüler jandarma binadan çıkardı. Köylüler istasyonun sağlığı uygun olup olmadığına dair bir araştırmanın yapılması için Valilik'e dilekçe vermeye hazırlanıyor. (H. Merkezi)

Bahadır köylüleri suyuna sahip çıkıyor!

Uşak'ın Banaz ilçesi Bahadır köyünde suların özelleştirilmek istenmesi köylülerin tepkisine neden oldu.

5 Şubat günü İl Özel İdaresi binası önünde toplanan köylüler İl Genel Meclis gündeminde tartışılan özelleştirmeyi protesto etti. Atıkları sloganlarla tepkilerini dile getiren köylüler, daha sonra toplantıya alındı. Uşak İl Genel Meclisi Başkanı **Mehmet Pehlivan** saniye-ye 48 litre suyun kaynaktan aktığını bu suyun saniyede 8 litrelik kısmının kiralanacağını, kalan 40 litre köylüler tarafından kullanılabileceğini söyledi. Bu konuşmaya tepki gösteren köylüler suyun köye yetmediğini ve kuraklık çektiklerini dile getirdi. Tartışmanın ardından köylüler alkışlarla salonu terk ettiler. (H Merkezi)

Köylerimizin çöplük olmasını istemiyoruz!

Köylerinin yakınına kurulması düşünülen çöp alanını istemeyen Edirne Eskikadın köylüleri, 7 Şubat günü Kapıkule yolunu kapatarak eylem yaptılar.

Daha önce köylerinin yakınına çöplük alanı yapılacağı söylentileri üzerine Edirne Valiliği'ne topladıkları 500 imzalı dilekçeyi veren Eskikadın köyü halkı, bu kez Kapıkule Sınır Kapısı'na ulaşımı sağlayan yolu trafikte kapatarak, köylerinin yakınına çöp alanı kurulmasını protesto ettiler.

Köy meydanında toplanan yaklaşık 250 kişi, köyle Kapıkule Sınır Kapısı arasındaki 2 kilometrelik yolu, "**Çöplük istemiyoruz, temiz toprak, temiz tarım, ölmek istemiyoruz**" sloganları atarak yürüdüler. (H. Merkezi)

TEGA Mühendislik işçileri sendika hakkı için grevde

Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan TEGA Mühendislik işçileri, işten atıldılar. Temel bir hak olan sendikal örgütleniş yok etmeye çalışan patronun bu tutumu üzerine 120 işçi, işyerleri önünde başlattıkları grevle hükümete sesleniyor. Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde kuruluşundan itibaren ilk defa ve üstelik kitlesel bir direniş başlaması bölgedeki bütün patronların **korkulu** günler yaşamaya başlamasına neden oldu.

TEGA işçileri şu an bu süreçte karşı karşıya. Patronların da organize olarak çalıştığı Sincan'da kolluk kuvvetleri de devreye girerek direnişin diğer fabrikalardan destek görmesine, bölgede bulunan binlerce işçinin de haklarını elde etmek için örgütlenmesine engel olmaya çalışıyorlar. Direniş başlayalı henüz 1 ay bile olmadı. Ancak işçilerin karşılaştığı saldırılar daha başından çok azgın bir biçimde devam ediyor. Fabrikaya grev kırıcılarını jandarma koruması eşliğinde sokan patron, işçileri bölüdü, kazandığı ekmeğe

ihane eden, fabrika önünde işgalci durumunda göstermeye çalışıyor.

İşçilerle görüşmeye jandarma engeli

Bizler de İşçi Köylü gazetesi olarak direniş yerinde görerek işçilerle sohbet etmek için Sincan Organize Sanayi Bölgesi'ne gittik ve bu saldırılardan şimdilik payımıza düşeni aldık. Grevde bulunan işçilerle sohbet etmeyi, fabrikanın ve fabrika önünde bekleyen işçilerin fotoğrafını çekmeyi bizlere yasaklayan jandarma, grevin sürdürüğü alana girmemize de izin vermedi. Nöbet yerinde bekleyen işçilerden biriyle yaptığımız sohbet ise yine jandarmanın engellemesi sonucu oldukça kısa sürdü ancak bu gelişme bile TEGA işçilerinin direnişinin ne kadar kritik bir noktada olduğunu bizlere göstermeye yetti. Sanayi iş kolunda çalışan büyük fabrikaların olduğu bir bölge olması itibarıyla en küçük bir hak kırıntısının dahi verilmesi istenmeyeceği önemli bir yerdir Sincan'daki direniş. Bütün bunları bir arada dü-

şündüğümüzde daha çetin ve zor bir döneme girecek gibi görünüyor. TEGA işçileri de durumun farkında oldukları için "**bizim direniş diğerlerinden daha uzun sürecek, onu biliyoruz**" diyorlar.

Grevin 8. gününde işçilere yaptığımız ziyarete konuştüğümüz direnişçi Ferhat, grevin henüz üçüncü gününde 46 işçinin gözaltına alındığını, işçilerin üzerine araba sürülerek korkutulma-

ya çalışıldığını ve silahlarla tehdit edildiklerini anlattı. 3'er kişilik ekipler halinde 8 saat nöbet tutan işçilerden Ferhat, ilk nöbet gününde bizlere yaşanan gelişmeleri yolda yürürken aktardı.

Telekom grevini örnek aldık

"Biz bu greve 120 kişi başladık, bu Sincan'daki ilk grev. Biz de grev konusunda deneyimsiz. Ama sonuna ka-

dar direneceğiz. Patronun ve jandarmanın çok baskısı oldu. İlk günlerde saldırıya uğradık. Bugün de Ankara'dan üst düzey komutanlar geldi. Patronla yeni saldırıları görüşüyorlar. Zaten gözaltına alınan arkadaşlara soruşturma açıldı. Grevin bu kadar uzayacağını düşünmüyorduk, hemen kazanır, patronla anlaşırız diye düşünüyorduk. Ama olmadı. Çünkü işlerde kaçak işçi çalıştırıyorlar. Bölgedeki diğer fabrikalardan işçi getiriyorlar. Bizden çalışan kimse yok. Herkes dayanışma içinde, ama diğer fabrikadan gelen işçiler çalışıyor. Bu grev bölge açısından çok önemli bir deneyim olacak" diyen Ferhat sözlerini şöyle noktaladı.

"Bizler bu greve çıkmadan önce hepimiz ailelerimizle görüştük ve onların tam desteğini alarak çıktık yola. Ve kazanana kadar da yanımızda olacaklarını söylediler. Telekom grevi bizim açımızdan iyi bir örnek. Onlar da aileleriyle direndiler ve kazandılar. Biz de direneceğiz ve kazanacağız." (Ankara)

Üretici köylüler Tüm Köy-Sen'i tartışıyor

4 Şubat 2008 tarihinde saat 11.30'da Türkiye Ziraat Odaları Birliği Malkara Şubesi toplantı salonunda **Tüm Köy-Sen Malkara Şubesi**nin, köy muhtarları ve kooperatif başkanlarının çağrıldığı bilgilendirme toplantısı yapıldı. Malkara ilçesi 78 köyüyle ülkenin en fazla köyü olan ilçelerinden biridir. Malkara'nın şehir içi nüfusunun da % 30'u tarım ve hayvancılıkla uğraşmaktadır. Sanayisi de tarıma dayalıdır. Malkara'da üretici köylüler tarım ve hayvancılıkta ülkede yaşanan sorunların tümünü yaşamaktadır. Girdi (tohum, gübre, mazot) maliyetlerindeki pahalılık, ürünlerin ucuz satılması, taban fiyatında kendilerinin belirleyici olamaması, hükümetin istediği gibi fiyat uygulaması veya tefecinin, tüccarın insafına bırakılması gibi... Bu durum hayvancılık için de geçerlidir. Köylüler esas olarak ulusal tarım politikalarının değil; DTÖ, IMF, DB ve AB tarım politikalarının uygulanmasından dolayı bu duruma geldiklerini biliyorlar. Bunun yanı sıra var olan üretici örgütlerinin sorunlara ciddi yaklaşmaması, demokratik haklarını kullanamamaları veya zaman zaman üretici köylülerden gelen tepkiyi, tansiyonu düşürmek için lokal olarak mitingler (TZOB'un Ordu ve Manisa mitingleri gibi) yapması sorunları büyütülmektedir.

Malkara'da yapılan toplantının ana konusu da işte burada başladı. Malkara Şube Başkanı **Ruhi Gündoğan**, Tüm Köy-Sen'i neden kurduklarını, sendikaya neden ihtiyaç olduğunu, tek tek köylere gidip sendikayı anlattıklarını, olumlu ve olumsuz eleştiriler aldıklarını ve sendikanın ihtiyaç olduğunu söyledi. Gündoğan ayrıca, bundan sonraki çalışmaların-

da üye kaydının ve köy temsilcilerinin belirleneceğini ve sendikanın hedeflerinin neler olması gerektiğini, özellikle taban fiyatlarında taraf olmasını, bunun için de ilk önce sendikalı olmak gerektiğini ifade etti. Bu hedeflere ulaşmak için ise birliği, beraberliği yakalayıp köylülüğün bir güç olduğunu göstermek gerektiği ağıttır.

Daha sonra söz alan Tüm Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur**, sendikanın genel faaliyetlerini,

2001'den itibaren kuruluş sürecini ve üretici köylülerin somut sorunlarını ortaya koydu. Sendikanın ülkenin çeşitli yerlerinde somut çözümler ürettiğini ve bunun da üretici köylünün Tüm Köy-Sen'e duyduğu güveni gösterdiğini söyledi. Şevki Konur, somut çözümlere örnek olarak; borcundan dolayı Ziraat Bankası'nın traktörlerine el konulan üyelerinin traktörlerinin geri verilmesini, sel felaketinden zarar görenlere yapılacak yardımın hızlandırılmasını verdi.

Toplantının tartışma bölümünde ise özellikle TZOB Malkara Şube

Başkanı, sendika yöneticilerini hedef alarak, her konuşmacının sözünü keserek sendikanın varlığından duyduğu rahatsızlığı sergiledi. Kişisel saldırı da yaparak üretici köylülerin lüks içinde yaşadığını, üreticilerin her çoçğunda birer cep telefonu olduğunu, üretici köylülerin çalışmadığını söyledi. Tabi üreticilerin tepkisi bu söylemlere karşı sert oldu ve sözlü olarak uyardılar: "**Biz üretmiyor muyuz, yatıyor muyuz, tarlaları kim ekiyor, hayvanlara kim bakıyor**" şeklinde tepkilerini ifade ettiler. Böyle bir konuşmanın üretici örgütünün başında olan birisine uygun olmadığı açıktı.

Toplantıda bir başka yönetici arkadaş, "**Yediğimiz ekmeğe, içtiğimiz suya ve özgürlüğümüze sahip çıkmamız gerektiğini**" söylerken, bir üretici köylü, sendikanın üyelerinin hakkını koruyan, onların müca-delesini veren bir kuruluş olduğunu ifade etti. Bir diğeri ise hayvancılığın bilimsel olarak bilimsel olarak yapılmaması, yoksa yok olacağımızı, bir başkası, sendikanın bütçeleri, broşürlerle beslenmesi gerektiğini söyledi.

Olumlu ya da olumsuz tüm eleştiriyi ve görüşlerini ortaya konulması tartışma ortamının sendikayı ileriye götüreceğinin göstergesi olmuştur. Çünkü **bir sendika tartışılıyorsa, örgünlüyorsa o sendikanın ölü açlıktır**. İnanyoruz ki, üretici köylüler sendikaları Tüm Köy-Sen'e sahip çıkacaklar, yol gösterecekler ve öğreteceklerdir. Yeter ki biz üretici köylülerin içinde ve yanında olmasını bilelim.

(Tekirdağ'dan Tüm Köy-Sen üyesi bir İK okuru)

Sahipsiz köylü, mecburi iş!

Üretici ve tarım işçileriyle yaptığımız söyleşilerde ortaya çıkan yarıca sorunlardan bir tanesi son zamanlardaki soğuk havalar oluyor. Soğuklar ve don olayının hem üretici açısından hem de tarım işçileri açısından yarattığı bir takım sıkıntılar söz konusu. **Üreticiler**, don sonucu hasara uğrayan ürünün satışında zorluk yaşadıklarını, kimse-den yardım gelmediğini belirtirken; **tarım işçileri** ise çalışma koşullarının daha da zorlaştığını, sağlıksız koşullarda çalıştıklarını ve de ücretlerin yetersiz olduğunu söylüyor.

Soğuk hava ve don olaylarında köylülerin ve tarım işçilerinin denli zorluk içinde kalmasında devletin tarım politikalarının etkisi büyüktür. Devlet cüzi miktarda don olayına maruz kalan üreticinin ürününün belli bir yüzdelik dilimini karşılamaktadır. Bu cüzi ücret ise sadece tarım işçilerinin ücretlerini karşılamaktadır. Fakat sorun tarım işçisi açısından sadece bu kadarla sınırlı değildir. Çünkü devletin verdiği cüzi ücret işçilerin ücreti olarak verilmemekte; işçiler daha çok gıda yardımı yapılmaktadır.

Üreticiler ürün mevsiminde zorlanmamak için ve sürekli tarlaya ilgilenmek için "**aylıkçı**" diye tabir edilen bir sistem kurmuşlar. Bu aylıklar hemen tarlanın yanı başında gecekondularında bir yapı yapılarak ürün mevsimi bitinceye kadar orada kalmakta. Bu sistem sayesinde olası bir acil durumda tarlaya hem işçi hazır bulunmuş olacak, hem de tarla sahibi işçileri bağlayacak ve bir yere gidemeyecekler.

Ayrıca ürün soğuga ve dona karşı güçsüz olduğu için bir takım çalışmalar ve hazırlıklar yapmak gerekmektedir. Çünkü ateşin dağılması ürüne ve tarlaya zarar verebilecektir. Hava şartlarına karşı önlem olarak sera altında yetişen ürünler için seranın içine sobalar kurular, ısıtma sistemine geçilir ve sürekli olarak kontrol edilir. Seranın üstüne bir sulama damıtma sistemi yapılır ve seranın üstüne su akıtılır, akan su don olayını engellediği için bu sistem uygulanır.

Dolayısıyla kış ayları hem üretici hem de tarım işçileri açısından zorlu bir süreç olarak geçmekte. Üreticiler bu zorluklar içinde rahat gibi görülseler de onlar açısından da sürece zorluklarla doludur. Devlet desteğinin az olması ve ürünün döneminde yetişmemesi üreticileri zora sokmaktadır. Zora girdikleri dönemde de komisyoncular vb. aracı-lardan ürün karşılığı olarak para almakta olup ve faiz işletilmektedir. (Mersin)

Sebze fiyatlarındaki artış iklimden değil ranttan!

Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı **İbrahim Yetkin**, son günlerde sebze ve meyve fiyatlarında görülen artışların hava koşullarından kaynaklanmadığını dile getirdi.

10 Şubat günü dernek binasında bir basın açıklaması yapan Yetkin, kış sebzelerinde hal fiyatları ile tüketicinin ödediği fiyatlar arasındaki 3 kat olduğunu dile getirdi. Yetkin kayıt dışı pazarlama yoluyla haksız kazanç elde edildiğini, bunun da hem üreticiyi hem de tüketiciyi vurduğunu söyledi.

Mevcut hal yasında değişikliklere gidilmesi gerektiğinin altını çizen Yetkin, üreticileri destekleyen ve koruyan yasalara ihtiyaç olduğunu

nu, üretici birliklerinin kooperatifleşmesi gerektiğini aktardı. Yetkin, Tarım Bakanlığı tarafından kooperatiflerin danışmanlık ile desteklenmesini istedi.

Firincılar Odası'nın "**Ekmeğe zam yapabiliriz**" açıklaması da değerlendiren Yetkin, buğday ve una yapılan zam gerekçe gösterilerek ekmeğe zam yapılmasının doğru olmadığını da sözlerine ekledi. Ekmeğin maliyetinde unun payının yüzde 30 olduğunu, un fiyatlarındaki yüzde 11'lik artışın ekmeğin maliyeti üzerinde yüzde 3.3 olması gerektiğini söyleyen Yetkin Firincılar Odası'nın zam yapmasını dile getirdi. (H. Merkezi)

SSGSS protestoları sürüyor

İstanbul/Bahçelievler

Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, yaptığı bir eylemle SSGSS'yi protesto etti. **10 Şubat** Pazar günü Bahçelievler AKP önünde bir araya gelen platform bileşenleri emekçileri yasaya karşı mücadele etmeye çağırdı. Kitle Platformu adına okunan basın açıklamasından sonra sloganlarla Şirinevler Meydanı'na kadar yürüdü.

Bandırma

Bandırma Demokrasi Platformu **8 Şubat** günü bir eylem yaparak SSGSS'yi protesto etti. Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen eylemde konuşan Petrol-İş Şube Başkanı **Re-**

cep Gökdeniz, yasanın tüm emekçileri ilgilendirdiğini ve herkesin yasaya karşı eyleme geçmesi gerektiğini dile getirdi.

Bursa

SSGSS'ye karşı oluşturulan merkez platformun yerel ayaklarından biri olarak Bursa'da oluşturulan platform tarafından yapılan çağrı üzerine **7 Şubat** günü **Fomara Meydanı**'nda bir araya gelen kitle "**Herkesin sağlık güvenli gelecek**" ve "**Bursa Sendikalar Birliği**" pankartları arkasında bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamayı kurumlar adına Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı **Ayhan Ekinci** okudu. Ekin-

ci "Bu gayri vicdani, gayri ahlaki, gayri insani girişimi durduralım" dedi.

Esenler

Esenler'de demokratik kitle örgütleri tarafından örgütlenen bir toplantı ile önümüzdeki süreçte Esenler özgüllüde SSGSS yasanın karşı bir dizi eylem kararı alındı. **ESP, DHP, HKM, SODAP** ve biz **Partizan** okurlarının olduğu kumrular, ozalit, bildiri dağıtımı ve son olarak panel etkinliğiyle hedeflediğimiz pratik çalışmaların ön adımını atmış olduk. **17 Şubat** Pazar günü Esenler Halk Kültür Merkezi'nde yapılan Türk Tabipler Birliği'nden **Bora İnce** katılım sağladı. Bora İnce yaptığı konuşmada emekçilere yönelik bu saldırının esasta sağlık kurumlarının özelleştirilmesinin bir yanını oluşturduğunu vurguladı. **Esenler Partizan**

TEDAŞ, Belediye'nin su aboneliğini tanımadı

Mersin'in Çay Mahallesi'ndeki tapulu araziye 4 yıl önce yerleşen 20 aile, Belediye'ye her ay su faturası ödediği halde, elektrik için yaptıkları abonelik başvuruları TEDAŞ tarafından "imar planı yok" denilerek geri çevrildi. Halk mahallede altyapı, kanalizasyon, kaldırım ve temizlik hizmeti olmadığı halde, su parası yattıkları ve çöp vergisi verdiklerini belirterek, "İmar planı yoksa neden su aboneliği yapıyor da elektrik aboneliği yapılmıyor?" diyerek tepki gösterdi.

Zor durumda kalan aileler direktten elektrik çekince bu kez kaçak elektrik kullandıkları gerekçesiyle cezalara maruz kalıyor.

Akdeniz Belediyesi'nin altyapı hizmeti de vermediği mahalle sakinleri mahalle muhtarlığı, belediye ve TEDAŞ'a defalarca başvurduklarını, ancak sorunlarına çözüm bulunmadığından yakındı. Çay Mahallesi Muhtarı **Mustafa Doğan** ise yurttaşların talepleri ve sorunları üzerine defalarca belediye yetkilileri ile görüştiklerini söyledi. Doğan, "Her defasında belediyeye gittiğim zaman 'tamam ilgileniriz' diyorlar ancak şimdiye kadar mahalleye hizmet getirilmedi" dedi. (Mersin)

1 Mayıs Mahallesi'nde ortak etkinlik

1 Mayıs Mahallesi'nde 9 Şubat günü operasyonlara, SSGSS yasasına ve zamalara karşı forum düzenlendi. Forum öncesi sesli ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı yapıldı. Saat 18:00'de Dayanışma Evi'nde gerçekleşen etkinlikte söz alan konuşmacılar, ağırlıklı olarak SSGSS ve sınır ötesi operasyona yönelik düşüncelerini belirttiler. Saldırlara karşı dayanışmanın önemi de vurgulandı. Forum bölümü bittikten sonra Grup Mayıs'ın kısa bir dinletisiyle etkinlik sona erdi. Etkinliğe yaklaşık 80 kişi katıldı. Etkinlik **Partizan**, **DTP**, **ESP**, **Özgür Yurttaş Hareketi**, **Köz**, **SDP**, **SODAP** ve **EMEP** tarafından ortak düzenlendi. (1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

Mersin'de Partizan'dan DTP ziyareti

Mersin'de **Partizan** tarafından 8 Şubat Cuma günü Demokratik Toplum Partisi'ne (DTP) bir ziyaret gerçekleştirildi. Bu ziyaretin nedeni, son günlerde DTP'ye yönelik artan baskılar, sınır dışı operasyonlara karşı Partizan'ın Kürt halkının yanında olduğunun belirtilmesi idi.

Ziyarete ayrıca DTP'nin gerçekleştirdiği "canlı kalkan eylemi" hakkında da bilgi alındı. Yapılan görüşmede DTP yetkilileri de olumlu eleştirilerde bulunarak, Partizan'ın desteğinin sürekli olacağı yönünde hiçbir kaygı taşımadıklarını belirttiler. Son olarak Partizan'ın tüm saldırılarda Kürt halkı ile birlikte olacağını belirttiler. (Mersin)

15 Şubat eylemlerinde devlet terörü!

Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999 yılında Türkiye'ye getirilişinin yıldönümünde yapılan eylemler devlet terörüne sahne oldu.

Sınır ötesi operasyonlar ile köyleri bombalanan, kendilerini ifade etme hakları ellerinden alınmak istenen Kürt halkı, 15 Şubat'ta ortaya koyduğu eylemler ile direnişten vazgeçmeyeceğini bir kez daha ilan etti.

Devletin azgınca saldırdığı eylemlerde kitlenin üzerine ateş açıldı, panzerler sürüldü. Bunun sonucunda Cizre'de bir kişi yaşamını yitirdi. Devletin her daim inkâr politikaları ile yüz yüze kalan Kürt halkı, son dönemlerde artan baskılara karşı güçlü bir yanıt verdi. Milliyetçiliğin körüklenmesi ve medyanın desteği ile Kürt halkına yönelik düşmanlığı arttıran devlet Kürt halkını teslim almak için birçok yöntem geliştirdi. Yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte dinci yapılanmalar bölgeye sokarak, kömür erzak dağıtarak yurtsever duyguları zayıflatmak isteyen devlete yanıt Cizre'de, Hakkâri'de, Batman'da verildi. Tüm oyunlara rağmen Kürt halkı alanlara çıkarak zulme sessiz kalmayacağını haykırdı. Kürt halkının direnişini kırmaya çalışan devletin yerel seçimler öncesinde bölgede güçlen-dirmeye çalıştığı AKP'nin gerçek yüzü de ortaya çıkmış oldu.

Cizre'de bir kişi katledildi!

Şırnak'ın Cizre ilçesinde 15 Şubat'ta protesto etmek amacıyla eylem yapan kitle polis saldırısı ile karşılaştı. Sloganlarla yürüyüşe geçen kitleye panzer ve gaz bomba-

ları ile saldıran polis, halkın üzerine ateş açtı. Şehrin birçok bölgesinde polisle çatışan kitle, Kürt halkının imha ve inkârına karşı sessiz kalmayacağını yüksek sesle haykırdı. Yaşanan çatışmalarda onlar-

ca insan polis sığıldığı kurşunlarla yaralanırken 16 yaşındaki **Yahya Menekşe** panzerin altında kaldı. Hastaneye kaldırılan Menekşe'nin yaşamını yitirmesi ile kitlenin öfkesi daha da büyüdü. Polisin bu katliamına karşı on binlerce insan sokaklara döküldü.

16 Şubat günü hastaneden alınarak Nur Mahallesi'ne getirilen Menekşe'nin cenazesi buradan Cizre Asri Mezarlığı'na götürüldü. Menekşeyi sahiplenen on binlerce insan ana yolları kapatarak yürüdü. Esnafın kepenk kapattığı, hayatın durduğu yürüyüş boyunca kitle devlete ve AKP'ye olan öfkesini dile getirdi. "Botan AKP'ye mezar olacak", "Şehit Namirin", "Vali istifa" sloganlarını haykıran halk Menekşe'nin tabutunu sarı kırmızı yeşil şal ve PKK bayrağına sardı.

Cenazenin ardından AKP binasına doğru yürüyüşe geçen kitle polis saldırısına uğradı. Gaz bombaları ile halka saldıran polis kitleyi dağıtamadı. Polise direnen kitle barikat kurarak saatlerce polisle çatıştı. Kitlenin direnişi karşısında aciz kalan polis, çevre illerden yardım istedi. Eylemlerin sona ermesinden sonra Menekşe'nin ailesini ziyaret eden Şırnak Emniyet Müdür Yardımcısı halk tarafından protesto edilerek, taşlandı.

"Onlara hiç tatmadıkları tarifsiz acılar yaşatacağız!"

Büyük bir gürültüyle sınır ötesi operasyon yapan devletin saldırılarını sürdürüyor. Televizyonlardan canlı yayınlanan ilk sınır ötesi operasyonun ardından kamuoyuna yansımayan onlarca operasyon düzenleyen devlet Kürt halkına her alanda yoğun bir baskı uyguluyor. Yaşar Büyükanıt'ın "onlara hiç tatmadıkları tarifsiz acılar yaşatacağız" sözlerinden sonra 15 Ocak günü gerçekleşen operasyonlarda devlet tamamen bilinçli bir şekilde şehitlikleri bombaladı. Kürt halkının değerlerini hedef tahtasına koyan devlet, her türlü savaş kuralını ihlal ederek mezarlıkları bombaladı.

Bu, devletin Kürt halkına yönelik bir güç gösterisi, meydan okuma ve teslim alma girişimidir. Kürt halkının faşist devlete karşı yürüttüğü onurlu savaşında toprağa düşenlerin, boyun eğmeyen ve kavga bayrağını yükseltenlerin şehitliğine yapılan saldırı aynı zamanda itaat çağrısıdır. Son dönemlerde yükselen milliyetçilikle birlikte saldırıların dozunu iyice artıran devle-

tin zulmü sınır tanımıyor. Arkasına aldığı rüzgarla demokratik hak ve özgürlükleri ihlal eden devlet, köyleri bombalıyor, gerilla cenazelerine işkence yapıyor, basın yayın özgürlüğünü kısıtlıyor. Kürt halkının haber alma hakkını engelliyor. Ancak Kürt halkı 20 yılı aşkın bir süredir yürüttüğü bu savaşta zalimlere asla boyun eğmedi.

Devlet bir yandan gerillaya saldırırken öte yandan Kürt ulusunun demokratik mücadelesini sürdüren DTP'yi kısıtlayarak istiyor. Gerillayı tasfiye etmek için emfendileri ile görüşmelerini de sürdüren devlet ABD'li yetkililerle PKK'nin tasfiyesi üzerine temaslarda bulunuyor.

Bingöl'de 10 şehit

TC ordusunun Bingöl kırsalında yaptığı operasyon sırasında 3 Şubat günü çıkan çatışmada 10 HPG gerillanın hayatını kaybetti. 4 Şubat günü Bingöl devlet hastanesi morguna getirilen gerilla cenazeleri yer olmadığı gerekçesiyle üst üste atıldı.

Bursa Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı'na gözaltı terörü

TC devleti kendisine muhalif olan kurum ve kişilere yönelik faşist politikaları ile baskı, şiddet, gözaltı ve tutuklama terörü ile gözdağı vermek ve sindirmek istemektedir. Bu faşist saldırılardan **Bursa Tuncelililer Derneği** de nasibini almaktadır. Dernek kurulduğundan beri üye ve yöneticilerine yönelik derneğe giriş çıkışlarının kimlik kontrolleri, kamera çekimleri, ev baskınları, gözaltı ve tutuklama terörü ile karşılaşmaktadır. Son olarak Dernek Başkanı **Özkan Arslan** Tunceli Dernekleri Federasyonu toplantısına katılmak için gittiği İstanbul'dan Bursa'ya dönüşünde, 15 Şubat günü Bursa Terminali'nde jandarma ve JITEM elemanları tarafından "araman var" denilerek zorla gözaltına alınmıştır.

Bu gözaltı terörü 16 Şubat gün-

nü Adliye önünde yapılan bir basın açıklaması ile protesto edilmiş, Dernek Başkanı'nın derhal serbest bırakılması istenmiştir. Açıklamayı okuyan Başkan Yardımcısı **Gökhan Tabak** jandarmadan aldıkları bilgiye göre Arslan'ın "suçu ve suçluyu övmek" iddiası nedeniyle gözaltına alındığını belirterek, "başkanımızın yapılan bir suçlamayla ilgili ifade vermesi gerekiyorsa, savcılıktan yapılacak bir çağrıyla gidip ifade verebileceği halde, bu şekilde antidemokratik bir uygulamaya maruz bırakılmıştır" dedi. Kitle de "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gözaltı terörüne son", "Özkan Arslan yalnız değildir" vb. sloganlara açıklamaya destek verdi. Açıklamaya **Partizan**, **ESP**, **SDP**, **DHP**, **Teleferik Kültür Merkezi** ve **İHD** de destek verdi. Özkan Arslan aynı gün saat 16.00'da serbest bırakıldı. (Bursa)

Her yer eylem alanı!

Siirt Çakmak Mahallesi'ndeki eylem yürüyüşüne geçen kitle polisin saldırısına karşı barikat kurarak çatıştı.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde DTP il örgütü önünde bir araya gelen kitle, buradan Barış Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. "İmralı cezaevi kapatılsın" pankartının açıldığı eylemde Öcalan sloganları atıldı. Parkta bir konuşma yapan DTP il başkanı **Şehabettin Güler** devletin Cizre'de halka saldırmasını protesto ederek Kürt halkının öldürülmekle bitirilemeyeceğini söyledi. Basın açıklamasında aynı güzergâhtan dönen kitleye polis saldırdı. Barikatların kurulması ile mahallelere yayılan çatışmalar saatlerce sürdü.

Adana'da Şakirpaşa, Gülbahçesi, Dağlıoğlu ve Karasu mahallelerinde yapılan eylemlerde halkın üzerine ateş açan polis birçok kişiyi yaraladı. Kitle yolu trafiğe kapatarak saatlerce polisle çatıştı.

Hakkâri'de yapılan eylemlere azgınca saldıran polis onlarca insanı yaraladı. Kitlenin belediye binasına, dershanelere sığınması üzerine binaların içine gaz bombası atıldı. Yüzlerce kişi gazdan etkilenerek hastaneye kaldırıldı, onlarca insan gözaltına alındı.

Batman'da 15 Şubat günü başlayan eylemler 17 Şubat'a kadar devam etti. Batman **Demokratik Halk İnişiyatifi** tarafından düzen-

lenen yürüyüşe Petrolkent'te polis saldırdı. Yavuzselim ve İpragaz mahallerinde yapılan eylemlere polis, panzer ve gaz bombaları ile saldırdı. Kitle polisin saldırısına karşı barikat kurarak taşlarla karşılık verdi.

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde bir araya gelerek 15 Şubat'ta protesto etti. Buradan Sellahattin Eyubi Cami'ne kadar yürüyüş düzenleyen kitle sık sık "Şehit namirin" sloganını haykırdı. Şırnak'ın Cizre İlçe-si'nde yapılan eylemler sırasında polis panzerinin ezmesi sonucu yaşamını yitiren Yahya Menekşe için "Cizre şehidimizi unutmaya-cağız" yazılı döviz açıldı.

Eylemler ertesi gün de devam etti

15 Şubat'ta gün boyu devam eden çatışmalar 16 Şubat günü de devam etti. Polis onlarca insanı gözaltına aldı. İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde İsmetpaşa ve Fevzi Çakmak Mahallelerinde 15 Şubat'ta protesto eden esnaf kepenk kapattı. Polis ve özel hareket timlerinin gün boyunca devreye geldiği mahallede akşam saatlerinde eylem yapıldı. Beyoğlu, Kanarya ve Sefaköy'de de 15 Şubat protesto edildi.

15 Şubat'ta protesto eden Kürt halkı devletin sınır ötesi operasyonlarına savaş çığırıklığına imha ve inkara karşı kepenk indirerek sokaklara çıkarak anlamlı bir yanıt verdi.

Munzur köy dernekleri, köylerinin boşaltılması ile doğan zararlarının karşılanmasını istiyor.

Yöre dernekleri 17 Şubat Pazar günü saat 12.30'da Odakule önünde biraraya gelerek, köylerine geri dönmek istediklerini dile getirdi.

"Onurlu ve insanca yaşamayı doğduğumuz topraklarda öğrendik" yazılı ve "Tunceli (Dersim) halkı" imzalı bir pankart açan Munzur vadisi yöre dernekleri, Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Köyleri yakılarak zorla göç ettirilen Dersimlilerin yöresel kıyafetleri ile katıldığı basın açıklamasında, zararların karşılanması istendi. Ka-

ratas Köyü Sosyal Yardımlaşma Derneği Başkanı Ercan Kırmızıtaş'ın okuduğu açıklamada 1994 yılında devletin köylerini yakması ile zorla büyük şehirleri göç ettirilerek topraklarından koparıldıklarını dile getiren Dersimliler AİHM'e açtıkları davayı kazandıklarını ve devletin zararlarını ödemesi gerektiğini ifade ettiler.

Cevizlidere, Eğripinar, Hanuşağı Söğütlü Topuzlu, Karataş, Mercan vadisi Yarımkaşa, Yenikonak, Ziyaret köy dernekleri ile Munzur Çevre Derneği tarafından örgütlenen köylülerin ilgi gösterdiği, coşkulu geçen basın açıklaması sloganlarla sona erdi. (İstanbul)

Korucu çocuklarına sınıvsız kadro!

Devletin T. Kürdistanı'nda gelişen gerilla savaşına karşı geliştirdiği koruculuk sisteminde, her gün yeni bir yolsuzluk ve çifte standart ortaya çıkıyor.

Emekçilerin açlık ve sefalet koşullarında yaşam mücadelesi sürdürdüğü, eğitim sağlık hakkından yoksun kaldığı bölgede hizmet, asker ve koruculara götürülüyor.

İmha ve inkâr politikalarına milyonlarca dolar akıtan devlet, Kürt halkının temel gereksinimleri için hiçbir şey yapmıyor. Geçtiğimiz yıl

Bingöl'de yaşanan sel felaketi sırasında ortaya çıkan tablo bunun çok açık bir örneği oldu. Devlet ihbarcılığı geliştirmek ve Kürt halkını teslim almak için hiçbir masraftan kaçınmıyor. Bölgedeki en etkin araçlarından biri olan korucular da hizmetten nasiplenenlerden. Batman'da köy korucularının çocuklarına hizmet götüren devlet KPSS sınavlarına girmeden memur kadrolarına atıyor. AKP'li Batman milletvekili M. Emin Ekmen'in "Onlar da bizim insanımız. Batman-

'da bu yıl toplam 12 korucu çocuğu işe yerleştirildi" açıklaması aynı zamanda çifte standartın itirafı anlamına da geliyor. Maliye, Sağlık ve Nüfus Müdürlükleri'ne yerleştirilen korucu çocuklarının 20 yaşını bile doldurmadığı da açığa çıkan bilgiler arasında.

1 milyon insanı KPSS yarışına sokan egemenler, işbirliği ve ihbarcılık yapan, gerillaya kurşun sıkarak koruculara oldukça cömert davranıyor. Bu uygulama aynı zamanda Anayasada yer alan eşitlik ilkesine de aykırı. Bu hukuksuz uygulama, bölgede ihbarcılığın geliştirilmesi ve devlete işbirliği yapmanın ödüllendirildiğini göstermek amacıyla da yapılıyor. (H. Merkezi)

Çoban ateşi gazetesi toplatıldı!

Antep'te yayınlanan **Çoban Ateşi** gazetesi Kürtçe yazıları gerekçe gösterilerek toplatıldı. Gazetede yayımlanan "**Tarihte bir yıl MEHABAD**", "**Kürt dili ve edebiyatı**" ve "**Ahmed Arif**" başlıklı yazılar TCK'nın 222. maddesine muhalefet ettiği gerekçesiyle toplatıldı.

Kararla birlikte gazete bürosuna gelen polisler, gazetelere el koyarak Yazı İşleri Müdürü **Yasin Yetişgen**'in Emniyet Müdürlüğü'ne gelerek ifade vermesini istedi.

Gazetenin 40. sayısı da aynı gerekçe ile toplatılmıştı. Kürtçe yayın beyanı olmasına rağmen gazete "**Türk harflerinin kabulü ve tatbiki hakkında kanun ve TCK'nın 222. maddesine muhalefetten**" yani Kürtçe alfabenin **X** ve **W** harflerinin kullanılmasından dolayı toplatılmıştı.

(H. Merkezi)

Sarıgazi'de bombalı pankart

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları **2 Şubat** günü Sarıgazi'de Demokrasi Caddesi'nde bulunan bir dükkanın kepenklerine bomba süsü verilmiş bir pankart asmışlardır.

Parti ve devrim şehitlerini selamlamak için gerçekleştirildiği ifade edilen eylemin ardından havaya ateş açılarak eylem etrafa duyurulduğuna yer verildi. Sabaha karşı asılan pankart, sabah 10.00 civarında jandarma tarafından indirilmiştir. Ayrıca TKP/ML imzalı bildiriler aynı günlerde militanlar tarafından kahvelerde dağıtılmıştır.

(Mersin)

1 Mayıs Mahallesi'nde polis terörü

1 Şubat Cuma günü mahalle-mizde bulunan **Özgür Yaşam Derneği**'nin üyelerinden 3 kişi ayrı zamanlarda, silah kullanılarak sivil polisler tarafından gözaltına alınmışlardır. Geçtiğimiz hafta ise yine aynı dernekten iki arkadaş gözaltına alındılar.

Mahalle-mizde estirilene bu polis terörüne karşı **2 Şubat** Cumartesi günü saat 14:00'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Polis ablukası altında yaklaşık 80 kişinin katıldığı basın açıklamasına DTP, Partizan, Güzelleştirme Derneği, Köz ve Mayıs Yaşam Kooperatifi de destek verdi.

Basın açıklaması bittikten sonra polis derneği basarak 4 kişiyi daha gözaltına aldı. Dernek baskınında gözaltına alınanlar serbest bırakılırken, daha önce gözaltına alınanlar tutuklandı.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

IHD İstanbul Şubesi hapishanelerdeki hak ihlallerini açıkladı

IHD İstanbul Şubesi, son dönemlerde hapishanelerde artan hak ihlallerine ilişkin **14 Şubat** günü **Galatasaray Lisesi** önünde bir açıklama yaptı. Kitle adına açıklamayı okuyan **Sevim Kalman**, tutsaklar üzerinde artan baskılara dikkat çekti. Yaşanan uygulamaların insan hakları açısından kabul edilemez olduğunu ifade eden Kalman, tutsaklar için insan haklarına uygun bir infaz anlayışının ve uygulamasının acilen geliştiril-

mesi gerektiğini belirtti. Çeşitli hapishanelerdeki tutsakların IHD'ye gönderdikleri mektuplardan bölümler okuyan Kalman, hak ihlallerinin devam ettiğini vurguladı.

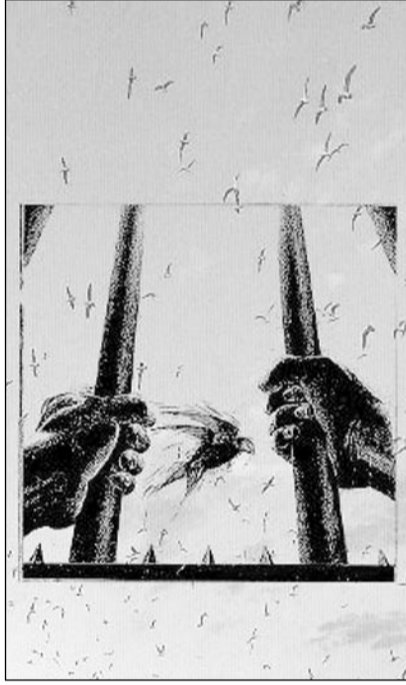
Yaşanan hak ihlallerine dikkat çeken Kalman, Tekirdağ 1 No'lu, Kandıra 2 No'lu ve Edirne F Tipi hapishanelerinden gelen mektuplarda Bolu Hapishanesi'ne gönderilen tutsakların sevkleri sırasında çınlıplak soyularak onur kır-

ıcı aramalara tabi tutulduğunun görüldüğünü belirtti. Uygulamaya karşı çıkan tutsakların işkenceye tabi tutulduğunu söyleyen Kalman "Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde hükümlü bulunan **Menderes Leyla** hapishanede yaşanan hak ihlallerine ilişkin yazdığı dilekçeye cevap alamadığından dolayı açlık grevine girdi. Diğer hapishanelerde yaşanan ihlaller nedeniyle açlık grevine giren tutuklular hakkında soruşturma açılmıştır" dedi.

Yaşanan hak ihlallerine ilişkin duyurularında bulunan Kalman sözlerini şöyle noktaladı: "Başta yaşam hakkı, işkence ve gayri insani muamele yaşağı hakkı, bilgilendirme ve kendini geliştirme hakkı olmak üzere, tüm temel hak ve özgürlüklerinin korunması ve yaşama geçirilmesi gerekir." (İstanbul)

Ankara Tabip Odası Cezaevi İnceleme Raporu

ATO İnsan Hakları Komisyonu, **Sincan F Tipi Hapishanesi**'ne yaptığı ziyaretin ardından hazırladığı raporu **6 Şubat** tarihinde açıkladı. Basın toplantısında; ATO, ÇHD, DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu ve **TMMOB İli Koordinasyonu Kurulu**'nun ortak yaptıkları basın açıklaması okundu. Raporu açıklayan ATO İnsan Hakları Komisyonu Başkanı **Çağrı Temuçin**, "Ankara Tabip Odası'na, hapishanelerde sağlık alanında yaşanan sorunlar ile ilgili gerek tutsaklardan gerek ise aile ve avukatlardan çok sayıda şikâyet başvurusu yapılmaktadır. Bu kapsamda, Tabip Odamız tarafından, Adalet Bakanlığı'na, 19 Kasım 2007 tarihinde Sincan Hapishane-

si'ni ziyaret etmek için başvuru yapılmış ve verilen izin doğrultusunda odamıza kayıtlı hekimlerden oluşan bir heyet ile Sincan Hapishanesi ziyaret edilmiştir" dedi. Sincan Hapishanesi kampüsünün tümünü ziyaret etmek istemelerine rağmen F1 ve L1 hapishaneleri için kendilerine izin verilmediğini, ancak başvurularının büyük kısmının F1'den geldiğini belirten Temuçin, ziyaret amaçlarından birinin yerine getirilemediğini vurguladı. Açıklamanın devamında "Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi'nde tek ve üç kişilik ünitelerdeki günlük yaşam alanı kısmının, insan beden ve ruh sağlığı açısından son derece yetersiz olduğunu, bedensel, ruhsal ve sosyal tecride yol açtığını" söyledi. (Ankara)

Hrant Dink'in duruşması görüldü; Katiller devrimci tutsaklara saldırdı!

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**'in katledilmesine ilişkin davanın üçüncü duruşması görüldü.

19 Ocak 2007 tarihinde Agos gazetesi önünde kurşunlanarak öldürülen **Hrant**'in duruşması, devletin katilleri bir kez daha sahiplenmesine tanık oldu.

11 Şubat Pazartesi günü Beşiktaş 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada **Hrant**'in katilleri **Rakel Dink**'i de tehdit etti.

Duruşmanın olduğu gün devrimci tutsaklar da mahkemeye getirilip çetecilerin bulunduğu koğuşa konuldu. Devrimci tutsakların "**Hepimiz Ermeniyiz**" sloganını haykırması üzerine yaşanan arbedede, çeteciler jandarmanın gözü önünde devrimci

tutsaklara saldırdı.

Duruşma Salonu'nda ise azmettirici olduğu iddiası ile yargılanan **Erhan Tuncel**, **Dink**'in öldürüleceğini önceden bildirdiğini söyledi. Tuncel

duruşmada hazır bulunan **Hrant**'in eşi **Rakel Dink**'e sözlü sataşmalarda bulundu.

Tutuklu yargılanan ülkücü faşistlerin rahat davranışları dikkat çeker-

ken Ergenekon operasyonu sırasında gözaltına alınan **Yasin Hayal**'in avukatı **Fuat Turgut** duruşmayı izlemeye gelen kurum temsilcilerine hakaret etti.

Mahkeme bir öncekinde olduğu gibi bu duruşmada da "delilleri" araştırdı. Davanın şu ana kadar devam eden seyri, devletin katillerine tıpkı **Zirve Kitapevi Katliamı** davasında olduğu gibi sahip çıkacağına işaret ediyor.

Hrant'in duruşması devam ederken Adliye binası önünde biraya gelen kitle "**Hrant için adalet için**" yazılı pankart açarak cinayetin aydınlatılmasını istedi. Kitle "**Katil devlet hesap verecek**", "**Faşizme inat kardeşimsin Hrant**" sloganlarını haykırdı. (İstanbul)

Nevşehir Üniversite'sinde linç girişimi

Son yılların gözde saldırı biçimlerinden linç girişimleri yurt-sever, devrimci, demokratik kişi ve kurumlara yönelik olarak gündeme geliyor. Trabzon'dan Sakarya'ya, İstanbul'a kadar birçok ilde, sivil faşist gruplar saldırılarını devletin direkt yönlendirmesi ile gerçekleştirirken, "olay yerine" gelen polisler ise saldırganların güvenliğini almaktan ve saldırıya uğrayan kişileri gözaltına almaktan başka bir müdahalede bulunmuyor.

Nevşehir'de **11 Şubat 2008** tarihinde saat 15.00-15.30 sularında Üniversitenin Merkez Kafeteryası'nda Yeni Demokrat Gençlik üyesi **Uğur Doğan** adlı İktisat Fakültesi 4. sınıf öğrencisine 15-20 kişilik faşist bir grup tarafından linç saldırısı düzenlendi. Faşist grup, **Doğan**'ı darp ederek yaralanmasına neden oldu. Grubun başını **Ahmet Turan** ve **Erdal**

Yıldız gibi Ülkü Ocağı üyelerinin çektiği öğrenilirken, bu olay Nevşehir Üniversite'sinde son 3 aydır Ülkü Ocakları üyelerinin estirdiği 4. terör olayı olmuştur. **Doğan**'a saldıran faşistler, okul içinde polislerle kol kola gezmektedirler. Aynı saldırganlarla ilgili Ticaret ve Turizm Eğitim Fakültesi Dekanlığı'na defalarca şikâyetle bulunulmasına karşın Fakülte'nin Dekanı aymazca şikâyetçileri yalan söylemekle suçlamıştı.

Sivil faşistlerin saldırılarının bu olayla bitmeyeceğini bizler biliyoruz. Çünkü bu saldırılar direkt devletin beslediği ve devrimci, demokrat insanları üzerine saldığı bugüne kadar defalarca kez kanıtlanmıştır. Ve bugüne kadar bu saldırganların hiçbirini yargılanarak cezaya almamıştır. Ancak bu saldırıların devrimci, demokratik, ilerici hareketi ve kişileri durduramayacağı da açıktır. (Nevşehir YDG)

Adana'da yoksulluk manzarası...

Adana'nın Seyhan ilçesine bağlı 100 bin nüfuslu **Güllübağ** Mahallesi'nde ucuz ekme satan **Büyükköy** Belediyesi'ne ait tek ekme büfesinin önünde halk sabahın erken saatlerinden itibaren uzun kuyruklar oluşturuyor. Mahallede tek büfenin olmasından kaynaklı bazı insanlar, yaklaşık bir kilometre uzaktan ucuz ekme almak için yollara düşüyor. Halk belediyenin mahalleye bir büfe daha yaptırmaması halinde bu ekme sorununun çözüleceğini söylüyor.

Büfe görevlisi, mahallede yarıyanların çoğunun **göç mağduru olduğunu ve gelir düzeyinin düşük olduğunu belirterek**, halkın bakkaldan tanesini 30 kuruşa aldığı ekmeğin çiftini 30 kuruşa büfeden almayı tercih ettiğini söyledi. Mahallede bir büfeye daha ihtiyaç olduğunu belirten büfe görevlisi; "yeni bir büfe ya-

pılması için hem halk, hem de mahalle muhtarı belediyeye başvurdu. Ama belediyeye bitişik mahallede başka bir büfe olduğu gerekçeyle talepleri geri çevirdi" dedi.

Mahallelilerden **80 yaşlarında bir kadın**, emekli maaşıyla geçinmek zorunda olduğu için ekonomik durumunun olmadığını belirterek, "Bir gün bu kuyruklarda öleceğim" dedi. 11 yaşında ilköğretim Okulu 4'üncü sınıfta okuyan bir öğrenci ise sabahları okula gittiğini, öğle saatlerinde ise 2 saatini 6 ekme alabilmek için kuyrukta geçirdiğini dile getirdi. Kalabalık bir aile için ise günlük 16, bazen daha fazla ekme almak zorunda oldukları için belediye ekmeğini tercih edenler; ekme almak isteyenlerin fazla olması nedeniyle bazen ekme alamadan gidenlerin olduğunu söylediler.

(Mersin)

Hasta tutsaklar tedavi edilmiyor!

Devletin hapishanelerdeki hasta tutsakları ölüme terk etme anlayışı yeni örneklerle devam ediyor. Bu duruma son örnek 1994 yılında çıkan bir çatışmada yaralı olarak yakalanan **Aynur Epli**. Epli, 3 ay önce kanser hastalığına yakalandı, ancak hapishane idaresi tedaviyi engelleyerek Epli'yi ölüme terk ediyor. PKK davasından müebbet hapis alan ve 14 yıldır Diyarbakır 1 No'lu E Tipi Hapishanesi'nde kalan **Aynur Epli**'ye Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'nde yapılan muayene ve kontrollerinden sonra bağırsak kanseri teşhisi konuldu. Kalın bağırsağında bir kitlenin olduğu teşhisinden sonra tedavi cihazının bulunduğu tek hastane olan Ankara İhtisas Hastanesi'ne sevk edilmesine rağmen, hapishane idaresi ve Adalet Bakanlığı tarafından tedavi için hiçbir adım atılmıyor. Sevk yapılmıyor. Doktorların kalın bağırsağında

oluşan kitlenin hemen alınması gerektiğini belirttiği Epli, devlet tarafından sessizce ölüme terk ediliyor.

Öte yandan **Kürkçüler F Tipi Hapishanesi**'nde PKK davasından tutuklu bulunan **Divalı Kaya**'nın da yaklaşık 3 aydır devam eden sağlık sorunlarının, Adana Numune Hastanesi'ne sürekli götürülüp getirilmesine rağmen teşhis edilemediği ve durumunun günden güne kötüleştiği biliniyor.

Adana Numune Hastanesi'nde yapılan tahlil ve röntgen sonuçlarının da Kaya'ya aktarılmaz iken hastalığın teşhisi ile ilgili hapishane idaresi hiçbir adım atılmıyor.

Tutsakları teslim almak için her yolu kullanan devlet, teslim alamadığı tutsakların tedavi olmasını engelleyerek ölüme terk ediyor. Devlet hukuksuz bir şekilde tutsakların tedavi hakkını gasp ederek siyasi tutsaklardan da intikam alıyor. (H. Merkezi)

"Elini cebinden çıkarmadın" dayaağı!

Buca Kırıklar 2 No'lu F Tipi'nde PKK davasından tutuklu bulunan **Kemal Yiğit**, IHD İzmir Şubesine başvurarak gardiyanların saldırısına uğradığını dile getirdi.

Avukatı aracılığı ile yaşadıklarını dile getiren **Yiğit**'in anlattıklarına göre devletin hapishanelerde ne kadar pervasızlaştığını da gözler önüne seriyor.

Sohbet hakkını kullanmak üzere koridora çıkan **Yiğit**, ellerinin cebinde olduğunu, bunun kendilerine yapılmış bir saygısızlık olduğunu söyleyen gardiyanların kendisine "elini cebinden çı-

kar, aksi takdirde görüş yapamazsın" dediğini aktarıyor. Anlatımlara göre diğer tutsakların da **Yiğit**'le beraber tavır alınması üzerine gardiyanlar, diğer tutsakları çıkardıktan sonra **Yiğit**'e koridorda saldırdı, darp ediyor.

Tüm bu yaşananlar gösteriyor ki, hapishanelerde askeri kuralları yaşama geçirmeye çalışan devlet, tutsaklar üzerindeki baskılarını giderek artırıyor. Ancak bu isteğin devrimci tutsaklar tarafından kabul görmeyeceği de yine görülen ve bilinen bir gerçek olmaya devam ediyor. (H. Merkezi)

Tecrite hayır!

İzmir Cezaevi İnişiyatifi (ICI) üyeleri, son dönemlerde hapishanelerde artan hak ihlallerini protesto ederek, bu tür uygulamalara karşı duyarlılık istedi.

Konak Postanesi önünde bir araya gelen kitle "**Hapishanelerde baskı, saldırı ve tecrite son**" pankartı açarak, "**Tecrite hayır**", "İçerde, dışarda hücreleri parçala", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" sloganlarını attı.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan **Selma Topçuoğlu**, son dönemlerde yaşanan hak ihlallerinde artış görüldüğünü dile getirerek, sağlıksız yaşam koşulları, tecrit ve tredman uygulamaları ile tutsakların baskı altına alınmaya çalışıldığını söyledi. (İzmir)

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden zorla sevk!

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden **dokuz adli, iki PKK** ve **BİT DDP** dava tutsağı olmak üzere toplam 12 tutsak zorla sevk edildi. Tutsaklar zorla sevkleri protesto etmek amacıyla 4-6 Şubat tarihleri arasında 3 günlük açlık grevi yaptı. Açlık grevi yapan tutsaklara disiplin soruşturması açılırken, sevklerin nereye yapıldığı ise halen bilinmiyor. (H. Merkezi)

Türban özgürlüğün değil, politik islamın simgesidir!

Türk hakim sınıf klikleri arasında süren iktidara daha çok sahip olma mücadelesi türban ve "laiklik" tartışmalarıyla giderek şiddetlenmeye devam ediyor. Kemalist klik ile AKP'in temsil ettiği sermaye kliği arasındaki "laiklik" veya "Cumhuriyetin kazanımları tehlikededir" vb. başlıklı tartışmalar yeni değildir. Dolayısıyla biz geçmiş tartışmalara yeniden derinlemesine bir vurgu yapmayacağız. Daha çok yakın tarih, yani Cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra kısmen sönen, ama son günlerde tekrar alevlenen dönemi değerlendirmeye çalışacağız. Aslında süreçler farklı da olsa, aktörler değişse de yapılan tartışmalar her zaman perde arkasında süren **pastadan daha çok pay kapma yarışına** hizmet etmektedir. Hakim sınıf kliklerinin yaptıkları tüm "özgürlük", "demokrasi" demagogileri bu gerçeği perdelemeye ve geniş yığınların desteğini kazanmaya dönük haince bir çabadan başka bir şey değildir.

Bilindiği gibi "İslamcı" denilen sermaye kesiminin politik temsilciliğine soyunan AKP, Kemalist kliğin kurduğu tüm barikatlara rağmen, Cumhurbaşkanlığı seçimini kazandı. Kemalist kliğin militarist ve hukuksal kurumlarını harekete geçirmelerine rağmen böyle bir sonucun ortaya çıkması, en başta sermaye ordusunun genelkurmayı olmak üzere tüm klik temsilcilerinin canını oldukları sıkı. Parlametodaki figüranların "Cumhuriyet kazanımları elden gidiyor" çığlığına yol açtı.

AKP'nin politik temsilciliğini yaptığı klik her ne kadar emperyalist efendileri ABD ve AB'li emperyalist güçlerden bir tepki almasalar da, içte oluşan tepkileri dikte ederek bir dönem bu ve benzeri konularda daha sessiz bir pratik izlediler. Daha çok emekçilere, Kürt ulusuna karşı ortaklaşıkla hanlık politikaları üzerinde yoğunlaştılar. İçte ve dışta sürdürülen askeri operasyonlar, özelleştirme furıyası, sosyal hakları budama, zamlar, AKP'nin dönemsel politikasını oluşturdu. Özellikle, IMF politikalarını uygulamadaki ısrar, efendisi ABD'nin takdirini kazanmak için sergiledikleri onursuz duruş, uşak AKP'ye dışta var olan desteği daha da artmasına yol açtı. Dışta artan destek, 22 Temmuz seçim sonuçlarının verdiği güvenden hareketle, geçici olarak rafa kal-

dırılan "türban" tartışması yeniden gündemleştirildi. **Bu tartışmanın Kürt ulusuna dönük sürdürülen çok yönlü ve kapsamlı saldırıların yanı sıra, ekonomik alanda yaşanan krizin yarattığı sıkıntıların giderek arttığı bir dönemde gündeme gelmesi bir rastlantı değildir.** Dahası yaklaşan yerel seçimler tarihinde de dikte ettiğimizde kitlelerin dikkatini ana sorunlardan uzaklaştırıp "simge" haline gelen bazı konular üzerinde yoğunlaştırmanın egemen sınıf kliklerinin çıkarlarına her bakımdan uygun olduğu açıktır. Yapılan ve yapılmaya çalışılan da budur.

Tarihi tecrübeler defalarca bize göstermiştir ki; bu tür tartışmalar sonucunda hep kazanan egemen sınıflar olmuştur. Halkın hiçbir çıkarı olmamıştır. "Demokrasi", "özgürlük" **yanlırlarıyla yürütülen bu tartışmalarda ne bu topraklara demokrasi ne de özgürlük gelmiştir.** Örneğin, bugün türbanı, "özgürlük", "insan hakları" inanç eksenine oturtmaya çalışan AKP, "tek devlet, tek dil, tek bayrak" ırkçı sloganını haykırmaktan da geri durmuyor. Yani Kürt ulusunu ve diğer azınlık milliyetleri yok sayıyor. Aynı AKP, Alevilere düşmanlık yapmaya, onları birbirine düşman etmeye çalışırken her türlü entrikaya başvurmakta sınır tanımıyor. Ama sorun "türban" olunca bu kesimlerin dilinden "özgürlük" söyli düşmüyor. **Her söz her ağza yakışmaz, doğrusu demokrasi ve özgürlük kavramları bu kesimlerin ağzında kirleniyor.** Çünkü özgürlük karanlığı aydınlatan ışık gibidir.

Oysa bu kesimler, kendisi gibi düşünenleri diri diri yakacak kadar karanlık ruhludurlar.

TC devleti hiçbir zaman laik olmadı!

Osmanlı İmparatorluğu yıkıntılarında üzerinde kurulan TC, hiçbir zaman laik olmadı. Tam tersine TC'nin ilk kuruluş döneminde, dinin ve din adamlarının sorunlardan uzaklaştırıp "simge" haline gelen bazı konular üzerinde yoğunlaştırmanın egemen sınıf kliklerinin çıkarlarına her bakımdan uygun olduğu açıktır. Yapılan; din kurumlarının denetim altına alınmasıydı. **Kemalistlerin kontrol altına alınması bir dinle hiçbir zaman problemli olmamıştır.** Problem, din ve din kurumlarının onların çıkarları için bir tehlike oluşturdukları anda ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu durum yalnızca bu sürece has bir sorun olmamıştır. Şöyle yakın tarihimize bakalım: laikliğin teminatı olarak gösterilen ordunun ve aynı zamanda 12 Eylül Askeri Faşist Darbe'nin başı olan Kenan Evren, miting alanlarında Kuran'dan ayetler okuyarak kitlelere propaganda yapıyordu. Yine orta öğrenimde zorunlu din dersleri konulması, Alevi mezhebine mensup halkımızın yaşadığı kimi yerleşim alanlarına camilerin yaptırılmasının hangi dönemlere tekabül ettiğini halkımız çok iyi biliyor. Dolayısıyla "laiklik" adına darbe çığırıklığı yapanların dertleri laiklik değil, temsil ettiği kliğin çıkarları olduğu açıktır. Bu konuda faşist Kemalist diktatörlüğün sürdürdüğü ikiyüzlü politika,

daha sonra Kemalist klik tarafından sistematik bir tarzda yürütülmüştür.

Bilindiği gibi 12 Eylül öncesi egemen sınıflar ve tüm faşist kurumları, devrimcilere, komünistlere, yurtseverlere karşı din olgusunu kendi çıkarlarına uygun olarak yaygın bir şekilde kullandılar. Geri kitleleri etkilemek için yalnızca bu propagandayla yetinmediler, aynı zamanda mezhepsel çatışmalar yaratmak için her türlü provokasyon eylemlerine de başvurudular. **Yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, 12 Eylül sonrasında, cuntacılar din olgusunu sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı kitleleri uyutmanın, uyutmanın bir aracı olarak kullanmak için tam bir seferberlik ilan ettiler.** Bugün seksen binleri aşan din görevlisi, Diyanetin üç bakanlığın bütçesine eşit bütçesi, yoğunlaşan din dersleri vb. tüm icraatların temelleri bu dönemlerde daha bir sağlamlaştırıldı. Tabi ki tüm bu faaliyetleri emperyalistlerin Ortadoğu'ya ilişkin öngördükleri politikalarla bağimsız olarak ele alamayız. Emperyalistler tarafından 1980 sonrası bölgede öngörülen "yeşil kuşak" projesi veya son dönemin moda söylemi ile "ılımlı İslam" projelerinin TC'nin iç politikasında yarattığı etkileri hiç kimse göz ardı edemez. Emperyalistlerin bölgesel politikaları ve dönemsel olarak egemen sınıfların çıkarları bu konuda da önemli oranda çakışmıştır.

Demokrasi düşmanlarından demokrasi atağı

Bugün "laiklik"ten dem vuran Kemalist diktatörlük, Türkiye Kürdistan'ında Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı yalnızca ağılık sistemini değil, şhlik-şeyh-

lik, imam vb. dinsel kurumları, şahsiyetleri kendi çıkarları için kullanmıştır. Bu tür kurumlar vastasıyla geri kitleleri etkilemek için her türlü imkanı sunmuştur. Dahası, bu dinsel yapıların etkisiyle, yıllarca burjuva partileri Meclis'e milletvekili taşımışlardır. Kısacası bugün de bugün de egemen klikler arasında yaşanan laiklik tartışması boş bir tartışmadır. Bu tartışmaya taraf olmak egemen sınıfların değerlerine su taşımaktan başka anlam ifade etmez. Bugün türban sorunundan dolayı "özgürlük" nutukları atılır, oruç tutmayan ya da kendi inançlarına uygun olarak oruç tutan insanlar sokaklarda saldırılara maruz kalırken, okullarda dışlanarak psikolojik baskılarla yüz yüze kalırken ne redediler? Tabi ki, tüm bunlar yaşanırken türban eksenli "inanç özgürlüğü" şampiyonluğunu elden bırakmayanlar sessizliklerini korumaya devam ettiler. Çünkü bu politikanın suç ortaklarıydılar. Onlar için özgürlük, kendi mahalleleriyle sınırlı olan, kendi çıkarlarına hizmet eden bir olgudur. **Dolayısıyla başkalarının özgürlüklerini ortadan kaldırmak, sınırlamak onların varlık gerekçesidir.** Tayyip ve şürekasının Kürt ulusal-demokratik taleplerine, diğer mezheplerin taleplerine, işçi ve emekçilerin haklı ve meşru demokratik talep ve istemlerine karşı saldırgan ve ikiyüzlüce bir politika izlemesi tesadüf olabilir mi? Elbetteki olamaz. Onu bu pratikte yöneten demokrasi ve özgürlüklere olan düşmanlığıdır. Bu gerçekleri göremeyen bazı "aydın" ve "ilericiler" Tayyip ve şürekasının "özgürlük" nutuklarına direkt ve dolaylı olarak destek sunanlar, niyetleri ne olursa olsun objektif olarak bu karşı devrimci ikiyüzlü icraatlara destek sun-

maktadırlar.

Sonuç olarak; bizler esas olarak hiç kimsenin kılık kıyafet sorununu gündem yapmayız. Ama bugün özgürlük meselesini türban sorunuyla sınırlayıp, halkın gerçek sorunlarını, taleplerini ve benzeri sorunlarla gölgelemeye-örtbas etmeye çalışan egemen sınıfın kliklerinin ikiyüzlülüğünü açığa çıkarıp teşhir etmeyi de bir görev olarak kabul ederiz. Yapılması gereken de budur. Zaten türban meselesinin gündeme geldiği süreçten bu güne kadar yapılan bir takım eylemlere bakıldığında halkımızın da asıl sorununun türban olmadığını vurguladığı görülecektir. TEKEL işçilerinden, Yörsan'a, TEGA'ya kadar bir dizi eylemde vurgu yapılan ve doğru olan nokta burasıdır.

Yine bugün türban eksenli özgürlük kıyametini koparmaya çalışan kesimlerin işkenceye karşı, hapishanelerde yapılan katliamlar karşısında, ulusal demokratik talepler karşısındaki tutumlarında, işçi ve emekçilerin sorunlarına yaklaşımında nerede durdukları herkesçe bilinmektedir. Mazlum-Der'in bazı şubelerinin kimi sorunlar karşısındaki tutumu bu genel tabloyu değiştirmiyor.

Bugün "laiklik" ve "özgürlükler" eksenli tartışmalar yürüten egemen sınıfların her iki kliği de emperyalizme hizmet etmekte, Kürt ulusuna ve diğer azınlıklara, işçi ve emekçilere düşmanlık yapmakta ortaklar. Ama gerçek olan şu ki, bu eksenli yaratılan tartışmalar işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin birliğine darbe vurmaktadır. Bu da egemen sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir. Dolayısıyla tüm emekçilerin ve ezilenlerin birliğini sağlamak için bu tartışmaların altında yatan gerçekleri kitlelere anlatma görevi ile yüz yüzeyiz.

Mersin'de türban tartışmalarına ilişkin YDG eylemi

Mersin'de Yeni Demokrat Gençlik (YDG) olarak suni gündemleri esas gündem haline getirip halkın esas gündemlerden uzaklaşmasını sağlayan türban yasasına ilişkin 11 Şubat Pazartesi günü saat 13.00'de Taş Bina önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın metnini okuyan **Duygu Ergen**; "Ülkede derinleşmekte olan

gelir adaletsizliği, eğitimin kalitesizliği, üniversitelerin büyük bir keşmekeşliğe itilerek bilim üreten kurumlar olmaktan çıkarılması AKP hükümeti döneminde de son hızla devam etmektedir... Bunun yanında türban öndüme ile yüz binlerce işçi ve köylü ailesini dolaysız bir biçimde ilgilendiren TEKEL'in özelleştirilmesine karşı

verilen mücadele, Tarsus'ta Turbo işçilerinin mevsimleri eskiten grevlerinin üstü kapatılmaya çalışılmaktadır... Emekçi halkımızın onlarca gerçek sorunu arasında "inanç özgürlüğü" kılıfı ile gündeme getirilen şeriat-laiklik tartışmaları halkımızın asıl sorunları yanında bir anlam ifade etmemektedir" dedi. **(Mersin)**

Yakılanların hesabını, sicilleri katliamlarla dolu olanlar soramaz!

Tüm dünyada yükselişe geçen ırkçı-faşist dalga, "demokrasinin beşiği" olduğu iddia edilen çok sayıda Avrupa ülkesinde de had safhaya çıkmış bulunuyor.

Örneğin faşist lider Sarkozy, ayrımcı-ırkçı politikalar altında baskı gören, göçmenlerin sıkça başkaldırılar gerçekleştirdiği bir dönemde Cumhurbaşkanlığına geldi. Bunun akabinde doğrudan göçmenleri hedef gösteren yasaların çıkarılmasına hız verildi.

İsviçre'de birkaç ay önce yapılan seçimler sırasında, buradaki yabancılar "kara koyun" olarak resmedildi, göçmen ve mültecilere dönük hak gasplarında, burada da belirgin bir artış yaşandı/yaşanıyor.

Nazi (Hitler) faşizmini yaşamış/yaşatmış bir ülke olarak, ırkçı-faşist geçmiş en karanlık Avrupa ülkesi olan Almanya ise, uzunca zamandır bu karanlık geçmişine geri dönüşün sinyallerini veriyor.

Merkel gibi, eski Doğu Almanya kökenli olan ve burada daha gençlik yıllarından itibaren azınlık anti-komünist ve halk düşmanı olarak yetişirilen bir kişiliğin başbakanlık yaptığı bu dönem, aynı zamanda eski Nazi artıklarının ve bunların örgütlenmelerinin devlet eliyle güçlendirildiği bir dönem olmaktadır.

Birçok vesile ile dile getirildiği gibi, başta ABD ve Avrupa olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde, egemenlerin en faşist kişiliklerinin iş başına getirmeleri tesadüf değildir. Bu yönelim çok açıktır ki, emperyalist-kapitalist sistemin bugün içinde bulunduğu krizin ve bunu aşma çabalarının ürünüdür. Kriz dö-

nemleri, krizden en çok etkilenen, yoksulluğu, sefaleti, açlığı ve işsizliği had safhada yaşamaya başlayan ezilen geniş yığınların **sisteme karşı hoşnutsuzluğunun da arttığı** dönemlerdir. Ve egemen sınıflar, bu hoşnutsuzluğu baskı altına almanın, sindirmenin yolunu, buna uygun politikaları en iyi hayata geçirebilecek kişi ve kesimleri işbaşına getirmekte bulurlar.

İrkçı-faşist politikalar eşliğinde sosyal yıkım

Avrupalı emekçi sınıfları hızla yoksullaştıran sosyal yıkım politikalarının hayata geçirildiği bu süreç, temel hak ve özgürlükleri kısıtlamaya, hatta ortadan kaldırmaya dönük çıkarılan yasalar eşliğinde gerçekleşmektedir. Bu özgürlükleri ortadan kaldırmaya dönük yasalar ise, esas olarak bu ülkelerde yaşayan göçmen ve mültecileri hedef almaktadır. Özüne bakıldığında ırkçı-faşist yanı açılınca görülen bu yasalarla birlikte, sosyal yıkımın faturası bu kesimlere yıkılmaya, günah keçisi olarak bunlar gösterilmeye çalışılmaktadır.

Geçtiğimiz haftalarda, Almanya'nın **Ludwigshafen** kentinde yaşanan bir yangında, çoğunluğunu çocukların oluşturduğu 10 Türkiyeli göçmenin yanararak can vermesi, sonraki günlerde ise, birkaç farklı yerde daha, yine Türkiyeli göçmenlerin oturduğu evlerde benzer, kundaklama şüphesi ağırlık kazanan yangınların çıkması Almanya'da izlenen ırkçı-faşist yönelimin geldiği/getirildiği boyutu göstermektedir.

Bu yangınları çıkardıkları şüphesiyle aranan veya gözaltına alınanların ortak yanlarına bakıldığında, bu kişilerin ırkçı/faşist eylemlere karışıkları ve bu yönlü faaliyetler kapsamında kundaklama gibi sicillerinin olduğu görülmektedir.

Bunun içindir ki, son yangınların ve birçok yerde göçmen ve mültecilere dönük, **neo-Nazi** gibi faşist gürhurlarca gerçekleştirilen çeşitli fiili saldırıların, söz konusu ırkçı-faşist yönelimle yakından alakalı olduğu noktasında şüphe yoktur.

Bu ırkçı-faşist yönelimin yükselişindeki zamanlamanın, Avrupa'nın birçok emperyalist ülkesinde olduğu gibi, Almanya'da da **sosyal yıkım politikalarının sonucu olarak** ortaya çıkan grev vb. işçi-emekçi direnişlerinin yükselişe geçtiği, bu eylemlerin Almanya'yı sarstığı sıralara denk gelmesi de tesadüf olmasa gerek.

Benzerleri daha önceki yıllarda Solingen, **Möln, Rostock** gibi yerlerde de yaşanmış olan, yangın vb. saldırılar, işçi-emekçi yığınların dikkatini, bu eylemlerden uzaklaştırarak, farklı bir yöne kaydırmış, ülke gündeminin merkezine oturmıştır.

Egemenlerin timsah gözyaşları

Yurtdışında yaşayan vatandaşlarına on yıllardan beri "döviz makinesi" gözyüze bakan faşist TC egemen sınıfları, bu yangınlarla birlikte, **"durumdan vazife çıkararak"**, sadece Almanya'daki sayıları 2.5 milyon olan Türkiyelilerin "haklarını arama" telaşına düşüldüler.

Aynı günlerde yapılacak olan NATO Zirvesi'ne katılmak üzere Almanya'ya gelen Erdoğan, yangınla ve yangının mağdurlarıyla yakından ilgileniyor izlenimi yaratmaya özen gösterdi. Hatta sa-

dece bu konuyla değil, bu bağlamda, burada yaşayan Türkiyelilerin sorunlarına "eğildi". Ancak bunları yaparken Almanya ile "dostluğu bozmayacağı" olduğuna özen gösterdiği de gözlerden kaçmadı.

Bu kısa ziyaret sırasında yeri geldi "sert açıklamalar" yaptı, yeri geldi "hepimiz insanız" dedi. Ve son dönemde ülkede yaptığı en bildik çıkışlarından birini yaparak, bir kez daha medyanı hedef gösterdi. Her iki ülkenin medyasını da olaylara ilişkin "spekülasyon" yapmakla suçladı!

Gerçi şunu da görmek gerek ki, yangın her iki ülkenin faşist hükümetlerini harekete geçirdiği kadar, yine her iki ülkedeki ırkçı-faşist yönelimli medyayı da harekete geçirmişti. Bunların aynı günlerde yangın özgünlünde yaptıkları yangınlara damgasını vuran da, emekçi halk yığınlarını karşı karşıya getirmeye dönük **ırkçı-şoven** söylemler oluyordu.

Erdoğan bu süreçte bol bol timsah gözyaşı döktü. Ancak siyasi şova döndürdüğü gösteriler sırasında, aynı timsah gözyaşları içindeki Alman emperyalizminin temsilcileri ile burada yaşayan Türkiyeli emekçiler üzerinden hesaplar yapmayı ihmal etmedi.

Erdoğan'ın burada sarf ettiği söylemler içinde, üzerinde durmayı gerektiren en önemli söylem, sanırım buradaki vatandaşların "asimile edildiği" yönlü yaklaşım olmalı. Hele de bu söylemin, on yıllardır imha-inkar-asimilasyon politikalarına maruz kalan Kürt ulusuna dönük bu yönlü saldırıların arttığı bir döneme denk gelmesi, yine ülkedeki Erme-

ni, Rum vd. milliyetlerden halka yönelik TC'nin kuruluşundan beri aynı politikaların uygulanması, faşist TC egemenlerinin ve temsilcilerinin, ikiyüzlü olmalarından da öte bir durumdur.

İrkçı-faşist saldırıları durduracak olanlar emekçi yığınlardır

Yakılan vatandaşları için timsah gözyaşları döken Erdoğan ve diğer ülke egemenlerinin bu tür yangınlara yabancı olmaması da meselenin bir diğer boyutudur. Sicilleri, Maraş, Sivas, Gazi gibi, insanların yakılarak, kurşunlanarak, bedenleri parçalanarak katledildiği çok sayıda katliamlarla doludur. Ve katliamlara uğrayanlar tıpkı Almanya'da yakılanlar gibi "ötekli" oldukları için katledilmişlerdir. Hem de devletin her düzeyde temsilcisinin ve onların faşist kolluk güçlerinin gözleri önünde. Bunun içindir ki Erdoğan yangınla ilgili Almanya'da hesap sorma bilinciyile değil, gerçekte egemenlerin çıkarları doğrultusunda hareket etmiş, katledilenler üzerinden ekonomik/siyasal kâr hesapları gütmüştür. Ve yangında yaşamını yitirenlere dönük "üzüntüleri" de olsa olsa, 9 kişiden gelecek dövizin ekilsim olmasından kaynaklı bir "üzüntü" olabilir!

İnsanlığın ortak düşmanları olan ırkçılığın, faşizmin ve her türden gericiğin sahiplerinden hesap soracak olanlar, bu halk düşmanı politikaları ve bunların uygulayıcılarına karşı mücadeleyi yükseltmekte gecikmeyecek olan işçi-emekçi yığınlar olacaktır!

Kürdü görme, yoksulu dilendir!

Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan yoksulluk, Kürt ulusal hareketinin mücadele seyrine bağlı olarak kimi dönem daha fazla kimi dönem daha az gündemleştirilir, "doğu-güneydoğu kalkınma hamleleri"nden, "terörün belinin kırılması için yoksulluğun bitirileceği"nden dem vurulur.

Hakkari'de Dağlica Karakolu'na yapılan saldırıda ölen askerlerden birinin çocuklarının "içler acısı" durumlarını burjuva-feodal medya bizlere göze parmak sokar gibi gösterip ayaklarında değil ayakkabı, bir çorap bile olmayışını ne kadar yoksul olduklarını göstergesi olarak anlatırken, bunun gerçek nedenlerini ortaya koymaktan uzak duruyordu. Hemen ardından yapılan yardım kampanyalarını, ölen babalarının diyeti gibi, onların yoksulluğunu dram dolu haber ve fotoğraflarla süsleyerek sunuyordu. Süslenerek sunulan yardım kampanyaları haberlerinde "babaları niçin ölmüştü?", "uğruna öldüğü şeyler yoksulluklarının, çocuklarının ayakları çıplak halde cenazesine gelmesinin nedenleri miydi?" soruları yanıt bulmuyordu. Onlar yoksuldu, yardım edenler de hayırsever(!) Babalarının ölümü, onların durumu ve yaşadıkları bundan ibaretti. Yoksul olana yardım etmek her hayırseverin görevidi, ama yardım edilecek olan yürütüğü bir savaşta "kurban" olmuşsa bu daha farklı bir hale büründürülerek, gerçekler gizlenerek, üstü örtülerek sunulurdu. **Bilmemelilerdi; yoksulluklarına neden olanların çıkarlarını uğruna öldüğünü babalarının... Bilmemelilerdi; babalarının uğruna öldüğü şeylerin yoksulluklarının devamı anlamına geldiğini...** Ezilen bir ulusa mensup olduklarını, bu yüzden (yüz) yıllarca yaşamadıkları acı kalmadığını... Çıplak ayaklarıyla babalarının cenazesinde döktükleri gözyaşlarını, tirajlarını yükseltmek için kullanan burjuva-feodal medyanın, yaşadıkları acılardaki önemli rolünü bilmemelilerdi... Daha şimdiden her şey onlardan gizlenmeli, gerçekler örtbas edilmeliydi ya da daha iyi işi gerçeklere "süslü" gömlemler giydirilmeliydi!

Yoksul Türkiye Kürdistanı

Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan yoksulluk, Kürt ulusal hareketinin mücadele seyrine bağlı olarak kimi dönem daha fazla kimi dönem daha az gündemleştirilir, "doğu-güneydoğu kalkınma hamleleri"nden, "terörün belinin kırılması için yoksulluğun bitirileceği"nden dem vurulur. Çünkü "terör yoksulluktan besleniyor" denir. Kimin yoksulluktan beslendiğinin anlaşılması için asgari ücrete yapılan zam

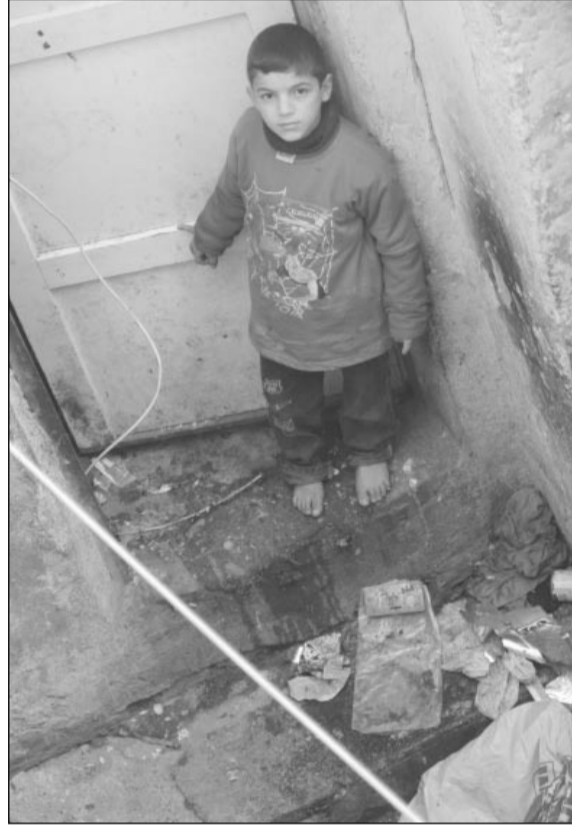
oranına, SSGSS yasa tasarısına, elektrik, doğalgaz ve halkın temel yaşam ihtiyaçları olan ürünlere yapılan zamalara, üniversitelerin paralı hale getirilmek istenmesine, yoksul halkın evlerinin başlarına yıkılmasına vb. daha birçok şeye bakılabilir elbet. Ancak hakim sınıfların aksini propaganda etmeleri anlaşılmasa da, üstelik bu tüm halkımıza dönük süregelen bir faaliyet. Diğer yandan halkı yoksulluğa, açlığa mahkum edenlerin "yoksulluğu bitireceğiz" demagojileri halkı aldatma çabaları Türkiye Kürdistanı'nda ikili bir karakter taşıyor. **Birincisi** milliyetine bakılmaksızın halkın sistemden umudunu kesmesini sağlamak, **ikincisi** Kürt ulusunun, ulusal taleplerini perdelemek, saklamak. Bu açıdan Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan yoksulluğun nasıl daha da boyutlandırıldığına ve kullanıldığına bakmaya çalışalım.

Sarmaşık Yoksullukla Mücadele Ve Sürdürülebilir Kalkınma Derneği Ve Diyarbakır Yerel Gündem 21'in ortak çalışmasıyla Amed'in en yoksul olan beş mahallesinde yapılan araştırma Türkiye Kürdistanı hakkında bize önemli fikirler verebilir. (29.09.07 Milliyet) Zira Amed Türkiye Kürdistanı'nın en "geleşmiş" kentlerinden biridir. Buna rağmen ortaya çıkan tablo vahimdir. Hanelerin yüzde 61.6'sı aylık 350 YTL ve altı gelirle, yüzde 83.6'sı 500 YTL ve altında gelirle yaşamaktadır. 10 bin gecekonduda 80 bin kişinin yaşadığı belirtilen araştırmaya göre hane başına 8 nüfus düşmektedir. 30 bin çocuğun sokakta çalıştığı Amed'de 28 bin çalışana karşılık 312 bin kişi iş aramakta, işsizlik oranı yüzde 70'e ulaşmaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan yoksulluğu çarpıcı şekilde ortaya koyacak daha birçok veri olmasına karşılık yazımız veriyeye boğma niyetinde değildir. Kuşkusuz halkımız milliyetine bakılmaksızın yoksuldur. Bu tablodan tüm halkımız etkilenmekteyken Türkiye Kürdistanı'nda bu tablonun yanında halkı yoksullaştıran, yoksunlaştıran daha farklı dinamikler de vardır.

Örneğin genel bütçeden T. Kürdistanı için 2006 yılında aktarılan kaynağın yüzde 18'i, "kamu düzeni" ve "güvenlik", yüzde 11'i "savunma" olmak üzere toplam yüzde 29'unun

"asker, polis harcaması"na gittiği, bu oranın Tunceli'de yüzde 64, Diyarbakır'da yüzde 30, Hakkari'de yüzde 43 düzeyine çıktığını iktisatçı Mustafa Sönmez'in hazırladığı raporunda görülmektedir. (24.10.07 Birgün)

Köylülüğün emperyalist politikaların sonucu ürettiğiyle yaşayamaz hale gelmesi T. Kürdistanı açısından da bir gerçeklikken konulan merayayla yasakları, insansızlaştırılan "güvenlik bölgeleri" Kürt köylülerinin sorunlarını katmerli hale getirmektedir. Nitekim 1990-2000 yılları arasında köylerinden Amed'e göç eden 2 bin 77 hanenin yüzde 51.6'sı temel göç sebebi olarak "bölgedeki çatışma dönemi"ni gösterirken bunu yüzde 30.5'le "ekonomik sebepler", yüzde 14.6 ile de "eğitim" takip etmektedir. "Çatışma dönemi" olarak ifade edilen köy yakma, boşaltma, zorla göz ettirmeler olduğu, "eko-

nomik sebepler" olarak gösterilenlerin de tarım alanında geliştirilen politikalarla birlikte mera, yayla yasakları sonucu oluşan durum olduğu bilinmektedir. Yine Mustafa Sönmez'in raporunda belirtildiği üzere 2002-2006 döneminde T. Kürdistanı'na yapılan yatırımın, genel yatırımın sadece yüzde 4.44'ü olduğu belirtilirken aynı dönemde yatırımdan İstanbul tek başına yüzde 25 dolayında pay almış, bunun en çok pay alan iller olarak Kocaeli, Bursa, Tekirdağ izlemiştir. T. Kürdistanı'nın yoksul olmasının, geri kalmışlığının nedeni olarak Ulusal Hareket olarak gösterilen-

rilir. Bunun üzerinden yoksulluğun gerçek nedenleri gizlenmeye çalışılır.

Yardım paketi değil, gözbağı!

T. Kürdistanı'nda halkın içinde bulunduğu durumu anlayabilmek için ortaya koyduğumuz veriler yoksulluğun nasıl yaratıldığını göstermesi açısından önemlidir. Bu için bir yanıyla yoksulluğun nasıl kullanıldığı diğer yanındır. Amed'de 2007 yılında 35 bin 847 aile gıda, 29 bin aile giyecek, 20 bin aile kömür ve bin aile barınma yardımıyla yaşamlarını zorlukla sürdürürken 2000 yılı verilerine göre nüfusu 1 milyon 362 bin olan kentte 14 Ocak 2008 itibarıyla 498 bin 238 kişi yeşil kart kullanarak ayakta durmaya çalışıyor. AKP'nin genel seçimlerde T. Kürdistanı'nda aldığı oyları bir "başarının" göstergesi olarak sunanlar bu "başarının" yaratılan yoksulluğun kullanılarak halkı düşkünlüştürmeye çalışılarak "kazanıldığını" dolaylı yollardan da olsa övünerek anlatmakta, yapılan yardımları iyi niyet göstergesi olarak sunmaya çalışmaktadırlar. **"Halk yoksuldur, temel gıda ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır. Biz de yardım elimizi uzatmaktayız"** demektedirler. Genel bütçeden kaynakların daha çok nelere ayrıldığını, neler için kullanıldığını bir kez daha hatırlayalım. Evleri yakılan, köyleri boşaltılan, zorla göç ettirilen, konulan mera-yayla yasaklarıyla, "güvenlik bölgesi" uygulamasıyla insanların yaşam alanlarını daraltan "insansız bölgeler" yaratılarak halkın yaşamını devam ettirememesine neden olanları bir kere daha hatırlayalım. Halkı önce yoksulluğa düşürüp ardından da yoksulluğun nedenlerini "terör" diye gösterenlerin, gerçekleri giyecek-yakacak vb. malzemeler dağıtarak, insanları düşkünlüştürmeye çalışarak gizlemek istemeleri anlaşılmasa da, dağıtılan bu yardımlar insanların bir sürelik ihtiyaçlarını karşılayabilir. Ama bu öte yandan insanların üretim sürecinden kopuk, asalak bir şekilde yaşamalarını da getirir ki insanlar "muhtaç" bir şekilde yaşamlarını nereye kadar sürdürebileceklerdir? Bu gerçekliğe rağmen "kimse yok mu?", "Deniz Feneri" gibi adı yolsuzluklarla da anılan milyon dolarlık bütçeli "yardım" kuruluşları (kendi ifadele-

riyle) bizzat cumhurbaşkanı A. Gül'ün "ricasıyla" bölgeye özel önem verdiklerini söylemektedir. Söz konusu "yardım" kuruluşlarının çeşitli cemaatlerle bağı, bu cemaatlerin örgütlenme aracı oldukları oldukça alenidir. Böyle olmasa dahi (ki sırf "iyi niyetle" yardım faaliyetinde olan kişi ve kurumlar da olabilir) sosyal sorunları ve bunun çözümünü gündemleştirme perspektifi olmayan her "yardım" faaliyeti devlet politikalarının değerlerine su taşıyacaktır. Öyle ki sosyal sorunları ve bunların çözümlerini dillendirmeden yoksulluk ve yoksunluğu sürdürülebilir kılmaktan başka anlam taşımayan yardımlar, emeği ile daha fazlasını hak eden halkımıza talan ve yağma politikaları karşısında "şükür-cülüğe", "düşkünleşmeye" itecektir. Üstelik bizzat devlet eliyle Newroz etkinliğine katılanları yeşil kartlarını iptal etmekle tehdit etmek gibi uygulamalarla "düşkünlük", "muhtaçlık" desteklenmektedir.

Düşkünlüştürme derinleştiriliyor...

Yeşil kart yoksul olan ailelere verildiğinden insanlar çalıştıkları yerlerde sosyal güvencelerinin sağlanmasını istemek yerine bu kartın elinden alınmaması için sosyal güvencelerini bir kenara itebilmektedir. Örneğin nüfus oranına göre yüzde 27.72'si yeşil kartlı olan Bitlis'te Best Şekerleme Fabrikası Genel Müdürü'nün şu söyledikleri bu bakımdan önemlidir. "... Yeşil kartla sadece ücretsiz sağlık yardımdan yararlanılmıyor, o kartla para, gıda, yakacak yardımı da alıyor. 'Yeşil kartım var, sigorta yapma' diyor. Emekliliği değil günün kurtarmayı düşünüyor. Kalorifer kazanı ateşleyicisi arıyordum, 550 YTL ücret, 3 öğün yemek ve 200 kilo kömür verecektim. Bir genç geldi, 'sigorta yaparsan işe girmem, yeşil kartıyım, sigorta primi maşıma ekli' dedi."

Türk hakim sınıflarının temsilcisi

Ve diğer enstrümanlar...

lanılan Hizbullah'ın bugün T. Kürdistanı'nda dernekler altında örgütlendiği, halkı gıda vb. yardımlarıyla, din propagandasıyla örgütlemeye çalıştığı dile getiriliyor. F. Gülen cemaatinin bölgeye ilgisini yoğunlaş-

tırdığından, AKP'nin de İslamcı tandanslı olması nedeniyle bölgede potansiyel bulmasının kolay olduğundan bahsedilerek İslamcı bir gelişimden söz ediliyor. Bu yönelim devletin her zaman dini kullandığı,

din kardeşliği vb. söylemlerle halkı uyutmaya çalıştığıyla bağlantılı olarak düşünüldüğünde şaşırtıcı değildir. Hakim sınıfların temsilcisi AKP'nin İslam kökenli olduğu da bu durumdan rahatlıkla yararlanmasını getirmektedir. Devletin Ermenilere, Yahudilere, Rumlara karşı izlediği politikalarda Kürtlerin saf tutmasını sağlamak için "İslam kardeşliği" gibi söylemlerin kullanıldığı bilinmektedir. Bugün izlenen Kürt ulusal mücadelesini boğmak, ulusal hareketi tasfiye etme planlarını hayata geçirirken de din kardeşliği söylemi öne çıkarılmaktadır. Böylece Kürtlerin birliğini dağıtmak, zayıflatmak amaçlanırken kimilerinin de devletin yürüttüğü politikalara eklenmesinin isteniyor.

Kuşkusuz devletin dini kullanarak bu kadar güçlü bir etkinlik sağlayabilmesinde ulusal hareketin bulunmadığı yaklaşımların da etkisi bulunmaktadır. Bu sorun ile alabildiğince kaçınmanın hatta uzlaşmanın

AKP bu yoksulluğu kullanarak oylarını artırabilir ama uşaklığını yaptığı sınıfların bu yoksulluğun oluşmasındaki sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Yaratılan bu yoksulluk aynı zamanda Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı izlenen tasfiye politikasına bağlı olarak kullanılmaktadır. 2007 genel seçimlerinde T. Kürdistanı'nda DTP'lilere oy verdikleri için halkın kimi yaptırımlarla cezalandırılmaya çalışıldığını biliyoruz.

Örneğin Siirt'te böylesi bir durum yaşanmıştır. Eruh ilçesine bağlı Erenkaya köylüleri DTP'li adaya oy vermemeleri yönünde tehdit edilmiş, oy verdikten sonra da suları kesilerek "cezalandırılmışlardır." (23.08.07 Gündem) Kürt ulusuna mensup işçi ve emekçilerin sosyal sorunları ulusal taleplerini yok saymanın gerekçesi kılınmaktadır.

Hatırlanacağı üzere 22 Temmuz seçimlerinin ardından bölgede AKP'nin oy oranını ciddi bir şekilde artırmış olması "bölgenin sorunu siyasi değil, ekonomiktir" yorumlarına da neden olmuştu. Kuşkusuz "siyasi" sorundan kasıt Kürt ulusunun ulusal temelli talepleridir. AKP veya herhangi bir düzen partisinin Kürt işçi ve emekçilerinin sosyal sorunlarını çözmek bir yana daha da derinleştireceği geçceğini not ederken; sosyal sorun ve talepleri yok saymanın gerekçesi kılmak tek kelimeyle ikiyüzlülüktür. **"Kürt sorunu benim de sorunumdur"** pragmatik çıkışından sonra başbakanın "tek millet" nutku da bu ikiyüzlülüğün belgesidir. Kuruluşundan bu yana inkar siyaseti izleyen devletin verili durumu çarpıtma çabası anlaşılır olmakla birlikte gerçekte Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal ve sosyal sorun ve talepleri karşı karşıya konamaz. Nitekim Ulusal Hareket'in "halktan kopuk" değerlendirilmesi de "sosyal taleplerden uzaklaştık" olarak anlaşılmalıdır. Ne var ki, ideolojik yapısı gereği Ulusal Hareket sosyal sorunları nihai olarak çözmeye muktedir değildir.

Sosyal sorunlar ile ulusal sorunu karşı karşıya getirme politikasının diğer ayağı asimilasyonu derinleştirmektir. Bu açıdan 1960 darbecilerinin 1961 tarihli "Doğu Raporu"ndaki (22.01.08 Milliyet) bir madde dikkat çekicidir. "Planlanan bölge okulları, köy okulları ve meslek okullarının faaliyete geçirilmesi... Kız ve erkek misyoner yetiştirilmesi ve bunun için hususi müesseseler kurulması... Bölge halkından kabiliyetli ve küçükten asimile edilen gençlere yüksek tahsil imkanları sağlanması"... Aradan 47 yıl geçtikten sonra devletin Kürt Ulusal Sorunu'nda bir yaklaşım farkının olmadığını, büyük sermaye gruplarının destekleriyle sürdürülen "Kardelemler", "Baba beni okula gönder", "Haydi kızlar okula" kampanyalarının asimilasyon politikasının bir parçası olarak hayata geçirildiği böylece kanıtlanmaktadır.

Üstelik bu kampanya yürütülür-

ken okula gidemeyen çocukların anası-babası suçlanır, çocuğunu okula göndermeye para cezası verileceği söylenir. Kampanyalar süslenerek sunulur ama işin gerçek tarafı çocuğunu okula göndermeyen "suçlu" ana-baba değildir. Ana-baba suçlanarak asimilasyon politikası gizlenmek ve halkın gözünde bir "meşruluk" yaratılmak istenmektedir ki bunda başarılı olunduğu da söylenebilir. Eğitime bu kadar "düşkün" bir devletin, üniversiteleri paralı hale getirmek istemesi, 2 yıldır 40 kadar okul yaptıracak paranın Diyarbakır Milli Eğitim Müdürlüğü'nün kasasında beklemesi (29.01.08 Evrensel) gibi örnekler ise gerçek derdinin eğitim olmadığını görmemiz açısından kayda değer bir durumdur.

Sosyal sorunların ve hareketin aleyhine kullanılmasının yanında din olgusu da önemli bir silaha dönüştürülmektedir. Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı devlet tarafından kul-

Başkan değişecek, emperyalist saldırganlık sürecek!

ABD'de 4 Kasım 2008'de yapılacak başkanlık seçiminin tüm dünyayı etkileyeceği düşünüldüğü için, daha şimdiden ilgiyle takip edilmektedir.

Bu seçimlerle birlikte 100 üyeli Senato'nun üçte biri ve 435 üyeli Temsilciler Meclisi'nin tamamı yenilenecek. Ancak başkanlık sisteminin hâkim olması ve başkanın geniş yetkilerinin bulunması, gözleri ve ilginin odağını başkanın kim olacağına çevirmiş bulunmaktadır. ABD'nin birçok eyaletinde başkan adayı ön seçimle belirleniyor. Kesin adayları belirlemeye dönük hazırlıklar, yani ön seçimler ise 3 Ocak'ta Iowa Eyaleti'nde başladı.

ABD Başkanı 4 yıl süreyle görev yapıyor ve sadece iki kez göreve gelebiliyor. 4 yıl süreyle görev yapan başkan, doğrudan seçimle belirlenmiyor. Başkan seçmenlerin doğrudan oyuyla değil, Seçiciler Kurulu tarafından seçiliyor. Bu kurulda yer alan delege sayısı ise 538.

ABD'li seçmenler Kasım ayında yapılacak olan seçimle birlikte, sadece Seçiciler Kurulu'nu değil, aynı zamanda Kongre'nin üst kanadı olan, Senato'nun üçte birini ve alt kanadını, Temsilciler Meclisi'nin tamamını seçecekler. Temsilciler Meclisi üyeleri ise iki yıllığına seçildiklerinden, seçmen desteğine daha sık başvurmak zorunda kalmaktalar.

Seçim maratonu başladı

ABD'de 4 Kasım 2008 günü yapılacak başkanlık seçimi için, Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin adaylarını belirlemek amacıyla eyaletlerde yerel üyelerine düzenlettiği ön seçimler olanca hızıyla sürerken, başkanlık seçimlerinin adaylarını, Demokrat Parti'den 8; Cumhuriyetçi'lerden ise 7 aday oluşturuyor. Bunlara aday adayı demek daha doğru. ABD Kongresi'nde ağırlığı oluşturan ve Kasım ayında seçilecek olan başkanın safarından çıkmasına kesin gözüyle bakılan kesim ise Demokrat Parti. Demokrat Parti'nin kazanma ihtimali en yüksek gözüyle bakılan adayı, ABD eski Başkanı Bill Clinton'ın senatör eşi **Hillary Clinton**. Clinton'un seçilmesi durumunda Kennedy ve Bush "hanedanlığı"ndan sonra, Clinton hanedanlığı döneminin başlayacağı yorumları yapıyor. Ancak Clin-

ton'un Iowa'lı aday adayı Barack Obama'ya karşı oldukça zorlandığı kesin. Aynı zamanda Senato'daki tek siyah senatör olan Obama'nın başlıca dezavantajı ise, Müslüman kökenli bir siyahî olması. Seçim kampanyasını da sanki bu kendine dezavantaj sağlayan kökenini unutturma üzerine oturtmuş gibi görünüyor.

Cumhuriyetçi Parti cephesi ise seçim maratonuna, George W. Bush'u iktidara taşıyan en önemli kesim olan Evangelistlerin desteğindeki Baptist vaiz Mike Huckabee ile Mormon tarikatı üyesi **Mitt Romney** gibi isimlerle başladı. Her ikisi de eski vali olan bu isimler, seçim propagandalarında, kamu harcamaları, yasadışı göçmenler ve kürtaj politikaları gibi meseleleri öne çıkarmaktalar. Son yıllardaki ABD politikalarında oldukça etkili biçimde kullanılan din ise, her iki kesiminde öne çıktığı nokta olma özelliği taşıyor.

Seçimlere adayların yalanları damgasını vuruyor

Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, kesin olan bir şey var ki, o da, ABD emperyalizminin son yıllarda eskisinden daha yoğun bir biçimde hayata geçirme çabasında olduğu işgal vb. askeri saldırganlık politikalarında, belki küçük nüanslar dışında, değişen hiçbir şeyin olmayacağı. Şu an iktidarda olan cumhuriyetçilerden bu yönlü bir değişiklik beklemek zaten abesle iştiğal anlamına gelirken, Demokrat Parti'nin kongre seçimleri öncesi izlediği sözde işgal karşıtı tutumda ne kadar samimi olduğu da, yine bu süreçte net biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Demokrat Parti'nin favori adayı Clinton'ın açık işgal yanlısı tutumuna bakıldığında da, böylesi bir politikalarının olmadığı/olamayacağı anlaşılır olacaktır. Temsil ettikleri kesimler de böylesi bir yönetime zaten izin vermeyecektir. Çünkü onların arkasındaki güçler de, tıpkı Cumhuriyetçilerin ve aynı zamanda Bush'un ardındaki, ABD emperyalist tekellerinden başkaları değildir.

Seçimlere girildiği bu sürecin ABD'deki ekonomik/siyasal krizin giderek boyutlandığı bir döneme denk gelmesi ise meselenin bir diğer önemli yanını oluşturmaktadır.

Seçimlerin merkezinde de aslında giderek büyüyen bu kriz ve içinden nasıl çıkılacağı hesapları yatmakta.

Giderek tüm dünyayı etkisi altına alan krizin büyümesi engellenemediği takdirde, hem ABD'de hem de etki alanındaki çok sayıda ülkede büyük siyasal/ekonomik patlamaları beraberinde getirmesinin beklendiği ve hatta 1930'lardaki bunalım benzeri bir sürecin yaşanmasından korkulduğu da artık bir sır değil.

Başkanlık koltuğunda son günlerini yaşayan Bush, koltuğu bırakmadan önceki bu son aylarında, bir

yandan hem kendi halkına hem de dünya halklarına dönük bildik yalanlarını yinelerken, diğer yandan da saldırganlık politikalarını daha da kızıştırarak pratiklerden geri durmamakta. Giderayak temsilcisi olduğu silah ve petrol tekkelerinin kârlarını katlama hesaplarını da içinde barındıran pratiklerinin en önemli ayağını ise Ortadoğu turları oluşturmaktadır. Bölgedeki yangını körüklemekle deneyecek bu turların en kısa sürede meyvesini verdiğini ise, sadece Filistin'e dönük Siyonist saldırıların geldiği boyuta, Lübnan'ın iç savaşını eş-

ğine gelmesine, İran'a dönük tehditlerin artmasına bakıldığında bile görmek mümkün. Afrika'nın, başta Sudan, Kenya, Çad gibi ülkeleri olmak üzere, büyük bölümünde savaş çanlarının çalması da, yangını daha geniş bir alana yaymaya dönük, aynı çabaların ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Özünde yağma ve talanı genişletme, yeni işgaller gerçekleştirecek, halkları katletme yatan bu son çabalarda yine, "Terörle Mücadele" adı altında ve de halklara "barış", "özgürlük", "demokrasi" götürme yalanları eşliğinde devam ettirilmektedir.

Bush'tan sonra gelecek olan her kim olursa olsun, hem kendi halkını hem de dünya halklarını aldatmaya, yalanlara sarılmaya devam edeceğine daha şimdiden kesin gözüyle bakılabilir. Zaten adaylar daha şimdiden adeta birer yalan makinesine dönüşmüş durumdadır.

Yalanları hemen açığa çıkarılardan biri, Cumhuriyetçi Parti'nin Iowa'daki adayı **Huckabee**. Huckabee'nin ilk yalanı, Benazir Butto suikastı bağlantılı olarak getirdiği iddialarla birlikte ortaya çıktı. ABD'ye yasadışı yollardan giren en büyük ikinci grubun Pakistanlılar olduğunu id-

dia etmesinin ardından, ABD basını, ABD'ye kaçak giren Pakistanlı sayısının, Kanadalılar, Filipinliler ve Polonyalılardan çok daha az olduğunu, hem de sınır istatistikleri eşliğinde ortaya serdiler.

Cumhuriyetçilerin diğer iddialı adayı **Mitt Romney**, eski Michigan valisi olan babasının, ülkedeki siyahların eşitlik savaşının ölümsüz ismi Martin L. King'le ele yürüdüğünü söyledi. Yapılan araştırmalarla, bunun doğru olmadığı kanıtlandı.

Seçim çalışmaları sırasında sık sık "**gözyaşlarına boğulan**" Hillary Clinton'a gelince, eşinin başkanlık döneminde edindiği "deneyimler" in ise yalanda ustalaşma deneyimi olduğu kesin!

Afganistan işgalini savunan ve göreve gelirse buradaki askeri yükünağartı artıracakları gizlemeyen Demokrat aday Barack Obama'nın, üniversitelerdeki genç siyah erkek sayısının, hapisanelerdekinden fazla olduğu yalanı Yargı İstatistikleri Dairesi'nden alınan resmi rakamlarla çürütüldü.

Çok ciddi değilmiş gibi, basit, küçük görünen bu yalanlar ise, bunlardan hangisi seçilirse seçilsin, ileride söyleyeceği daha büyük yalanların teminatı olmaktadır.

Gidişat Demokratları işaret etse de, değişen bir şey olmayacak

Ön seçim sürecinde daha şimdiden ortaya çıkan tablo, Bush'un Cumhuriyetçi Parti'sinin seçimi kaybedeceğine, sadece iki partinin yarıştığı seçimlerdeki halefin, doğal olarak Demokrat Parti'den olacağına işaret etmekte. Bunun bir diğer anlamı, ABD emperyalist silah ve petrol tekkellerinin siyaset sahnesindeki temsilcilerinin değişeceğidir. Bu değişimle birlikte, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünyanın mazlum halklarını teslim almayı ve köleleştirmeyi hedefleyen, işgal, katliam ve sosyal yıkım politikaları, bir partiden diğerine geçecek, ancak bunların uygulanması ortadan kalkmayacaktır.

Bunun içindir ki, bir sonraki başkanın **ilk kadın başkan** ya da **ilk siyahî başkan** olması halklara bir yarar sağlamayacaktır.

Çünkü gerek emperyalist-ka-

pitalist sistemin hüküm sürdüğü gerekse bu sisteme şu veya bu bağlarla bağlı ülkelerde yöneticilerin değişmesi, sistem varlığını sürdürdüğü sürece emekçi yığınları değil, bunların temsil ettiği sermaye kesimlerinin çıkarlarına hizmet edecektir.

Tüm başkan adaylarının seçim söylemlerine bakıldığında, bu daha net görülecektir. Her şeyden önce, tüm adaylar, tıpkı Bush gibi dış politika konusunda "**terörle mücadele**" konseptine uygun söylemlere sarılmakta, "**ulusal güvenlik**" noktasındaki tutumları işgal vb. emperyalist saldırganlığın bundan böyle de süreceğine işaret etmektedir. Böyle de olmak zorundadır! Çünkü bunların tümünün ardında bunları finanse eden şu veya bu emperyalist tekel bulunmaktadır. Bunlar, çıkarlarını garanti etmeden, adayların mil-

yonlarca Dolarlık seçim kampanyasını üstlenmezlerdi. **Bunun içindir ki, hiçbir aday işgallerde katledilen halklardan söz etmemekte, bunların sona ereceği vb. vaatlerde bulunmaktan imtina etmektedir.** Hiçbiri ABD Ordusu'nun bugüne kadar işlediği insanlık suçlarını ağzına almamaktadır.

Milyarlarca Dolar harcanan bu seçim kampanyası daha aylarca sürecektir. Bu süre içinde, hem ABD'nin hem de dünyanın gündemini meşgul edecek.

Ancak ne seçim sürecinde ne de sonrasında emperyalizmin öncü gücü olan ABD'nin saldırganlığı azalmayacak. Çünkü bu seçimler ne işgallerde girilen batakta çıkmaya ne de giderek derinleşen ekonomik/siyasal krizi aşmaya yetmeyecek, aksine krizi daha da derinleştirecektir. **Seçimler en**

fazla ABD'nin çürümüş sisteminde pansuman işlevi görecektir, bir makyaj oluşturacak, ama bu makyaj da yine öncekiler gibi kısa sürede akıp gidecektir.

ABD'deki ezilen yığınlar, kendilerine seçim sürecinde birçok aday tarafından vaat edilen "değişim" in, sosyal yıkım politikaları altında giderek yoksullaşan yaşamlarını değiştirmeye dönük olmadığını, değişimin sadece sömürüyü, yağmayı, talanı ve halklara dönük azgınca saldırıları hayata geçiren kesimler özümlünde gerçekleştireceğini görecektir. Yani "değişim" in bunlar arasındaki bir el değiştirmeye olduğunu en kısa sürede kavrayacaklardır.

Bunu kavradıkları oranda, kurtuluşlarının ezilen halkaların ortak mücadelesinden geçtiğini kavramaları da mümkün olacaktır.

Açıklama; Elimize e-posta yoluyla ulaştan bildiriye haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

DR. GEORGE HABBAŞ'I SAYGIYLA ANIYORUZ! FİLİSTİN HALKI KAZANACAK! ZAFERE KADAR DEVRİM!

Filistin halkının, emperyalist-siyonist işgale karşı yürüttüğü amansız savaş ve direniş tarihinin en büyük liderlerinden biri ölümsüzlüğe uğurlandı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC)'nin Kurucusu ve Onursal Başkanı Dr. George Habbaş (El Hakim); tarihi sürecin başından itibaren, emperyalist-Siyonist ittifaka karşı uzlaşmaz bir çizgide hareket etmeyi seçmiş, silahlı mücadelede ısrarı benimsemiş, halkına bağlılıkta kusurlu davranmamış devrimci bir önder ve gerilla komutanı olarak simgeleşmişti.

1950'li yıllarda Arap Ulusal Hareketi'ni kuran George Habbaş, 1967'de FHKC'nin kuruluşuna önderlik ederek mücadeleyi daha ileri bir aşamaya taşıdı. 82 yıllık ömrünü kesintisiz biçimde halkın davasına ve Filistin devrimine adanmış Habbaş; devrimci dinamizmi köreltmek iste-

Enternasyonal Proletaryaya, Filistin Halkına, Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza,

yenlere karşı yürüttüğü uzlaşmaz savaşım ve silahlı mücadele geleneğini sürdürme doğrultusundaki ısrarlı çabalarıyla, Filistin devrim ve direniş ruhunun sürekli canlı kalmasında başlıca rolü oynadı.

Dr. George Habbaş, Filistin halkının kurtuluşu için yürütülen bağımsızlık mücadelesini, devrim sorununu ile temellendirerek çözme için esas alan bir anlayışla yola koyuldu. İşgale son verme ve geri dönüş hakkının kazanılması sorunlarını bu strateji ile ilişkilendiren bir perspektifi benimsedi. Filistin devrimi silahlı mücadele yürütülmesiz başarılamayacağı, düşmanın akıl almaz boyutlarda uyguladığı zulüm ve katliama başka biçimlerde yanıt verilemeyecekti...

O, FHKC'nin bir dönem için seyrekleşen askeri eylemleri üzerine kendisine yöneltilen, "**FHKC şimdilik tüm askeri eylemlerini bırakmaya mı karar verdi?**" sorusunu şöyle yanıtlamıştı: "**Hayır, FHKC'nin askeri eylemleri durdurmak gibi bir kararı yoktur. Filistin toprakları üzerinde işgal olduğu müddetçe bu gibi kararlar olamaz. Silahlı mücadele yolu ne bir takım birreysal arzuların ifadesidir ne de sadece idari bir komitenin kararlarının sonucudur. Silahlı mücadele düşmanın karakteri tarafından belirlenen çatışmanın doğasını ve de Filistin halkının amaçlarını yansıtır.**" (Free Arab Voice, 2000)

Habbaş, Filistin halkının davasını

diyalog ve uzlaşma yoluyla, diplomasi ve ayak oyunlarıyla çözmeye çalışırken emperyalizmin teslimiyet ve icazet kısıncasına giren, diğer yandan kendine bahşedilen yönetiminde hem halkına yönelen hem de yolsuzluklara gömülen Arafat gibi bir önder değildi. Emperyalizme ve Siyonizme karşı kesintisiz, kararlı ve uzlaşmaz bir mücadelenin gereğini, halkının gücüne inanan ve güvenen bir temelde şekillendiriyordu.

Filistin halkının direnişi, onun gibi önderleri sayesinde bugünlere taşındı. Mücadele bayrağı, nice şehitler pahasına ve büyük bedeller uğruna yere düştü. ABD emperyalizminin son 40 yıl içerisinde 100 milyar doları aşkın yardım ile dünya çapında benzersiz bir ölüm makine-

si haline getirdiği yapay askeri üs-devlet İsrail'in insanlık tarihinde rastlanılabilecek her türlü alçaklığa başvurarak düzenlediği saldırı, işkence ve zulme karşı direnilebildi.

Emperyalist-Siyonist zorbalara, ağır baskı ve saldırı, abluka ve işgal koşullarında, işbirlikçi ve teslimiyetçilerin desteğine karşın amaçlarına ulaşamıyorlarsa, bu durum, onyıllardır süregelen direniş ve mücadele Filistin halkı tarafından geleneksel bir çizgiye oturtulmuş olmasından ötürüdür. Anti-emperyalist anti-Siyonist bir temelde şekillenen ve örgütlülüğü esas alan bu tarz, ileri düzeyde birlik ve dayanışma anlayışıyla yüklü Filistin direnişinin karakteristik çizgisini oluşturmaktadır.

Filistin halkının kurtuluşu savaş,

Dr. George Habbaş gibi devrimci önderlerin yarattığı silahlı mücadele ve direniş zeminini üzerinden yol almaya devam edecek; Filistin Devrimi, bu eksen üzerinden gelecekte sınıf mücadelesi neticesinde mutlaka muzaffer olacaktır!

DR. GEORGE HABBAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN KAHRAMAN FİLİSTİN HALKININ DİRENİŞ VE MÜCADELESİ!

YAŞASIN FİLİSTİN DEVRİMİ! ZAFERE KADAR DEVRİM!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE SİYONİZM! YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

TKP/ML MK SB

Ocak 2008

Emperyalistlerin yüreğinde KORKU, halkların yüreğinde umuttur; STALİN...

Bazı kişiliklerin ve önderlerin tarihte oynadıkları roller ve işçi sınıfının ideolojisine kattıkları ile özel ve ayrı bir yere sahip olduğu bir gerçektir. Ki bu katkılarıyla onlara "usta" demekte ve sadece dün değil, bugün ve yarın da yolumuzu aydınlatıklarını ifade etmekteyiz. Bu, somut koşulların somut tahlili dediğimiz bilginin pratik süreçten doğduğunu yadsımak ya da dogmatizm değil; aksine öncekileri de deneyim hazinesine katıp, yolu daha sağlam adımlarla yürütmektir.

İşte **Marksist-Leninist-Maoist** bilimin 4. kılıcı Stalin de, bugüne ışık tutan ustalardan biridir. O, Bolşevik Parti'de örgütlenmesinden 5 Mart 1953'te yaşamını adadığı işçi sınıfına veda ettiği güne kadar Leninist çizgiden ayrılmadı. Hatalar yaptı, yanlış tespitlerde bulunduğu oldu... Ama bunların hiçbirini O'nun usta olmasının önünde engel olmadı. Lenin, Devrim'den kısa denebilecek bir süre sonra yaşama veda ettiğinde, Stalin hem dışta emperyalizmin tehditlerine, hem içeride ve dışarıda sağ ve sol oportünizme karşı kararlı bir mücadele verdi. Sadece emperyalizmin değil, O yaşarken ağzını açmayanlar, dost görünenler de ölümünün ardından O'nun şahsında sosyalizme saldırılarını artırdılar. Stalin'in hatalarına karşı her zaman açıkça mücadele etmiş olan Başkan Mao, ölümünün ardından Stalin şahsında sosyalizme yönelik saldırılar karşısında kararlı bir şekilde Stalin'i ve sosyalizmi revizyonizme karşı savunan kişi olmuştur.

Kısaca bu değerli ustanın yaşamına bakarsak, nasıl pratik mücadele içinde geliştiğini ve devrime önderlik ettiğini görebiliriz:

Asıl adı **Ioseb Vissarionovich Cugaşvili** olan **Josef Stalin**, **18 Aralık 1879**'da Gürcistan'a bağlı **Gori** şehrinde doğdu. Babası bir ayakkabı zanaatkarı, annesi çamaşır-

cılık yapan bir emekçiydi. 1894'te Tiflis'teki bir papaz okulunda ilahiyat eğitimine başladı. Rusça'yı da burada öğrendi. O dönemde Tiflis'te işçi grevleri ve öğrenci boykotları oldukça yoğun bir şekilde yaşanmaktaydı. Bu sosyal olaylardan etkilenen Stalin, Marksist düşünceleri öğrenmeye ve benimsemeye başladı. 1899'da Marksist gruplarla olan çalışmalarından ötürü okuldan uzaklaştırıldı. Okuldan

atılmasının ardından işçilik yapmaya başladı. Bu arada, **Pravda** paralelinde **Gürcüce** yayın yapan "**Brdzolu**" adlı illegal bir dergi çıkartıyordu. Aynı yıl (1901) bir işçi gösterisine önderlik etmekten polis tarafından aranmaya başlandı Batum'a gitti.

1903'te **Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Kafkas Birliği I. Kongresi** düzenlendiği esnada hapis-te olmasına karşın Stalin, Kafkas Birliği Komitesi'ne seçildi. Stalin, bir yıl hapis yattıktan sonra Sibirya'daki Novaya Uda'ya sürüldü. 1904'te buradan firar ederek Londra'ya gitti. Aynı yıl, parti Bolşevik ve Menşevik grup-

lanmaların arttığı bir süreçten geçiyordu ve Stalin böyle bir süreçte Bolşevik Komitesi'nin başına geçti. RSDİP'nin 1905'te Finlandiya'da yapılan **Tammersfors Konferansı**'na konferans delegesi olarak katıldı. Lenin'le ilk bu konferansta karşılaştılar.

25 Mart 1908'de Bakü'deki petrol işçileri ile yürüttüğü grev çalışmalarını nedeniyle tutuklanıp Vologda Eyaleti'ne sürgüne gönderildi. Bir yıl sonra

dakılması üzerine, Sverdlov'la birlikte partinin yönetimini üstlendi. Ekim Devrimi'nden sonra Lenin'in başkanlığındaki Sovyet hükümetinde Milliyetler Halk Komiseri oldu.

Sosyalist Ekim Devrimi'nden sonraki iç savaşlarda ve savunmasını üstlendiği (daha sonra **Stalingrad adını alan**) Çariçin kentindeki üstün başarıları ile devrime ve halka gösterdiği büyük yararlılıklardan ötürü Stalin'e Kasım 1919'da Kızıl Bayrak ödülü verildi. RSDİP ismi değiştirilerek, Sovyetler Birliği Komünist Partisi olduğunda Stalin, SBKP'nin Nisan 1922'de yapılan XI. Kongresi'nde MK sekreterliğine seçildi. Aynı yılın Şubat ayında Tsuyurupa ile birlikte bir grup bilim adamının Sovyet sınırları içerisinde çalışmalarına devam edebilmesi için enstitüler açılmasını sağladı. Aynı dönem Kızıl Ordunun Gürcistan kolunun güçlenmesi için çalışmalar düzenledi.

"İpek eldivenlerle devrim yapamazsınız"

Lenin'in ölümünün ardından parti içinde bazı bölünmeler meydana gelmeye başladı. Troçkizm ve Stalinizm akımları ortaya çıktı. Stalin, 1920-1930 arası sağ ve sol ideolojik mücadele sırasında suçlandı. Bu mücadelelerde binlerce insan sürgüne gönderildi veya görevden alındı. Bu konuyla ilgili olarak Stalin "**İpek eldivenlerle devrim yapamazsınız**" demiştir. Lenin'in ölümünün ardından yapılan ilk SBKP Kongresi'nde Stalin'in sekreterlik görevini sürdürmesi karar altına alındı. Stalin, planlı ekonomi, kolektivizasyon ve endüstrileşme uygulamaları ile 1928-1936 yılları arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde köklü dönüşümlerin gerçekleştirilmesini sağladı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladığı esnada Stalin, partideki liderliğini devam ettiriyordu. Aynı anda hem hü-

firar edip tekrar Bakü'ye döndüğünde Stalin, illegalliteye daha fazla önem vermek zorunda kaldı. Buna rağmen, yeni grev örgütlemeye hazırlıkları için-dek 23 Mart 1910'da yeniden tutuklandı. Altı ay hapsedildikten sonra sürgüne gönderildi. Stalin aynı yıl partinin Merkez Komite temsilcisi olarak atandı.

Uzun yıllar sürgünde kalmasının ardından 1917 Şubat Devrimi'yle birlikte Rusya'ya geri döndü. Aynı dönemde İsviçre'den sürgünden dönen Lenin'le birlikte çalışmaya başladı. 1917 Temmuz ayında Lenin'in tekrar Finlandiya'ya sürgüne gitmek zorun-

lu bir kilometreyi bir türlü geçemiyoruz. Bu bir km için yapılan savaş, tüm Fransa'nın ele geçirilmesi için yapılan savaştan daha uzun sürdü."

Almanlar bunun üzerine kenti havadan bombalamaya başladı. Herkes böylesi saldırılara maruz kalan Stalingrad'da canlı hiçbir varlık olmayacağı düşünüyordu. Ancak Stalingrad hem yaşıyor hem de savaşıyordu. Hitler; kent sokaklarındaki hayaletlerin kısa zamanda temizleneceğini söylerken her yıkıntının ardından ateş eden bir savunmacı ona cevap oluyordu. Nazi Ordusu ve Kızıl Ordu arasında geçen

kümet başkanlığını hem de ordu başkomutanlığını yürütüyordu. 19 Ağustos 1939'da Stalin, Nazi Almanyası ile Molotov-Ribbentrop Antlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmaya göre ülkeler arasında karşılıklı savunma ve tarafsızlık ilkeleri tespit edildi. 1941 yılında Hitler'in saldırması sonucunda Sovyet Rusya bu sefer müttefiklerin yanında yer aldı. "**Sovyet ordusunda geri çekilmek ileri gitmekten daha çok yürek ister**" diyen Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği Kuvvetleri, müttefikler arasında en çok kayıp veren (yaklaşık 25 milyon kişi) olmasına rağmen Nazi Almanya'sına karşı zafer kazandı. Bu sıralar ABD ise saldırıya uğramadıkça savaşa katılmama kararını titizlikle uygulamaktaydı. Ne zaman ki Sovyet direnişi Nazizmi bertaraf eder işte o zaman ABD için savaş başlamıştır! Ne yapıp edip Avrupa Sovyet Kızıl Ordusu'ndan daha önce "kurtarılmalıdır"...

Emperyalist güçlerin tarihten bu yana Stalin'e karşı yürüttükleri karalama politikalarının da temelinde bu sebebe dayandığı çok açıktır. Nazilere karşı verilen direniş savaşı içinde güçlü Nazi ordularını alt edilirken, cephe genişletme ve Nazileri yalnız bırakma çabasıyla Stalin, 4-11 Şubat 1945 tarihlerinde ABD başkanı Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Churchill ile Yalta Anlaşması'nı imzaladı. Stalin, 1945'ten sonra Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde komünist rejimler kurdu. (Daha sonra bu ülkelerin dünyadan izole edilmesi Churchill tarafından "demir perde" diye anılacak ve bu kavram yaygınlaşacaktır.) Ağustos 1945'te Postdam Konferansı'na katılan Stalin, Nisan 1948'de Finlandiya sorununa getirdiği çözümlerle sınıf bilincine sahip dünya proletaryasına ulusal sorunun farklı bir biçiminde de öğretmenlik yapıyordu.

Dünya proletaryasının beş büyük öğretmeninden dördüncüsü olan Stalin, 1 Mart 1953 günü rahatsızlandı ve vücudunun sağ tarafına felç geldi. 5 Mart 1953 tarihinde 74 yaşındayken beyin kanaması geçirerek hayata gözlerini yumdu. 9 Mart'ta gerçekleşen cenaze töreninde büyük bir kalabalık toplanmış ve izdiham yaşanmıştır. **O, Rusya'yı tahta sabanlarla çalışırken buldu ve atomik pillerle donattıktan sonra ayırdı.** "Kapitalistleri astığımızda, halatları bize onlar satacaklar" diyen Stalin; ulusal sorun, felsefe, ekonomi vb. konulardaki teorik ve pratik çözümleriyle çağımızın sonuna dek proletaryanın sınıf bilincinin yaratıcı ve öğretici ustası/öğretmeni olarak yaşayacaktır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

N i y a z i Sezzin: Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen **Niyazi Sezzin**, Dersim Babaocoğlu köyü Tülük mezrasında **24 Şubat 1988**'de çıkan çatışmada şehit düştü.

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türkstaner köyünde doğdu. 1993'te gerillaya katıldı. Dağların Yıldızı I

Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada şehit düştü.

K e n a n Demir: 2 Mart 1970'de Erzincan'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye gitti. 1989'da Proletarya Partisi ile

ilişkiye geçti. Basel kentinde düştüğü ve çalışkanlığıyla tanınıyordu. **5 Mart 1998**'de İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. Faaliyetin **Mehmet Ali**'si, İsviçre'nin **Özgür**'ü, düzenin kendine sunduğu imkanlara karşı verdiği amansız mücadele ile öne çıkıyordu.

Feda Eylemi Şehitleri: **Muharrem Karademir** 28 Şubat 2004'te, **Günay Öğrener** 2 Mart 2004'te, **Kazım Gülbah** 25 Nisan 2001'de tecrite ve F Tipi Hapishanelere karşı bedenlerini tutuşturarak ölümsüzleştiler.

Orhan Keskin: Devrimci-Yol'un Diyarbakır İl Komitesi içinde yerli. 1980 Mayıs'ında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak tutsak düşer. Diyarbakır zindanında yaratılan direnişin öznesi olmuştur. 14 Ocak 1984'te başlatıldığı Ölüm Orucu'nun 48. gününde **3 Mart 1984**'te ölümsüzleşmiştir.

Anti-faşist direnişin kalesi; Stalingrad

21 Ağustos 1942 ile 2 Şubat 1943 tarihleri arasında meydana gelen **Stalingrad Savaşı**, II. Emperyalist Savaşı için bir dönüm noktası oldu. Hitler önderliğindeki Nazi ordusu 1942 baharında Kafkasya'yı ele geçirmek için saldırdı. Petrol kaynakları ele geçirilerek Sovyet ordusu yaksız, dolayısıyla da hareketsiz bırakılmak isteniyordu. 17 Temmuz 1942'de bu amacı gerçekleştirmede son engeli kaldırmak için Stalingrad'a saldırı başladı. **Ama Nazi orduları umduğunu bulamadı.** Oraya kadar "rahatça" girenler bir

türlü ilerleyemedi. **Stalingrad'ı savunmada işçiler ve Komsomol üyeleri askeri birlikler ile birlikte çarpıştı.** Alman ordusu Eylül ortalarında şehrin bir bölgesine girmeyi başardı ve bu sokak çarpışmalarının başlangıcı oldu. Genç-yaşlı, kadın-erkek bütün Stalingrad halkı çarpışmaya katıldı. **Çok ağır kayıplar vermiş olmasına rağmen Naziler ancak 3-5 km ilerleyebildiler.** Bir Alman subayı yazdığı mektupta bunu şu şekilde kaleme aldı; "**Volga'ya ulaşmamıza yalnızca bir kilometre var fakat**

umudunu sarsar, moral ve motivasyonunu bozar. Yaratıcı yanlarını zayıflar. Hal böyle olunca, görev ve sorumluluklarını yerine getirme pratikleri de zayıflayıp sakatlanır.

Böylesi durumlarda bu devrimciler hakkında değerlendirme yaparken genel durumu asla gözden kaçırmamak gerekir. Ama kişilerde yaşanan ideolojik kırılmalara da mutlaka dikkat çekilmelidir. Her şeyi dıştaki gelişmelerle açıklamak doğru bir yaklaşım değildir. Soruna böyle yaklaşmak, her şeyden önce bireyin sınıf mücadelesi içindeki tarihsel rolünü, özne olma gerçeğini silikleştirir. Her şeyi dışında arayan, dış gelişmelere bağlayan anlayışlara karşı mücadele ederek, bireylerin oynaması gereken, ama oynamadıkları rollerinin altında yatan ideolojik, örgütsel, siyasi zayıflıkları birer birer ortaya koymalıdır.

Her koşul altında işini yapanla yapmayı ayrılmalıdır. Emek verenle vermeyen arasındaki fark silikleştirdiği anda **devrimci hukuk, devrimci**

adalet anlayışı yara alır. Buna azami ölçüde dikkat etmek, neden görevlerin yerine getirilmediği sorusuna eğitici bir tarzda yanıt vermek bireyin gelişimine daha çok hizmet edecektir.

Koşullar teorisinin arkasına sığınarak enerjisinin önemli bir bölümünü mazeret teorileri üretmeye ayırmak, devrimci militanların işi olamaz. Devrimci militan görev insanıdır. Bu konuda Başkan Mao'nun şu söylemine kulak vermeliyiz: "**Bir devrimci, halkın kendisine gereksinim duyduğu yerde halka hizmet etmelidir.**" Peki, partinin kendisinden beklediği görevleri yeteri kadar yerine getirmeyen bir militan, Mao'nun dediğini yapabilir mi? Tabii ki yapamaz. Derin bir halk sevgisine sahip olmayan bir militan, halkın ve partinin sorunlarını çözmek için gereken özveride bulunamaz. Bunun için derin bir halk sevgisi, iki sınıf arasındaki çatışmada proletaryanın sadık militanı, yılmaz savaşçısı olmak onkoldur.

Bugün devrimci ve komünist hareket için koşulların zor olduğu bir gerçektir. Diğer bir gerçek ise; bu zor koşullarda savaşma yeteneğine sahip olan kadro ve militan sorununda yaşanan problemlerdir. Bu problem doğru bir tarzda çözülmekle sorunların ağırlığı, çözümsüzlüğü artarak devam eder.

Bu demektir ki; devrimci hareket ikili bir görevle karşı karşıyadır. Bir yanda bugünkü nesnel durumu doğru bir tarzda analiz etmek ve bu temelde örgütlü güçlerini eğiterek somut görevler belirlemek... Diğer yanda bu görevleri yerine getirecek yani zor koşullarda savaşma yeteneğini gösterecek kadro ve militanlar yetiştirmek...

Bu iki noktada sağlanacak her gelişme, yeni başarıların zeminini hazırlar. Her şeyden önce toplumu tanıma, kendi gücümüzü görme ve sürekli bir arayış içinde olma, çıkış noktalarını yönelme özgüvenini kazanma, süreç içinde kitlelere ulaşmanın teminatıdır da. Kitleler, tarihsel

olarak zulme başkaldıranların hemen arkasında saf tutmamıştır. Ama bu tarihsel kalkışmalarda da sonuçta kayıtsız kalmamıştır. Dahası bu başkaldırıya öncülük yapanları, hep saygıyla anmayı da bilmiştir.

Bugün nereden ne ad altında gelirse gelsin, devrimci umudu değil, umutsuzluğu, çaresizliği, kavgasızlığı öğütleyenlerle aramıza net bir çizgi çizmek zorundayız. Bu düşünüş tarzıyla barışık yaşamak, mücadeleyi imkansızlaştırır. Ve süreç içinde ayırım çizgileri de silikleşir. Dahası bu anlayışla savaşmayanlar, bu anlayıştan beslenmekten kendilerini kurtaramazlar.

Bu ve benzeri konularda bugün daha çok tartışmaya, daha çok devrimci eğitime ihtiyaç vardır. Tasfiyeciliğin, sağ oportünizmin güç kazanacağı dönemlerde devrimci militan çizgide ısrar etmek, ilkeli yaşam noktasında net ve tavizsiz olmak, kazanmak için olmazsa olmazdır. Proletarya davasına sadakatın anlamı da budur işte!

Pusula

Değiştirmek değişmeyle, eğitim pratikle başlar!

Devrimcilik **değiştirme** eylemidir. **Ve dünyayı değiştirmeye kalkanlar, önce kendilerini değiştirmelidirler.** Çünkü; devrimciler de içinde yaşadığımız bu toplumun ürünüdürler. Bu demektir ki; düşman yalnız dışarıda değildir. Düşmanın ideolojik etkileri üzerimizdedir. Hem onlarla yaşıyor, hem onlarla savaşıyoruz. Ve bu savaştan zaferle çıkmak için, yeni yaşamı, yeni düşünüş tarzını içselleştirmemiz gerekir. Asla ve asla üzerimizde etkileri olan düşmanın bu alışkanlık ve yaşam biçimlerine karşı mücadele etmeyi elden bırakmamamız gerekir. Bu konudaki her zaafı duruş, içimizdeki düşmanın giderek güç kazanmasına

yol açar. Bu durumu tersine çevirmek sınıf mücadelesinin yasalarının kavranması ile olacaktır. **Ancak şu da bir gerçektir ki, sınıf mücadelesi dışında bir bilgi, sınıf mücadelesi dışında devrimci eğitim de olmaz.** Tüm bunların sağlıklı bir tarzda işlenmesi, teorik bir bilgiyi, tarihsel tecrübeyi, özet olarak tarihin motoru olan sınıf mücadelesinin yasalarını doğru bir tarzda kavramayı içselleştirmeyi şart koşar. Bundan yoksun olanlar, böylesi zor süreçlerde ya yolunu şaşırırlar ya da sürece tersine çevirmenin aktif militanı değil, peşinde sürüklenen olurlar. Çünkü var olan bu geri durum, bu devrimcilerin

Yasaksız, korkusuz, tehditsiz konuşmak için 2 Mart'ta Ankara'ya!

Yaşamın her alanında hak gasplarının, sömürünün, eşitsizliğin, zulmün gitgide pekiştiği günümüzde, bizlerin önünde duran gerçeklik, mücadeleyi yaşamın her alanına yaymaktadır. Her türden eşitsizliğe, ezilmişliğe var gücümüzle karşı koymalıyız. İster demokratikleşme olsun, ister kadın hakları olsun, ister sosyal haklar olsun; ezilenler, sömürülenler lehine biçimlenecek her durum, bizlerin örgütlü gücüne ve mücadelesine bağlıdır. Önümüzdeki süreçte **YDG Genç Kadın Buluşması'nın** bulunmasını etkisiyle de kadın sorunlarının teşhirinin önemi büyüktür.

Sistemin içinde iki kez ezilmişliği, sömürüyü yaşayan kadınların; mutfak, yatak odası, çocuk üçgenine sıkışmış, daraltılmış hayatları; diğer yandan üretime katılma zorunlulukları maruz kaldıkları sömürüyü katmerleştirmektedir. Kadının günümüzdeki portresi (**dayatılan portresi**) evinden çıkmayan, **"hanım hanım"** dizini kırıp oturan, hizmet etmekle yükümlü olduğu kişilere kölece bitmez tükenmez bir emek sarf eden, okuması hala gereksiz görülür, okuyorsa lütfet sayılan bir portredir. Tüm bu tabloyu birkaç özde özetlemek gerekirse;

Çalışan kadın; biraz önce de söz ettiğimiz gibi sistemin emekçi halk üzerindeki sömürüsünün yanı sıra cinsiyetinden ötürü bir kez daha sömürülmetedir. Evde çocuklarıyla ilgilenen fakat onlarla ilgili alınacak kararlarda dahi söz hakkı ikinci planda kalan, tüm ev işlerini tek başına sırtlayan; iş haya-

tında bir kez daha ikinci plana itilen, çoğun zaman üretici kimliğiyle değil de cinsel kimliğiyle görülen, hatta tacize ve fiziksel, psikolojik şiddete uğrayan kadınlardır. Birçok çalışma alanında işe alınırken **evli-bekar, çocuklu-çocuksuz** ayrımı yapılmakta, **hamile** ya da **küçük çocuğu olan kadınlar** işe alınmamakta hatta işten atılmaktadır. Olan ki bu durumlarda da işe girmesine ya da işine devam etmesine izin verilirse, bu kez de iş yerlerinde emzirme odaları, ücretsiz kreşler olmadığı için kendisi işten ayrılmak durumunda kalmaktadır. **Öğrenci genç kadın ise**, binbir zorluklarla okumakta, geneldeki o tüm ezilme, külfeti yaşamakta; bunun yanı sıra kadın oluşunun etkisiyle istekleri yok sayılmaktadır. Zorlu lise hayatının ardından sıra okunacak üniversite ve meslek seçimlerine gelebilirse durum o kadar da "zor" olmamaktadır. Çünkü; seçimi kadınlar için "uygun" görülen (**öğretmenlik, hemşirelik, masa başı vb.**) bir avuç meslek arasından yapmak zorunda bırakılmaktadır. Ailesinin uzağındaki bir üniversiteye gitmesiyle de büyük tepkilerle karşılaşmaktadır. Tüm bunları yaşayıp üniversite hayatına başlayan ve yurtlarda barınan genç kadınları, yine başka bir koldan fakat aynı temelden baskılar kuşatmaktadır. Yurt giriş-çıkış saatlerinin katılığı, yaşanan cinsel tacizler, bekaret kontrolleri bunlar arasından sadece bir kaçısıdır. **Semlerde üretime katılmayıp ev kadını olan kadınlarımızısa;** hayatın birçok sosyal yönünden mahrum

kalmaktadırlar. Tüm bu imkânsızlıklarda çalışmaktan ümidini yitirmiş, eşine bağımlı yaşamak zorunda olan kadınlar...

Bu tabloya yakından bakıldığında kadınların kimlikleştirildiği görmek hiç de zor olmayacaktır. Tüm bu sistem çelişkilerinin uzantısı olan kadın sorunu

için mücadele etmenin önemi oldukça açıktır. Her türden hakimiyet ve sömürü ilişkisinin yok edildiği yeni bir dünya düzeni kurmak, bu ilişkilerin mağdurlarının örgütlü müdahaleleriyle, başka bir şekilde ifade ederseniz; bu hayatı biçimlendirme sürecine katılmalarıyla mümkün olabilecektir. Bu mağduriyetin nedenlerinin hangi temellere dayandığını ve mücadele yöntemlerini belirleyip, mücadelenin bu yönelimlerle uygulanmasının önemi büyüktür. Bu yönde, sosyalist düzenin kadınlarımızı da dahil

her türlü sömürünün, her türlü ezilme ilişkisinin ortadan kaldırılacağı bir toplumsal eşitlik düzeni olduğu gerçektir. Ancak bizler, bunun kendiliğinden gelişeceği ya da kadınların mücadelesinin sınıf mücadelesini böldüğü veya gereksizliği düşüncesindeyse, bu gerçek dışıdır. Bizler her türden hak müca-

dın gibi başlıklar altında sunumlarla desteklenerek tartışılacak ve çözüm üretilmeye çalışılacaktır. Aynı zamanda bu buluşma YDG içinde somut anlamda yeni oluşmaya başlayan **Kadın Komisyonları'nın** hareketliliği açısından da önemli bir yerde durmaktadır. Buluşmada kadın komisyonlarının çalışma ilkeleri ve yönelimleri de tartışılacak ve belirlenecektir. Bununla birlikte bu buluşmanın var olan, fakat aktif durumda olmayan kadın komisyonlarını işlevsel hale getirmesine, aktif olanların hareketliliğinin ve bileşiminin artmasına, olmayan yerlerde yeni komisyonların kurulmasına da hizmet etmesi beklentilerimiz arasındadır. Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, bu buluşmanın örgütlenmesinin önemi, gerekliliği herkesçe aşikardır. 2 Mart günü yapılacak olan buluşma kadın sorunlarının teşhirini yaparak, temellerini vurgulayacak ve verilmesi gereken mücadelenin şeklini ortaya koyacaktır. Bizler sorunlara bakışın sınıf bilinciyle yoğunlaşmasının önemi bir kez daha vurguluyoruz. Bunun bilinciyle ezilen, sömürülen, zulme uğratılan kadınlarımızı **2 Mart Yeni Demokrat Gençlik Genç Kadın Buluşması'nda** buluşma çağrısını yapıyoruz! Umudumuzun sonsuzluğunda, el ele mücadele etmek, bu süreci birlikte omuzlamak ve sesimizi tüm ezilmiş, yok sayılmış; işçi kadınlarımızın, analarımızın, genç kadın yoldaşlarımızın adına duyurmak için; göğün yarısı olan kadınlarımızla 2 Mart'ta Ankara'da buluşalım! (İstanbul'dan bir YDG'li)

Yorumsuz...

✓ **Bir çocuk annesi evinde ölü bulundu:** Kadın'ın bağlı Ketanpınar (**Kaniketan**) Mahallesi'nde oturan bir yıllık evli **Sacide Atlı**, evinde, av tüfeği ile kafasından vurulmuş halde ölü bulundu. Ailesinin haber vermesi üzerine olay yerine gelen polislin yaptığı incelemenin ardından cenaze, otopsi için Diyarın Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Burada yapılan ilk incelemenin ardından Atlı'nın kesin ölüm nedeninin belirlenmesi için cesazesi, Trabzon Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Yakınları Atlı'nın intihar ettiğini ileri sürerken, olayla ilgili soruşturma başlatıldı.

✓ **Türkan Aytaş cinayeti Meclis'e taşındı:** DTP Van Milletvekili Fatma Kurtulan, Van'ın Erciş İlçesi'ne bağlı Şerefli (Panê) Köyü'nde silahla intihar ettiği öne sürülen Türkan Aytaş'ın eşi tarafından öldürüldüğü iddialarını Meclis gündemine taşıdı. Erciş'te aile büyüğünün isteği üzerine 3 yıl önce kendisinden 14 yaş büyük Veli İşler ile evlendirilen Türkan Aytaş'ın 23 Temmuz 2007 tarihinde silahla intihar ettiği öne sürülmüştü.

✓ **Kocasını direğe bağlayıp döve döve öldürdü:** Manisa'nın Turgutlu İlçesi'nde, 3 çocuk annesi 40 yaşındaki Fatma Demir, çalışmaları besli çiftliğinde, kendisine sürekli döven aynı yaşta eşi Adnan Demir'i direğe bağladıktan sonra sopayla döverek öldürdüğü iddiasıyla tutuklandı. Fatma Demir, "Eşim, uzun zamandır beni ve çocuklarımı feci şekilde dövüyordu. Ayrılmak istedim. Ancak bir türlü olmadı... Cezamı çekmeye razıyım" dedi.

✓ **İmza kampanyası Afganlı genci idamdan kurtardı:** Afganistan'da internette kadın hakları ile ilgili bir raporu indirip arkadaşlarına dağıttığı için idama mahkûm olan gazetecilik öğrencisi 23 yaşındaki **Said Pervez Kambas**, İngiliz The Independent Gazetesinin öncülüğündeki dünya genelindeki kampanyanın sonuç vermesi üzerine idamdan kurtuldu. Kambas'ın bu kez hangi yasa uyarınca yargılanacağı henüz belli değil.

✓ **İran'da maça giden kız gözetilme alını:** İran'ın Abadan kentinde yerel bir futbol maçını izleyen 16 yaşındaki kız çocuğu gözetilme alını. Erkek kılığında girerek yerel futbol maçını izleyen kız çocuğunun sesi diğer izleyiciler tarafından fark edilince stadyumdaki polise ihbar edildi. Kız ve erkek arkadaşları hem men polisler tarafından gözaltına alındı. İran'da kadınların stadyumlarda maç izlemesi yasak.

İran'da bir recm cinayeti kararı daha...

Taşlanarak öldürme anlamına gelen recm cezası "**zina**" gerekçesiyle daha çok da kadınlara yönelik uygulanan bir ceza. Bugün esas olarak İslami şeriat tarafından yönetilen ülkelerde uygulanmasından kaynaklı sadece Kuran'da geçtiği sanılmakla birlikte tüm dinlerde bu hüküm bir şekilde yer almaktadır. Örneğin **İncil** ve **Tevrat'ta** da aleni bir şekilde recm cezası mevcuttur. Bu cinayet biçimi daha önce de örneğin başka bir erkekten çocuğu olduğu gerekçesiyle **Emine Laval'a**, kuaför salonu açtığı için **Amira'ya** 8 yaşında fahişelik yapmaya zorlanan zekâ özürlü **Leyla'ya**, tecavüze uğrayan 16 yaşındaki **Atife Recebi'ye**... on binlerce kadına uygulanırdı. Hala da 21. yüzyılda bu cezalandırma yöntemi sürüyor. Toprağa dikine gömerek taşlamak, üzerine taştan bir duvar devirmek ve yüksek bir yerden taşların üzerine atmak şekillerinde uygulanan bu cinayetin en dehşet verici yanı ise sıradan insanlara uygulanması, yani bir nevi "**cellatsız idam**" olması. Recmi anlatan bir kişinin "**iri taşların isabet ettiği yerde bir kan lekesi büyümeye başlıyor... Leke büyüdükçe insanlık küçülüyor**" sözleri bu cinayeti en iyi anlatan ifade... Recm, toplumsal vicdanın en yerlerde sürünen hali olsa gerek... Ahlak bekliliği yapan ahlaksızla-

rın çokça olduğu günümüz erkek egemen sisteminde bu cezanın daha çok kadına uygulanması şaşırtıcı değil pek tabii ki. Ortaçağ'da kadınlık suçlanarak yakılan kadınların üzerindeki ateş hala yanıyor... Aynı "suçu" işlediği söylenen kişilerden erkek olanı, çoğu zaman 100 kırbaça kendini kurtarabiliyorken, kadının "insanca" bir ölüm için yalvarılır hale getiriliyor.

Zohreh ve Azar'a recm cezası

Bugüne kadar on binlerce kadının ve hem de kendi hemcinslerinin de içinde bulunduğu kalabalık tarafından, toplumsal histeri gibi katledildiği İran'da uluslararası tüm tepkilere rağmen iki kadın daha bu cezaya mahkûm oldu.

2002'deki moratoryuma rağmen iki kardeş **Zohreh** ve **Azar Kabiri-niat**, "zina" suçlamasıyla recme mahkûm oldu.

27 ve 28 yaşlarındaki iki kadının bir diğer kardeşi ve onların eşleri, 4 Şubat 2007'de Zohreh Kabiri-niat'ın kocasının şikayeti üzerine tutuklanmıştır.

Beş kişi Mart'ta görülen davada "yasak ilişkide bulunmak" suçlamasıyla kırbaça cezasına mahkûm oldu. Fakat bu cezanın infazının ardından iki kadına "zina" suçlaması da yöneltilti. Her ikisi de bu suçlamanın sonucunda ölüm cezasına mahkûm oldu.

Aralık 2002'de Adalet Bakanı Ayetullah Şahrudi'nin recm cezasına yönelik bir moratoryum ilan ettiğini hatırlatan Uluslararası Af Örgütü, buna rağmen mahkemelerin ölüm cezası vermeye devam ettiğini söyledi. Bugün İran'da halen 11 kadının ve iki erkek aldıkları recm cezasını infaz edilmesini bekliyor.

2006'da bir grup İranlı hak savunucusu "**Recmi Sonsuz Dek Durdurun**" (www.stop-stoning.org) başlıklı bir kampanya başlattı. Kampanya sayesinde bu güne kadar beş mahkûmun ölüm cezasından kurtulduğu biliniyor.

17 yıl süren işkencenin sonucunda 5 kurşunla yaşama veda etti

Erken ve zorla evlendirilme, başta T. Kürdistanı olmak üzere yarı-feodal ülkenin her yerinde görülen ve kadının iradesini, düşüncelerini yani varlığını hiç sayan bir sorun olmaya devam ediyor. Daha kendini bilmez yaşlarda kadınlara "**kaderine razı gelmek**" öğretiliği için, hayır demek dahi imkansız hale gelir. Hayır demek bir cesaret işidir aynı zamanda. Çünkü toplumdaki aileden dışlanmaktan töre cinayetlerine kadar yolu vardır konunun...

Yine bir kadın dramı yaşandı Van'ın Bostaniçi Beldesi'nde. 35 yaşında ve 5 çocuk annesi olan **Beyaz Alkan**, kocası Ömer Alkan tarafından 17 yıllık işkence ile dolu evliliğin ardından 5 kurşunla katledildi. Beyaz, 1991 yılında 18 yaşındayken aynı köyde yaşadığı Ömer Alkan ve yakınları tarafından silah zoruyla kaçırılmış ve "töre" gereği düğün de yapılmaksızın nikahlanmıştır.

Evliliğinin ilk aylarından itibaren şiddet görmeye başlayan Beyaz'a destek olacak kimsesi yoktu. Beyaz gurbetin ve yoksulluğun yanında, kocası tarafından aç bırakılma, ayakta bekletme ve dayak gibi sistemli işkenceler yaşadı. Ailesinin yanına sığınmak istedi ama feodal zincirler buna da izin vermedi, ailesi tarafından "ikna edilerek" geri gönderildi.

Kocasının evinden Ağustos

2007'de ikinci kez ayrılarak ailesinin yanına sığındığında Ömer Alkan'ın bir turist kadına tecavüzdün yargılanması da aile tarafından yeterli gerekçe olarak kabul edilmedi. Boşanma davası da açmış olmasına rağmen bir kez daha ısrarla kadine terk edersesine ölüme gönderildi Beyaz...

20 gün daha yaşayabilseydi...

20 gün daha yaşayabilseydi Beyaz, 25 Şubat'ta büyük ihtimalle boşanmış olacaktı. 20 gün daha yaşayabilseydi, duruşmasında Ömer Alkan'ın bir yaşındaki oğlunu da tekmeleyerek öldürdüğünü söyleyebilecekti belki.

Şan olsun 8 Mart'ı yaratanlara

Elimize e-posta kanalıyla gelen bir habere göre TKP/ML militanları, yaklaşmakta olan 8 Mart'ı ve şehit düşen devrimci kadınları selamlamak için yazılma eylemi gerçekleştirdiler. Militanlar, konu ile ilgili gönderdikleri bildiride şu cümlelere yer verdiler: "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü selamlamak için **Esenler Kazım Karabekir** ve **Birlik Mahallelerinde** emekçi kadınları Parti safalarında mücadeleye çağırarak ve Proletar-

ya Partisi içerisinde şehit düşmüş kadın yoldaşlarımızı anmak üzere TKP/ML militanları olarak 15 Şubat akşamı gerçekleştirdiğimiz yazılma eylemiyle duvarlara **'Şan olsun 8 Mart'ı yaratanlara'**, 'Kadınlar Partiyeye, Parti ile devrime', **'Ayfer Celep yoldaş ölümümsüzdür'** vb. sloganları yazdık. Bizler **Ayfer Celep** yoldaşımızın fedakârlığını, **Dilek Polat** yoldaşımızın cüretini unutmamızın fedakârlığını ve sonsuza dek yazılacaklarımızı ançıyoruz".

8 milyon kadın güvencesiz

Kısa adı KASOS olan **Kadının Sosyal Sorumluluğu Platformu** aktif olarak çalışan 8 milyon kadının sosyal güvencesiz olduğunu açıkladı. Platform, "**Kadının İş Hayatındaki Yerinin Önemsizliği**" başlıklı araştırmasında, Türkiye'de aktif olarak çalışan toplam kadın sayısının 12 milyon 112 bin olarak belirlendiği ve bu kadınların **yüzde 65'inin** sosyal güvenceden yoksun olduğunu

açıkladı. Araştırmada, sigortasız çalıştırılan kadınların başında, yüzde 48 ile okuma-yazma bilmeyen, okur-yazar ve ilköğretim mezunu kadınların geldiği ifade edilirken, bu grubu yüzde 38 ile orta ve lise dengi okul mezunu kadınların izlediği kaydedildi. Araştırmada, yüksek okul ve fakülte mezunu kadınların dahi yüzde 14'ünün sigortasız olarak çalıştırılmalarının "kayıp verici" olduğu vurgulandı. (H. Merkezi)

Tutuklu grev önderleriyle dayanışma

Bangladeşli tekstil işçilerinin Ocak ayı başından bu yana sürdürdükleri eylemler kitleselleşerek sürüyor. En son 1 Şubat tarihinde gerçekleşen kitlesel protesto eyleminde polis saldırısı sonucu çok sayıda işçi yaralandı. Ayrıca eylemlerin başlamasından bu yana üç işçi patronun grev kırıcı çeteleri tarafından katledildi. Sayısız mücadele önderi ise, olağanüstü hal yasasına karşı çıkmak suçlamasıyla tutuklandı.

Tutuklu önderlerle dayanışma ise giderek büyüyor. 7 Şubat'ta bir basın açıklaması yapan Bangladeş İşçi Partisi "**Tekstil ve endüstri işçilerini korumak için ulusal cephe**" oluşturma çağrısı yaptı. Yapılan çağrıda ayrıca, işçi önderlerine açılan davaların geri çekilmesi ve tutuklu önderlerin serbest bırakılması talep edildi. Şu sıralar hakim olan huzursuzluğun ardında ise, patronların 2006 yılında kazanılmış bir hak olan "Üç Parti Anlaşması"na uymamaları yatmakta. Bu anlaşmayla birlikte asgari ücret 1.662 Taka (Bangladeş para birimi) olarak belirlenmişti. Ancak 145'in üzerindeki iş yerinde bu anlaşmaya uyulmamakta, hatta bazı işyerlerinde hiç ücret ödenmemekte. Bangladeş'te 2.4 milyon tekstil işçisi bulunuyor. Hükümetin kaygısı ise, bu işçilerin mücadeleyi ortaklaştırarak, sermaye tekellerini ciddi biçimde zora sokacak, sermayenin üzerinde bir güç oluşturması.

NATO'ya karşı yürüyüş!

8-10 Şubat tarihleri arasında **Almanya'nın Münih** kentinde gerçekleştirilen **NATO Güvenlik Zirvesi**'ni binlerce kişi protesto etti.

Almanya'nın ev sahipliği yaptığı Güvenlik Zirvesi, 9 Şubat günü Münih "Marienplatz"da biraraya gelen çeşitli devrimci ve demokratik kurumların da aralarında bulunduğu yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı görkemli bir eylemle protesto edildi. Saat 16.00'da mitingle başlayan etkinlik, saat 18.00'de kitlelerin kortejler eşliğinde yürüyüşe geçmesiyle adeta bir insan seline dönüştü. Yürüyüş boyunca kitlenin canlılığı dikkat çekiyordu.

Türkiyeli devrimci kurumların da katıldığı etkinlikte bizler de ATİK Yeni Demokratik Gençlik pankartı ile yerimizi aldık. Ayrıca YDG ve ATİG'in çıkarmış oldukları bildiriler geniş bir şekilde dağıtıldı. Emperyalist işgal ve saldırganlığın protesto edildiği yürüyüş başbakanlık binası önünde yapılan konuşmaların ardından sona erdi. (ATİK YDG)

Köylüler başkenti işgal etti

Meksikalı köylülerin ülke çapına yayılan eylemleri sürüyor. Katılımcı sayısı yüz binlerle ifade edilen en son eylem ise başkentte gerçekleşti.

Neo-liberal politikaların getirdiği ekonomik-sosyal yıkıma karşı harekete geçen yüz binlerce Meksikalı köylü başkenti işgal etti.

Meksika'nın başkenti Meksiko'da toplanan yüz binlerce köylü **Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması**'nı (NAFTA) protesto etmeyi sürdürdü. NAFTA'nın 1 Ocak'ta yürürlüğe giren son aşaması mısır, fasulye ve süt üzerindeki gümrük engellerinin tamamen kaldırılmasını öngörüyor. Ülkenin dört bir yanından yola çıkan köylüler, kentın ana meydanında görkemli bir miting düzenlediler. Başkent sokakları mısır ve fasulye üreticilerine ait traktörler ve süt üreticilerinin inekleriyle doldu. Meksika'daki yoksulların günlük proteinin ihtiyacının yaklaşık yarısını karşılayan Mısır'ın Meksika için ekonomik öneminin yanı sıra kültürel önemine de dikkat çeken köylüler "**Mısırız ülke var olamaz**" şeklinde sloganlar attılar.

Protestolar tüm Meksika'ya yayıldı

Meksika'da ekmek olarak kullanı-

lan, mısırdan yapılan **tortilla** fiyatlarının son 3 ayda % 40 oranında artmasının ülkede zaten had safhada olan yoksulluğu daha da ağırlaştıracağı görüşü ağırlık kazanıyor. Ayrıca, yoksulluğun artmasının 250 bin kadar Meksikalıyı iş aramak için ABD'ye gitmeye zorlama ihtimali de oldukça yüksek.

Öte yandan neo-liberal politikaların Meksika'da uygulanması yönlü çabalarını olanca hızıyla sürdüren Devlet Başkanı **Felipe Calderon**'un devlet petrol şirketi PEMEX'i özelleştirme girişimi, yakıt fiyatlarının artmasını ve köylülerin durumunun daha da zora girmesini getirebilir.

Bu politikalara karşı çıkan yüz binlerce köylü başkentte toplanırken, ülkenin dört bir yanında da çok sayıda protesto gösterisi gerçekleştirildi. Nuevo Leon eyaletindeki Tarım Bakanlığı binası, köylülerden gelecek yolları kapatan 1.000 kadar köylü tarafından işgal edilirken, Toluca'da da mısır üreticileri kentın meydanına akın etti. Zacatecas'taki Tarım Bakanlığı binası da fasulye üreticileri tarafından işgal edildi ve binanın önündeki anayol trafiğe kapatıldı. Bazı eyaletlerde ise, köylüler traktör yaparak tarımdaki yıkımı protesto ettiler.

Yunanistan emekçileri hayatı durdurdu!

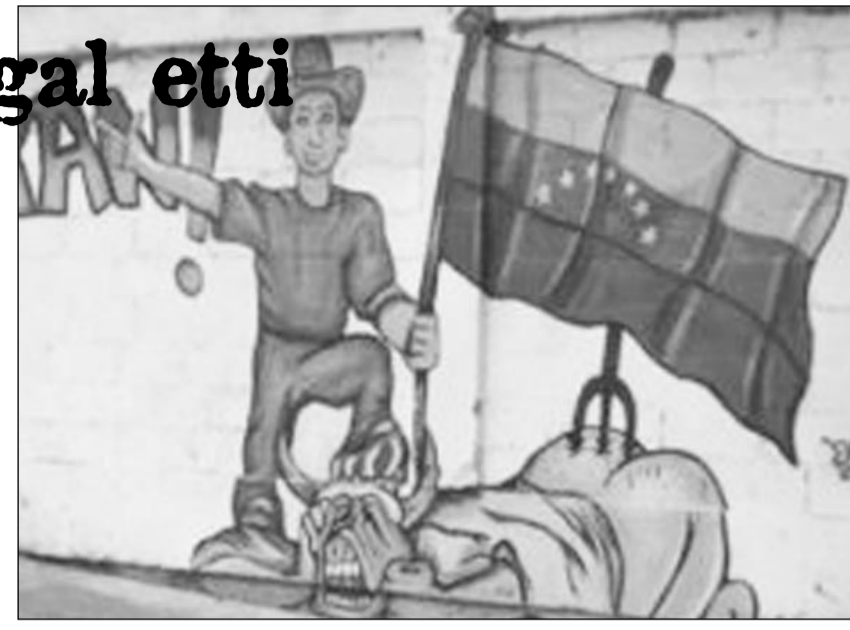
Yunanistan 2 ay içinde gerçekleştirilen ikinci genel grevle bir kez daha sarsıldı.

Gericici Yunan hükümetinin, AB yasalarına uyum çerçevesinde, kıl payı çoğunlukla (300 sandalyeden 152'si) yasalara uymaya çalıştığı "emeklilik reformu" adı altındaki saldırıya karşı protestolar genişleyerek sürüyor. Yunanistan'da, geçtiğimiz yıl, 13 Aralık'ta gerçekleştirilen genel grevin yankıları sürerken, emekçiler 13 Şubat'ta yaptıkları yeni bir genel grevle, sosyal yıkım saldırılarını geri püskürtmeye dönük kararlılıklarını bir kez daha sergilediler. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu, İşçi Merkezleri

ve PAME'nin çağrısıyla örgütlenen ve ülke genelindeki kamu sektörü ve özel sektör çalışanlarının katıldığı genel grev ülkedeki yaşamı felç etti.

Genel greve katılımın oldukça yüksek olduğu bildiriliyor. Birçok özel işletme ve özellikle de kamu daireleri, okullar ve mahkemeler genel grev boyunca kapalı kaldı.

Medya sektöründekilerin büyük bölümünün de greve katılmasıyla birlikte, radyolar, televizyonlar ve

Neo-liberal politikalar yeni zenginler yarattı

Meksika'nın NAFTA'ya girmesinin ardından, giderek yabancı şirketlerin egemenliği altına girdiğini resmi veriler de kanıtıyor. Meksika Merkez Bankası ve Ulusal İstatistik Enstitüsü'nce açıklanan rakamlar NAFTA anlaşmasının imzalandığı 1994'ten bu yana yabancı şirketlerin 295 milyar dolarlık yatırımla Meksika'ya neredeyse tamamen kontrolleri altına aldığı gösteriyor. Veriler söz konusu yatırımın büyük bölümünün yeni sanayi tesisleri ve işletmelerin kurulmasına değil, neo-liberal politikaları hayata geçiren hükümetler tarafından özelleştirmeye açılan devlet işletmelerinin satın alınmasına ve iş

borç senetlerine aktığını ortaya koyuyor.

Dış yatırımların ekonomik büyümeye değil, ülke ekonomisinin dışa bağımlı hale gelmesine hizmet ettiği ortaya çıkarken, Meksika'da NAFTA'ya beraber ülkeye giren ithal mallar yalnızca sanayi sektöründe 200 milyar dolarlık dış ticaret açığı yaşanmasına neden oldu.

Bu süreç aynı zamanda bazılarının hızla zenginleşmesini de beraberinde getirmiş bulunuyor. Ancak bu yeni zenginler, kendi ülkelerine yatırım yapmak yerine, talandan elde ettikleri aşırı kârları Meksika dışına kayırmayı tercih ediyorlar. Bunların yurtdışındaki banka hesaplarının 60 milyar doları bulunduğu düşünülüyor.

ayrıca internet ağı üzerinden haber akışı sağlanamadı. Çok sayıda gazetesinin greve katılmasıyla birlikte, ertesi günün gazeteleri büyük ölçüde çıkmadı.

Grev nedeniyle tüm ülkede eylemler gerçekleşti. İki çatı sendikası Atina ve Selanik gibi iki büyük kentte yürüyüş örgütledi. Ülke çapında ise toplam 63 ilde eylemler gerçekleştirildi.

Tüm AB ülkelerinde hayata geçirilmeye çalışılan ve özellikle de

emeklilik hakkının gaspını içeren "**sosyal güvenlik reformu**" ile birlikte, 155 emeklilik fonu 5 fonun çatısı altında toplanmak isteniyor. Emekli maaşları düşürmek, emeklilik sigortası kesintileri artırılmak ve de emeklilik yaşı hem kadınlar da hem de erkeklerde, yukarı çekilmek isteniyor.

Hükümet bu son grevle birlikte "huzursuz" olduğunu açıkladı ve taleplere ilişkin diyaloga açık olduklarını belirtti.

Bhutanlı Maoistler silahlı mücadeleyi başlattı!

Uzun bir süredir silahlı mücadelenin hazırlıklarını yapan **Bhutan Komünist Partisi-Marksist Leninist Maoist (BKP-MLM)** silahlı mücadeleyi başlattıklarını ilan etti. Maoistler, 3 Şubat günü yaptıkları açıklamayla Samchi'nin güney bölgesindeki bombalama eylemlerinin sorumluluğunu üstlendiler. Açıklamada bu bombalama eyleminin amacının hükümetin burada bulunan seçim dokümanlarını tahrip etmek olduğu söylendi.

Yaklaşık on ay önce, Parti, Druk hükümetine 13 maddelik bir muhtıra

göndererek kraliyet otokrasisinin yerine çok partili demokrasinin kurulmasını, Bhutanlı mültecilerin geri getirilmesini ve toprak reformunu uygulanması gibi çeşitli taleplerini iletti.

3 Şubat tarihli açıklamada BKP-MLM "**Hitler rejimini andıran Wangchuk monarşi sistemini ortadan kaldırmak ve yeni bir Bhutan'ı kurmak amacıyla Halk Savaşı'nı başlatıyoruz. Bhutan hükümeti, 13 maddelik talebimize tatmin edici yanıtlar vermemek yerine, zorla yöntemlere başvurarak ve yalnız bir seçim**

tezgahlayarak bizi silahlı mücadeleye zorlamıştır" dedi. Parti ayrıca Wangchuk hükümeti ortadan kaldırılacağı kadar Bhutan'da gerçek bir demokrasinin imkansız olduğuna karar verdiklerini söyledi.

Parti programının ilk safhasına göre, Parti özel askeri operasyon başlatacak, "feodal unsurlara" karşı eylem düzenleyecek ve kırsal bölgelerde hükümetin fiziksel altyapısını tahrip edecek. Ayrıca Bhutan halkının topraklarını işgal eden yerleşimcilerin buralardan çekilmesini sağlanacağı da açıklamada yer alan bilgiler arasında.

Evrensel Bakış

"Güvenlik politikaları" güvensizliği artırıyor!

Emperyalist güçlerin öncülüğünde son NATO toplantısı, geçtiğimiz günlerde Münih'te, "**Güvenlik Politikası**" adı altında gerçekleşti. Gerçekte bir "NATO-Savaş Stratejisi Toplantısı" olan bu toplantıda da yine, halkları köleleştirme dönük bir dizi proje ele alındı. Ancak, adına "Güvenlik Toplantısı" denilen bu toplantı, bir kez daha emperyalistlerin kendilerini giderek ne kadar güvensiz hissettiklerini, tüm "güvenlik politikaları"nın, aslında güvensizliklerini artırmaya hizmet ettiğini ortaya koydu. Bunda çok da haksız sayılmazlardı! Çünkü bu zirve niteliğindeki toplantı da yine diğerleri gibi, daha başlamadan binlerce kişinin katıldığı protesto gösterilerine ve bunları engellemeye dönük "güvenlik önlemleri"ne sahne oldu.

8-10 Şubat tarihleri arasında toplanan 44. "Güvenlik Politikası Konferan-

sı"na büyük bölümü NATO üyesi ülkelerden, yaklaşık 250 silahlanma uzmanı katıldı. Bu yıl "**Değişen güç dengeleri, yetersiz stratejiler ve düzensiz bir dünya**" başlığının öne çıktığı konferansın arka planını oluşturan gerçek, emperyalist politikalar sonucu tüm dünyada gelifnen istikrarsız durumdu. ABD'nin (ve de müttefiklerinin) işgal yönelimi Afganistan ve Irak'ta iflas etmiş durumda. Afganistan'daki Alman askeri sayısının artırılmasına dönük girişimlerin ardında da yine, buradaki işgal güçlerinin bu iflasın getirdiği ve giderek artan boyutta sorunlarla yüz yüze kalması yatıyor.

Emperyalistlerin içine girdiği tüm bu çıkmaz nedeniyledir ki, konferansta tartışılan konulara ağırlıklı olarak, ABD ve AB'nin Rusya'ya karşı ortak bir tutum içinde olması, İran'a karşı daha sert bir

politika izlenmesi gibi konular damgasını vurdu. İki büyük emperyalist güç olan Rusya ve ABD arasında giderek derinleşen çelişkiler ise konferansa damgasını vuran diğer bir önemli nokta oldu. Her iki güç de birbirini kendine karşı silahlanmakla suçladı!

Nisan ayında yapılacak olan resmi zirve öncesi yapılan bu konferansta tartışılan bir diğer konu ise, **NATO'nun yeniden yapılandırılması** oldu. Bunun anlamı ise, NATO'nun emperyalist işgal savaşlarına uygun olarak, işgal birlikleri tarzında yeniden düzenlenmesi. Bu düzenlemenin özü, NATO üzerinden, halk ayaklanmalarına karşı yeni bir örgütlenme tarzı yaratmaktır.

Zirvedeki en önemli tartışılardan biri de, ABD, AB ve Kanada arasında gerçekleşen, NATO içinde "**yükün adil paylaşımı**" yönlü tartışmalardı. Ancak "yükün adil paylaşımı" meselesinin özünü bakıldığında, işgallerin mimarı ABD emperyalizminin işgallerde girdiği çıkmazın ve bu çıkmazın ülke ekonomisi ve siyasetine aşılması giderek zorlaşan bir kriz olarak yansımalarının yükünü, diğer emperyalist güçlere paylaşmaya çalıştığı görül-

mektedir.

AB emperyalistlerine gelince; onların ABD'nin giderek güçsüzleşen pozisyonundan, işgallerde girdiği çıkmazdan olabildiğince yararlanma derdinde oldukları kesin.

Avrupalı güçlerin etki alanlarını genişletmeye dönük son dönem çabalarında, önemli bir yer tutan mesele ise, eski Yugoslavya'yı parçalama sürecini sürdürmeleri. AB'nin eski Doğu Bloku ülkelerini bünyesine dahil etme politikası çerçevesinde gerçekleşen son parçalama girişimi, Kosova'nın Sırbistan'dan koparılması biçiminde yaşanıyor.

Kosova bölgesi, 1999 yılından bu yana fiilen BM'nin denetiminde. Bölgedeki etnik farklılıkların, 1990'lı yıllarda Avrupalı emperyalist güçler, özellikle de Almanya tarafından kıskırılması ile başlayan kardeş kavgasının sonucunda, amaçlarına ulaşan emperyalistler, bölgeyi BM'nin denetimine sokmuş, bölgenin sorumluluğunu geçici olarak BM devralmıştı. Kosova, gerek Sırbistanın gerekse Arnavutların kültürel kimlikleri açısından büyük önem verdikleri bir bölge. Hem Kosova'da hem de Sırbistan'da, her iki etnik nüfus karışık yaş-

yor ve her iki bölgede yaşayan halk ayrılığa karşı çıkıyor. Ayrılığın etnik kıskırtmaları tekrar tırmandırma, her iki halkı yine karşı karşıya getirme riski ise oldukça yüksektir. Bağımsızlık sürecine Rusya, o da kendi çıkarları gereği, destek vermiyor. Tüm eski Doğu Bloku ülkelerine dönük yaklaşımda olduğu gibi, burası da Avrupalı büyük emperyalist güçler açısından, en başta da ucuz iş gücü ve ilerde oluşturulması planlanan Avrupa Ordusu için asker potansiyeli taşıyor. ABD'nin de desteklediği "**Kosova'nın bağımsızlığı**" çabalarının özünde yatan da bu vb. çıkar hesapları zaten.

Aynı çıkar hesaplarının son yıllarda dünyanın olabildiğince geniş bir alanına yayıldığı malum. Bu hesaplar gereğidir ki, Filistin halkına dönük emperyalist-siyonist kuşatma giderek artıyor. Daha da ötesinde, Ortadoğu'daki işgal yanğının, tüm bölgeyi içine alacak biçimde genişletilmesi yönlü çabalar hızını kesmeden sürüyor. Lübnan'ın, geçtiğimiz günlerde Hizbullah'ın lider kadrolarından birine dönük gerçekleştirilen suikastın ardından, iş saşına eşliğinde gelmesi de yine aynı çabaların

ürünüdür. ABD'nin Pakistan'a dönük askeri müdahale tehditlerini her fırsatta yinelermesi, İran'a saldırı hazırlıklarının hala geçerli olması vb. gelişmeler bölgede suların durulmak bir yana, giderek daha dalgalı bir hal aldığını göstermektedir. Savaş çanları çalan bölgelere, Sudan, Kongo, Kenya ve en son olarak da Çad'ı içine alacak biçimde, Afrika'nın da eklenmesi, halklara dönük hesapların çapını genişletmektedir.

Ancak güvensizlikleri giderek artan emperyalistlerin, daha çok da bu güvensizliğin sonucu olarak, halkları köleleştirmek üzerinden yükselttikleri yeni-eski tüm hesapları, nasıl ki işgal bölgelerindeki halklar karşısında tutmadysa; gerek Afrika'da gerek Balkanlarda gerekse üzerinde hesaplar yapılan diğer bölgelerdeki halklar karşısında da tutmayacaktır. Bu bölgelerdeki halklar da, upki Ortadoğu, Asya ve dünya birçok bölgesindeki halklar gibi, emperyalizmin saldırılarını arttırdıkça, silkinerek, üzerindeki ölü toprağına atmaya başlayacak, emperyalistlere karşı isyan bayrağını yükseltecek ve üzerlerinde yapılan hesapları boşa çıkaracaktır!

Vietnam

Vietnam'ın **Da Nang** kentinde bulunan bir oyuncak fabrikasında çalışan yaklaşık 10 bin işçi, daha yüksek ücret talebiyle greve çıktı. Hongkonglu firma **Keyhinge Toy**'da çalışan işçiler ayrıca daha yüksek ikramiye ve yeni yıl tatilinin uzatılmasını talep ediyorlar. Vietnam şu sıralar grev dalgasıyla sarsılmakta. Çünkü ülkedeki enflasyon % 10'ların üzerine çıkmış durumda.

Arjantin

Arjantin'deki **Acindar Çelik Atölyesi**'nin kazan dairesinde çalışan 8 işçi bir patlama sonucu ağır yaralanınca, fabrikadaki tüm işçiler 24 saatlik greve gittiler. İşçiler iş güvenliğinin en üst düzeye çekilmesini talep etmekte. Söz konusu çelik işletmesi, dünyanın en büyük çelik tekelci olan ArcelorMittal'a ait.

Bu firmanın Kazakistan'da bulunan maden ocağında, 11 Ocak'ta meydana gelen bir maden kazasında, 30 maden işçisi yaşamını yitirmişti.

Endonezya

Yaklaşık beş bin elektrik idaresi çalışanı devletin elektrik işletmesini bölme girişimlerini protesto etmek amacıyla kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Bölünmenin, üretim, şebeke ağı ve dağıtım olarak gerçekleştirilmesi planlanmakta. Böylesi bir bölünmenin, özelleştirilmenin önünü açarak, iş güvenliğini de ortadan kaldıracağını belirten çalışanlar, devletin bu politikasını boşa çıkarmak için, en son yapılan kitlesel eylemin yanı sıra, bir dizi eylem gerçekleştirmeye devam ediyorlar.

Nepal

Nepal'deki **United Telecom Limited (UTL)** çalışanları süresiz olarak greve çıktılar. UTL Nepal'in ilk özel telefon şirketi olma özelliğine sahip. Grev kararını alan sendikaların talepleri ise şunlar: En az 240 günü kapsayan, süresiz iş anlaşması, hastalık sigortası, hayat ve kaza sigortası.

Bahreyn

Asya kökenli yaklaşık 700 işçinin % 40'lık ücret artışı talebiyle başlattığı grev sürüyor.

Büyük bölümü **Hindistan, Pakistan ve Bangladeş** gibi ülkelerden gelen işçiler, işverenin grevin ilk günü yaptığı % 14'lük artışı ret ettiler. İşçilerin şu an aldıkları ücret 60 ile 85 Bahreyn Doları (108-154 Euro) arasında değişiyor.

Halka ve devrimcilere karşı işlenen suçlar cezasız kalmamıştır; dün de bugün de...

5 Mart 1999'da Çankırı'da, Vali Ayhan Çevik'e düzenlenen eylemde patlayan Partizan öfkesi halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların hesabının sorulacağına bir garantisidi...

Hesap sorucu eylemler yapmak devrimci mücadelenin sadece bir parçası olsa da, özel bir yeri vardır devrimciler için. **Hesap sormanın, bedel ödetmenin en yalın biçimidir.** Yarınlar yürüyüşün zorlu yolculuğunda düşenlerin, bedel ödeyenlerin hesabını sormanın, kitlelerle birlikte ve onlar için yüründüğünün somut ifadesinden biridir.

Düşenlerin hesabını sormak, uğruna şehit düştükleri davayı geliştirip büyüteceğine verilen sözdür. Onlar ki eşitliğin, özgürlüğün hakim olduğu bir dünya için bedel ödemekten çekinmediler. Dağ başlarında son mermisine kadar çatışırken; dar ağaçlarında cel-

egemenlerin zafer naraları attığı bir dönem. Böyle bir ortamda 5 Mart 1999'da Çankırı'da, Vali Ayhan Çevik'e düzenlenen eylemde patlayan Partizan öfkesi "zafer" ortamının sarhoşluğunu darmadağın eder. Bu ilk değildir, daha önce de Tokat Valiliği'ne, Emniyet Müdürlüğü'ne, Sivas katillerine yönelik benzer eylemler yapılmıştır.

Ayhan Çevik... Adının köylülere yaptığı zulümlerle, işkenceyle, katliamla anıldığı bir faşist. Ayhan Çevik'e düzenlenen bu eylem, halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların hesabının sorulacağına bir garantisidir.

Faşist devlet beyninde patlayan

şehitleri anmanın en güzel biçimlerinden biri olduğu kesindir. Proletarya Partisi'nin tarihi de bunun gibi çeşitli örneklerle doludur.

Proletarya Partisi militanları onlarca yıllık tarihi boyunca şehitlerinin kanını döken faşistlerden namularıyla hesap sormuştur. İbrahim Kaypakka'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değirli'nin arabasına bomba koyan **Ali Yılmaz**ı unutabilir miyiz?... Ya da Komünist önder İbrahim Kaypakka'nın ölüm yıldönümünde Parti kararı gereği cezalandırılması gereken bir polis komiserini cezalandırmak için gittiği Elazığ Karakoçan'da kurulan pusu so-

çalılıyor. Hem de Mustafa Suphi ve yoldaşlarına yönelik linç girişiminde bulunulan 1921'den bu yana... Yakın zamanda bildiri dağıtan TAYAD'lı devrimciler, önde faşist MHP'liler, arkada milliyetçi faşist duyguları devlet tarafından provokasyonlarla, yalan-dolanla sürekli canlı tutulmuş "hassas vatandaşlar" olmak üzere ve devletin kolluk kuvvetlerinin de gözü önünde linç edilmek istendi. Tüm bu olaylarda başrol, birçok olayda olduğu gibi devlet tarafından beslenen MHP'li sivil faşistleridir. Bu saldırıların hiçbirinde failer ne yazık ki "bulunamamıştı". Ama devrimci dayanışma ve irade onların, asil suçluların cezasını vermiştir.

Yine Trabzon'da olduğu gibi, Rize'de de mezar anması yapan devrimciler dönüştürme sivil faşistlerin saldırısına uğramış ve linç girişiminin ardından Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı ağzından köpükler saçarak linççilere açıkça destek verirken şöyle demişti: "Eğer onlar olduğunu bilsem inip ben de vururdum.... Bir daha buraya gelmeye cesaret edemezler. Gelirlerse çok farklı olur." tescilli faşistin de ifade ettiği gibi bu defa çok farklı olmuştur...

Aynı yıl bir bomba da Merzifon Kaymakamlığı'nda patlamıştı. Merzifon, Kürdistan şehirlerini andırıyordu. İti-mi, askeri-polisiye ilçeyi adeta işgal etmişti devletin kolluk kuvvetleri. 5. Ana Jet Üs Komutanlığı bu ilçeye konuşlandırılmıştı. Bu seçimin tesadüf olmadığını, bütünlüklü bir stratejinin parçası olduğunu hatırlatmaya gerek yok bile. Donanımı için hiçbir "fedakârlıktan" kaçınılmamış olan Merzifon Mekanize Birliği de yine burada bulunuyor. Kendilerince önemli gördükleri operasyonlarda özellikle de Türkiye Kürdistanı'na yönelik harekâtlarda buradaki gücü kullanıyor egemenler. Halktan aldıkları vergilerle yine halkın üzerine -özellikle de Kürt halkının- ölüm kusmak için ne kadar çok "çalıştıkları" zaten biliniyor. Yıllardır bu bölgede halkın emeğini sömüren, devrimcilerin kanına girenler hesap gününün yaklaştığı hatırlatılmıştı bu eylemle.

Faşizme, bitiremeyecekleri bir düşmanla karşı karşıya olduklarını korkusuzca gösterir eylemleriyle devrimciler...

Bu kavgada kazananın savaşanlar olduğunu tarih kanıtladı. Bunun bilinciyle bugün olduğu gibi bugüne kadar yürünüyor ve faşizmden hesap sormaya devam ediyor.

Toprağın cemresidir fıstığın gerilla...

"Devrimimizin Latin Amerika'da cisimleştiği örnekler, bütün şablon teorilerinin değerini hiçe indiren öğretisiyle kararlı, halkın desteklediği, ölümden korkmayan küçük bir grup adamın disiplinli ve düzenli ordu karşısına çıkabileceğini ve onu yenebileceğini kanıtladık. Bu temel derstir."

Küba Devrimi, 12 kişi ve 9 tüfekte yaratılan bir zaferdir. Çünkü 82 kişilik gerilla grubu, Küba topraklarına ayak bastıkları anda saldırıya uğramışlar ve geriye işte bunlar kalmıştır: **12 kişi ve 9 tüfek!**

Fakat, 12 kişi ve 9 tüfeğin cesur buluşması Küba topraklarında 1956 sonunda gerilla savaşını başlatmıştır. Mucizevi bir biçimde, küçük bir insan kolu, onu destekleyen büyük halk güçlerinin silahlı öncüsü, kararlılık bir ideali gerçekleştirmek için, yeni bir toplum kurmak, eskimiş yapıları yıkmak için ve nihayet toplumsal adaleti gerçekleştirmek için cesurca savaştı.

Gerilla savaşının esinlendiği amacın büyüklüğü onları haklı çıkarır. Bu savaşı tutum, bu korkusuz tutum, son hedefin büyük sorunlarıyla mücadele etme kararlılığı, gerilla savaşının büyüklüğüdür. Gerilla savaşı devrimin barışçıl gelişmesine karşı kurulan bir barikat, zafer

de ardıllarına sunulan bir çözüm reçetesi idi.

Küba halkının, Batista diktatörlüğüne karşı silahlı zaferi, sadece, tüm dünya gazetelerinin yazdığı gibi destansı bir zafer olmakla kalmamıştır. Bu devrim bir halkın, gerilla savaşıyla, kendisini ezen bir yönetimden kurtulabileceğini elle tutulur, gözle görülür biçimde kanıtlamıştır. Hem de yalnız on yıllar öncesi için değil...

latların suratına özgürlük sloganları haykırırken; ölüm oruçlarında bedenlerini hesapsızca ölüme yatırıırken, zindanlarda, işkencehanelerde sır vermeyip ser verirken; faşizmin yüzü gibi kararlılık dehlizlerde "kaybedilirken" yaşamaya devam edeceklerini çok iyi biliyorlardı. Ölecek yaşamak ve yaşatmak onlara özgüydü çünkü. Ölen sadece bedenleriydi. Uğruna şehit düşenlerin düşüncenin tohumları boy vermeye devam ediyor her yandan.

Savaşın ihtiyaçlarına yanıt olmak, zorlu süreçleri omuzlamak, devrimci ideolojiden alınan güçle zorlukların üzerine gitmek, hesap sorma bilinciyle düşmana darbeler vurmak... Bunlar devrim şehitlerine layık olmanın somut göstergeleridir. Tıpkı Sinan Cemgillerin ihbarcısını cezalandıran İbrahim gibi, Denizlerin idamını engellemek için İsrail Başkonsolosu'nu kaçıran Mahir ve yoldaşları gibi...

Ayhan Çevik'e bomba...

1999 yılının Mart ayları. A. Öcalan'ın da kendilerine teslim edilmesiyse

Partizan öfkelerinden sonra görülmemiş bir karşı saldırıya geçer, ülke çapında TKP/ML-TİKKO alarını veren devlet güçleri, kapıldıkları korku ve panikle 8 Mart 1999 tarihinde Tokat'ın Çöregibüyük köyünde gerilla güçlerini pusuya düşürerek, **Ayfer Celep, Münire Sağdıç ve Kemal Tutuş'u** katleder. Ayfer... Özgür Kemal Karabulut'un ihbarcısını Bakış'ın (Özgür'ün) kendi silahıyla cezalandıran yiğit savaşı. Şimdi de o şehit düşmüştü, er ya da geç akan kanının hesabının sorulacağından emin olarak. Savaşın kanunu bu galiba, mücadele büyüdükçe ödenen bedeller de büyüyor, ağırlaşıyor.

Ne ilkti ne de son olacak!

Egemenlerin saldırılarını kuşkusuz sadece yoldaşlara, devrimci dostlara değil, devrimci düşüncelere, halka karşıdır. Bu saldırganlığa, bu pervasızlığa dur demek devrimci bir sorumluluktur. Devrim şehitlerinin uğruna canını verdikleri davaya, düşüncelere saldıran militan ruhla karşı koymanın

nucu şehit düşen **Armenak Bakır'ı**... Ve daha yüzlerce...

Halka ve devrimcilerin zarar veren faşizme karşı hesap sorma bilinci tarihte kalmış bir şey değildir. Onlarca yıllık deneyim ve kültürle Proletarya Partisi hesap sormaya bugün de devam ediyor.

Geçtiğimiz yıllarda düşmanın Kürt halkına yönelik imha, işkence, zorla göç ettirme, gözaltında kaybetme, tecavüz; neredeyse yüzyılı bulacak inkar, yok sayma, asimilasyon, kısacası bir halkı hem fiziksel hem de manevi olarak yok etme politikalarının uygulama merkezleri ve uygulayıcılarından olan Malatya Valiliği TİKKO'cuların hedefleri arasında olmuştur. Proletarya Partisi militanları Malatya Valiliği'ne atanan, sistemin gedikli bürokratlarından, **İbrahim Daşöz'e "karşılama töreni"** için hazırlamışlardı bombalarını...

Trabzon, "hassas vatandaşın hassas şehri". Devletin, PKK'ye karşı savaşında asker kaynağı olan Karadeniz'in yiğitleriyle de ünlü kenti Trabzon halkı, linç kültürüyle yoğrulmaya

Mussolini'nin faşist ordusu: Kara Gömlekliler

Mussolini İtalyası'nın faşist örgütü, Hitler'in SA'larını andıran "**Black Shirts**" yani **Kara Gömlekliler**'dir.

"Kara Gömlekliler, Benito Mussolini'nin emrindeki silahlı Faşist İtalyan birlikleridir. İlk birlikler Mart 1919'da Swuodre d'Azrone adıyla sosyalistlere karşı kuruldu. 1920'nin sonunda sadece sosyalistleri değil, Cumhuriyetçileri ve faşizme karşı olan herkesi yok etmeye başladılar. Faşist birliklerin sayıları arttıkça yüz-

lerce kişiyi de öldürdüler. 24 Ekim 1922'de, Napoli'deki Kongre'de, Mussolini'yi başa getiren meşhur Roma'ya yürüyüş için bütün ülkeden silahlanmış Kara Gömlekliler toplandı. Bir sonraki yılın başında, 1 Şubat 1923'de, özel Kara Gömlekliler resmi olarak ulusal milise çevrildi." Diktatörlüğün muhafızları olan bu silahlı faşist birliklere "Kara Gömlekliler" denmesinin sebebi Mussolini tarafından belirlenen siyah üniformaları giymeleridir. Siyah, masonlar için özel anlamlar taşıyan bir renktir. Locaların iç dekorasyonlarında yoğun olarak kullanılan siyah renk, masonik felsefede ölüm ritüellerini ve ölümü temsil etmektedir.

Mussolini "Kara Gömlekliler" vasıtasıyla sadece kendi ülkesinde şiddet uygulamakla kalmamış, bu ideali gerçekleştirmek için diğer ülkeleri de işgal etme yoluna gitmiştir. 1935 yılında Etiyopya'yı işgal etmiş ve 1941 yılına kadar 15 bin kişinin katledilmesine neden olmuştur.

Kültür-Sanat

Kapitalizmin kâr hırsınının bir aracı olarak tüketim çılgınlığı...

Üretim araçlarının son derece geliştiği bir çağda yaşıyoruz. Ancak bu muazzam gelişmeye rağmen insanların büyük çoğunluğu temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek olanaklardan mahrum bırakılmış durumda. Çünkü sistemin amacı insanların ihtiyaçlarını karşılaması değil, **kâr** elde etmektir. Bunun için meta üretmektir. Egemenler ürettiği metayı satabildiği oranda kâr elde eder, sermayesini büyütür. Bu amacına ulaşmak için devamlı mevcut Pazar alanlarını genişletmeyi ve pazarlara hakim olmayı hedefler. Çünkü onun için her yeni Pazar, meta üretiminin gelişmesi için aşılması gereken bir sınırdır. Aşırı meta üretimine çözüm olarak yeni pazarlarla birlikte, yeni ihtiyaçlar da yaratır. Göz alıcı bir biçimsellik ve çeşitlilik görüntüsüyle toplumun her kesimine bir şeyler sunar. **Bunu yaparken insanların gerçek istem ve ihtiyaçlarından yola çıkmaz, onun için önemli olan daha çok kâr elde edeceği metaların satılmasıdır.** Bunun için insanların istem ve ihtiyaçlarını da şekillendirir.

Bu hedefine daha fazla ulaşmak için her türlü araç ve yöntemi kullanır. Toplumda bulunan tüm farklılıkları kendisi için bir fırsat olarak görür. Kadınlara, erkeklere, çocuklara yönelik ayrı ayrı yöntemleri devreye sokar. Bu yetmez; bu grupları kendi arasında yaş gruplarına ayırır, bu da yetmez, yaşadıkları bölgelere göre farklı yöntemler kullanır, bu da yetmez eğitim durumlarına, boylarına, kilolarına, gelir durumlarına, ten renklerine, dinsel inançlarına göre sınıflandırır. Böylece her gruba yönelik arzularını kıskırtır, yapay heyecanlar sunar, cazibe tuzakları kurar. Bu tuzakları harekete geçirmek için en etkili yöntem olarak reklamları kullanır.

Reklamlar, egemenlerin ürettiği metayı kitlelere pazarlamada önemli bir silahtır. **Reklamları yaparken temel amaç kitleleri tüketime, savurgan bir tüketime yönlendirmektir.** Bunun için insanların reklamı yapılan metaya ihtiyacı olduğu empoze edilir. Günümüzde tv, radyo, gazete, internet vb.nin gelişkinliği ve yaygınlığı dikkate alındığında reklamlar aracılığıyla

la neredeyse ulaşamayan bir alanın kalmadığı ortaya çıkar. Egemenlerin bu alana yaptıkları yatırımlar ve harcamalar da göz önüne alındığında reklamların önemi daha iyi anlaşılır. Önceleri lüks sayılan ve pahalı olması nedeniyle belli bir kesim tarafından alınan buzdolabı, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, bilgisayar, DVD, cep telefonu vb. egemenlerin daha çok kâr etmek amacıyla toplumun genelinin almasını sağlayacak bir düzeye getirilmiştir. Bunda üretim maliyetlerinin düşmesinin payı olmakla birlikte esasla bu ürünleri daha ge-

niş bir kitleye satarak daha çok kâr elde etmek isteği esastır. Bu ve benzeri ürünlerde çok geniş bir ürün yelpazesi oluşturan egemenler böylece farklı gelir gruplarını hedefliyorlar.

Sistem metasını sattıkça kâr elde ettiği için; **tüketim isteğini** devamlı canlı tutmak zorundadır. Bu yüzden yeni, gelişmiş ürünleri pazara sürmek zorundadır. Öyle ki herhangi bir beyaz eşya, elektronik eşya almak için evinden çıkan birisi bu ürünlerden birini mağazadan alıp evine getirdiği andan itibaren, aldığı ürünün daha yeni ve gelişmiş bir modelini almanın hayalini kurmaya başlar. Aldığı ürün daha hiç kullanılmadan onun gözünde eskimeye başlamıştır.

Egemenler, daha gelişmiş ürünler, modeller geliştirmek için **Araştırma-Geliştirme (AR-GE)** bölümleri kurmuşlardır. Burada yaptıkları yatırımlarla kendilerine pazarda daha çok avantaj ve kâr sağlayacak ürünler geliştirmektedir. AR-GE bugün artık başlı başına bir sektör haline gelmiştir. Buralarda geliştirilen ürünler üretilerek, reklamlar, kampanyalar farklı pazarlama yöntemleri ile kitlelere bu satışa sunulan ürünlere ihtiyacı olduğuna inandırılır ve böylece Pazar devamlı canlı tutulur. Egemenler azami kâr hırsıyla sınırsız

üretim devam etseler de ne sınırsız bir Pazar vardır ne de sınırsız bir tüketim talebi. Her şeyden önce çalışan kitlelerin tüketim sınırı, aldıkları ücretle sınırlıdır. Ama bu egemenlerin kâr hırsını gencilemez. Kitlelerin sadece bugününü değil, geleceğini de ipotek altına almak isterler. Bunun bir örneği de ülkemizde son yıllarda muazzam derecede artan **kredi kartı** kullanımına gelirinin 4-5 katı harcama yapma olanağı vermeleridir. Bu kartlarla egemenler kârlarını alabildikçe arttırırken kitleler borç dağları içinde daha da yoksullaşır, geleceksizleşir.

Egemenler her geçen gün kârlarını arttırırken, büyük kitleler daha da yoksullaşmakta, yaşamlarını sürdürecektir. Temel ihtiyaçlarına dahi ulaşamamaktadır. Bu çelişki aynı zamanda sistemin sonunu getirecek zeminin de kendisidir. Her zamanki gibi onlar elde ettikleri muazzam kârlarını ve ellerinde tuttukları pazarları büyütme hesapları yapıyorlar ve bu hedeflerine ulaşmak için toplumsal, kültürel ve etik değerini önemsemiyorlar.

Merhaba dostlar;

Bugünkü gündem farklı ama, biraz geçmiş yıllarda yaşanan-yaşatılanlara, devrimcilere ve hapisane süreçlerine ilişkin yazmak istiyorum. ABD ve yerli uşakları tarafından, devrimcilere hiç yakışmayan bir cümle kullanılıyor: **"Terörist."**

Emperyalist-kapitalist sistemin yerli uşaklarının kurdukları bu düzen, bu sistem bir gün ama bir gün mutlaka yıkılacaktır!

Onlar da biliyorlar ki, devrimci irade teslim alınamaz. Bunun örnekleri tarihimize ışık tutuyor. İdam sehpalarında, Diyarbakır Zindanları'nda, işkencehanelerde, sır vermeyip, mücadelelerini sürdüren devrimciler, devrim yolunda canlarını verdiler ve bu uğurda nice can dostlarımızı yitirdik. Ve onlar onur-

lu, boyun eğmeyen devrimci duruşu tarihe altın harflerle yazdırdılar.

ABD emperyalizmi ve yerli uşakları çareler aradılar, nasıl bu yükselen devrimci dalgayı yok edecek diye. 80'li yılların cuntası, binlerce insanı işkenceden geçirdi. "Asmayalım da, besleyelim mi" diyerek, yüzlerce devrimciyi katletti. Birçok insanı hapisanelere koydular o yıllarda. Hırsızlar, yani her suçtan insanları vardı. Bu süreç içinde devrimciler oradaki adli suçluları da geliştirdi. Adililer devrimcilere saygı duymaya başladılar.

Ancak ABD uşakları bundan da rahatsız oldular. "Bunlar yine muhalefet bize" dediler, tutuklar koşulları siyasiler-adililer diye ayırdılar. Bu böyle devam ederken, onlar çareler

Kim "terörist"?

aradılar. Devrimciler Türkiye'nin önünde engelmis, yani onlar yüzünden gelişmiyoruz!

ABD'nin de isteği üzerine, zamanın Adalet Bakanı bir TV konuşmasında **"F Tipleri bizim eserimiz"** diyordu 1991'de. **"Ben gitim gördüm, bizim projemiz insanlığa büyük bir şey kazandırmış"** edasıyla konuşuyordu. Şimdiki hücre sistemini kendileri getirmiş, oysa bu insana yakışmayan, insanlığa zulmeden, insanı yok eden bir buluştur. Yani tecrit! Kimse arkadaşını görmesin, insan beyni zarar görsün diye yapılmış hücreler! Evet, ne yaptılar? 90'lı yıllarda F Tiplerinin temellerini attılar ve 2000'li yıllarda F Tiplerinin açılışını yaptılar. Ama ne yazık ki, hayatı yok eden, diri diri yakan bir katliam yaparak, devrimcileri F Tipine götürdüler. Bir de ne dediler zamanın yetkilileri? **"Biz çok zayıf bekli-**

yorduk, fakat az oldu". Onlarca devrimcinin kanına girdiler. Onca zulüm, onca işkence. Bunun hesabı yok. Türkiye halkının çocuklarını yok etmeye çalıştılar ve hala da çalışıyorlar F Tiplerinde. Ama olmuyor, tutmuyor, devrimci irade teslim alınmıyor! Her türlü çareye başvuruyorlar. Bir de halkın gözünde nasıl küçük düşürürüz, bunun hesabını yapıyorlar.

90'lı yıllara kadar "siyasi tutuklular" veya "siyasiler" deniyordu. En fazla söylenen ise "anarşist" deymişti. Şimdi ne diyorlar dostlar? **Terörist! Terör!**

Yani devrimcilere hiç yakışmayan, asla yakından-uzaktan alakası olmayan bir cümle kullanıyorlar. Hedefi olmayan, şiddet yaratan, korku salan anlamına gelen bir tanımlamadır bu ve devrimci insanları hiç mi hiç ifade etmemektedir.

Çünkü devrimciler, halkımızın

çocuklarıdır. Onlar, halkın sorunlarını dinleyen, sömürüye, zulme, haksızlığa karşı çıkan, zulme sömürüye baş eğmeyen, din dil, ırk gözetmeksizin, insanca bir yaşam ve özgürlük için mücadele eden, gerektiğinde halkı için canını feda eden insanlardır. Bir şekilde verilen mücadelenin neferleridir onlar. "Engeldir" dediğiniz devrimcileri F Tiplerine koyunca, Türkiye'yi ABD'nin boyunduruğundan çıkardınız mı? İşsizlere iş buldunuz mu? Halkımıza ne verdiniz? Açlık, yokluk, zam, zulüm! Daha doğmamış bebeler ABD'ye 3 bin Dolar borçlu. ABD, askerlerinizin kafasına çuval geçirdi. Siz ne yapabildiniz? Efendinize bir şey diyebildiniz mi? Şu anda Güneydoğu dağlarına bombalar yağıyor. 25 milyon Dolar gitti. Çözüm oldu mu? 24 operasyon yapılmıştı, bu 25. oldu. Bu da yetmiyor, özelleştirme adına sattınız parça parça memleketi. Eski bakan konuşuyor. **"Bu para Türkiye'nin geleceği için kullanılacak, yatırımlar yapılacak"** diyordu. Bu para da şimdi harlandı. Üstüne üstlük efendiniz Ortadoğu Projesini gündeme koymuş. Ne diyor: "İlmlî İslam"! Adı da Türban! Din adına dayatılan bir simge! İnsanlar **"Biz açız!"** diyor. Evet, ABD uşakları, insanlar böyle diyor! ABD Afganistan'ı ne hale getirdi. Irak'ta 1 milyon insan yok edildi. Kim terörist? Buna halkımız, halklar karar versin!

(Bir İK okuru)

Bunları biliyor musunuz?

✓ Geçen 3 500 yılın sadece 230 yılının barış içinde geçtiğini,

✓ AB'deki her inek için verilen günlük 2.50 dolarlık sübvansiyonun, Afrika'nın yüzde 75'inin günlük geçiminden daha fazla olduğunu,

✓ Hindistan'da 44 milyon çocuk işçi olduğunu,

✓ Dünyadaki yasadışı uyuşturucu pazarı 400 milyar dolar olduğunu,

✓ Amerikalı siyah erkeklerin hapse girme ihtimalinin, yüzde 33 olduğunu,

✓ ABD'nin, "haydut devlet" diye ilan ettiği 7 ülkeden 33 kat daha fazla askeri harcama yaptığını,

✓ Dünyada bugün hala 27 milyon köle olduğunu,

✓ Sıradan bir İngiliz'in, günde yaklaşık 300 defa kameraya yakalandığını

Biliyor musunuz?

Direnenlere...

Yüzümüz hep direnişe dönük olsun!

Merhaba,

Yaşadığımız ülke ve dünyada milyonlarca, milyarlarca emekçi insan demiri söküyor, buğdayı, pirinci ekiyor, makineyi çalıştırıyor. **Yani üretiyor, yaratıyor, yaşamı var ediyor.** Oysa gerçekte onların olan güzellikler, zenginlikler bir avuç kan emici tarafından ellerinden alınıyor, çalınıyor, talan ediliyor... Açlığa, yoksulluğa, çileye, zulme mahkum edilen, soygunlara, vurgunlara kurban giden, sömürülen, yaşamın gerçek yaratıcıları sahibi olan bu halk; yerinden-yurdundan dilinden, kültüründen kopartılan katledilen de bu halk... Oysa ne açlık ne zulüm, ne yoksulluk ne ölüm bu halka reva değil. Bu halkımızın "kader"i de değil. Biz de halkımızın reva olmayan bu zulme dur demeli, haykırmalı, ayağa kalkmalı, isyan edip bu "yazgı"yı değiştirmeliyiz.

Her şey üreten yaratıcının hakkı olsa da; elbette ki bu zulmün sahibi egemenler ellerindeki çaldıklarını kolayca geri vermeyecek. İşçinin, köylünün, emekçinin **alınları** üzerinden yaratıkları zevk-sefa için-deki yaşantılarının, saltanatlarının bozulmasını istemeyeceklerdir. Tam tersi daha fazla soymak, daha fazla sömürmek istemektedirler. Bunun için her alanda azgınca saldırılmaktadır. Bunun için emekçilerin üzerlerine coplar, bombalar yağmakta, panzerler sürülmektedir.

Bunun için en demokratik arayışlara, eylemlere dahi tahammülsüzlükleri... Bunun için gözaltı, tutuklamalar, katliamlar. Bunun için kitlelerin yozlaştırılmak, kandırılmak istenmesi. Düzenleri bozulmasını diye. Uyuyan dev uyanmasın, derin uykuda kalsın diye... Uyumayanları ise askerlikle, polislikle, zindanlarıyla, katliamlarıyla susturmaya çalışmakta.

Bugün kitleler açlığının, yoksulluğunun, sömürüldüğünün farkında olmasa da, farkında olanlar da bunların çözüm yol ve yöntemlerinin bilincinde yeterince olmasa da, bunları gören, bilen, bilmeyenlerin bir adım önünde olan **devrimciler** ve

komünistler var. Ve her şeyden önce insan olmanın gereği kendine, gördükleri, bildikleri değerlere sorumlulukları gereği uyuyanı uyandırmalı, ayağa kaldırmalıdır. Bir insan açlığı, yoksulluğu, sömürüyü, zulmü görüyor, buna karşı örgütlü mücadele etmek, dur demek gerektiğini biliyor da susuyorsa, kendi kabuğundan çekiliyorsa, bu insan aslında yaşayan bir ölüdür. Mücadele etmek, kendin, sevdiğin, halkın, inandıkların için mücadele etmek insan olmanın gereğidir. Kişi böyle görüyorsa ancak o zaman kendini sınırsız bir davaya adayabilir. Ancak o zaman mücadeledeki zorluk-

lara karşı pes etmez, amansız bir kavgaya tutuşur. Ancak o zaman kavganın acısını ve tatlısını yüreğinde, bilincinde harmanlamasını bilir. Ancak o zaman olumsuzlukları onu yolundan alıkoymaz. Yenilgiler de kayıplar da olsa kendine, davasına, halkına güvensizlikler yaşamaz ve kendini kaygısızca kavganın engin denizine bırakabilir.

Engin denizlere dalındığında da bilinmeli ve görülmeli ki, denize güneş de vuruyor, yağmur da, fırtına da. Deniz kabarıyor da alçalıyor da ama mutlaka denizler okyanuslara ulaşıyor. Bu onurlu geleceği inşa etme kavgasında başarılar da var kayıplar da, yenilgiler de var, şehit düşmek de, tutsak düşmek de var.

Mücadelenin önemli mevzilerinden birisi de zindanlardır. Bu mekanların egemenler için önemini, egemenlerin muhaliflerini sindirmek, imha etmek, halk kitlelerinin öncüsüyle buluşmasını engellemek olduğunu hepimiz biliyoruz. Öyleyse biz bu mekanlara karşı da hazırlıklı olmalıyız. Bilincimiz donatılıp silahlandırılmalı bu mekanlara karşı. Tıpkı Peru Komünist Partisi'nin kurucularından **Jose Carlos Mariáteque**'nin ifade ettiği gibi **"bir devrimci için tutuklanma basit bir iş kazasıdır. Sürgünleri, hapisleri işkenceleri göze alacak kararlı insanlara sahip olmadan siyasal düzeni değiştiremeyiz"**

(Bir tutsak Partizan)

anlayışıyla ele almamız. Evet, kimse tutsak düşmeyi istemez. Ama haklı bir davanın sürdürücüsükse tutsak düşmeyi de göze almak gerekiyor. Ve bilinmeli ki bu tutsaklık büyük mücadelenin içinde **"yol üzerinde bir büküntü"**den ibarettir. Nasıl ki yol üzerinde inişler, çıkışlar, büküntüler varsa ve yol yine de hedefine ulaşıyorsa, bizim tutsaklığımız da belki aksamalara neden olsa da kavgaya devam ediyor, durmuyor.

Diğer bilince çıkarılması gereken nokta ise buraların da mücadelesinin bir başka mevzisi, bütününe parçalarından biri olduğu gerçeğidir. Hem de büyük çatışmaların, büyük direnişlerin yaşandığı önemli bir mevzisi. Mücadele, çatışma, direniş dışarıda olduğu gibi içeride de devam ediyor. Yani dışarının emekliliği değil hapisaneler. Sadece mekan değişiyor, kullanılacak silahlar farklılaşıyor. Kolektif katkının şekli değişiyor.

Bu bilinç ve yaklaşımda olduğunda tutsak da düşülse umutsuzluğa düşülmez. Bilinir ki umutsuzluk umududur düşmanıdır. Ve tutsak düşüp girildiğinde içeri, beyinde bilinç, yürekte inanç tazeliliğini koruduğunda her daim, "içeri girersek ne yapacağız, ne olacak" sorusunun cevabı da hazırdır. O zaman bilinir ki yönümüz, yüzümüz hep direnişe dönük olmalı.

Muğla'da stantımıza tahammülsüzlük

Muğla'nın Milas ilçesinde **17 Şubat** Pazar günü Pir Sultan Abdal Derneği'nin düzenlediği geleneksel aşure etkinliğinde stant açan **2 YDG'li** gözaltına alındı.

Etkinliğe katılımdan 45 dakika sonra stantta sattığımız kitaplardan özellikle İbrahim Kaypakaya Seçme Yazıları ve Tohum'un yasak olduğu gerekçesiyle **2** arkadaşımız jandarma tarafından Milas Jandarma Karakolu'na götürüldü. Arkadaşlarımız yaklaşık 4 saat alıkonulmuş, **8** kitaba ve **2** Partizan dergisine ve Partizan'ın kartpostallarına el konularak

"yasak yayın bulundurmak ve satmak" gerekçeleriyle haklarında işlem başlatıldıktan sonra karakoldan serbest bırakılmışlardır.

Arkadaşlarımızın gözaltına alınması esnasında stanttan yayın alan ve stantta arkadaşlarımıza yardımcı olan gençler, jandarma tarafından taciz edilerek üst araması yapılmaya çalışılmış ve **GBT** kontrolü yapılmıştır. Etkinliğe katılımın zayıf olması ve bu tarz olumsuzluklara rağmen 45 dakika gibi kısa bir süre de olsa kitaplarımızın ve yayınlarımızın kitleye ulaştırılması ve kitle tarafında kitap dergi ve gazetelerimizin satın alınarak sahiplenilmesi oldukça olumluydu. **Muğla YDG**

Merhaba

Ben Sarıgazi'de Tekstil işçisi bir bayanım ve yeni bir İK oku-

rumuy.

Sizlere yaşadıklarımı anlatmak istiyorum. Geç saatlere kadar çalışıyoruz. Karşılığını da alamıyo-

ruz. 6 aydır mesailerimizi vermiyoruz. Cumartesileri mesai değil, mecburi çalışıyoruz. Sadece Pazar günü tatil, o da yetmiyor. Ailelerimizle görüşemiyoruz. Hiçbir sosyal güvencemiz yok. Sigorta istediğimizde maaştan kesiyorlar. Maaşlarımız çok düşük. Senede bir kez zam yapıyorlar. Patronlarımızı zalakalık yapan işçiler var. Elektrik gittiğinde bizden kesiyorlar. İş olmadığında da bizden kesiliyor. Hep sömürülüyoruz. Bu sistemin değişmesini istiyoruz. Ama birkaç kişiyle olmuyor. Herkesin hakkını araması lazım.

Sayfanızda yer ayırdığınız için teşekkür ederiz.

(Sarıgazi'den bir İK okuru)

Emekçi kadınların yaktığı meşale, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

Kökü özel mülkiyetin çıkışına kadar uzanan kadın sorunu, ezenler ve ezilenler arasında süren mücadelede, hala en önemli toplumsal sorunlardan biri olma özelliğini korumaktadır. **Ezilen sınıfın kadını, sınıflar mücadelesinin tarihi boyunca hep en fazla ezilen olmuş, katmerli bir sömürüyle yüz yüze kalmıştır.**

Kadının, köleci ve feodal toplumda yaşadığı ezilmişlik, sömürü

her türden baskı, kapitalist toplumda daha azgınca bir baskı ve sömürüye dönüşmüştür.

Kapitalizmin gelişmesine paralel ortaya çıkan ağır sömürü koşulları, kadının bu ezilmişliğe ve katmerli sömürüye başkaldırısında da bir sıçrama yaratmıştır. Bu başkaldırı ise giderek örgütlü bir hal almakta gecikmemiştir.

Sınıf mücadelelerinin hayli yüksek bir seyir izlediği 1800'li yıllar,

kadın emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için verdikleri mücadelede de yansımaları bulmuştur. Bu yansımaların en somut göstergesi ise, New Yorklu kadın tekstil işçilerinin, 1857'de gerçekleştirdikleri direniştir.

Bu direnişin patron tarafından saldırıya uğraması ve çıkarılan yangında 100'den fazla emekçi kadının yaşamını yitirmesi, kadının toplumsal kurtuluş mücadelesindeki önemine dair mi-

henk taşı olmuştur. İşte bunun içindir ki, 1910'dan bu yana, tektstil işçisi kadınların anısına düzenlenen **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**, ezilen kadının kurtuluşu için verilen bir mücadele günü olduğu kadar, kadın-erkek tüm ezilenlerin, her türden ezilmişliğe, baskıya ve sömürüye başkaldırı günüdür.

Saldırıları egemenlerin korkusunun ürünüdür

On yıllarca başkaldırının ve isyanın, mücadelede bedel ödemenin anısına sahip çıkmanın günü olarak yaşatılan, sınıfsal özünü uygun biçimde gündemleştirilen 8 Mart, egemen sınıfların saldırısına uğramakta gecikmedi. Bu saldırılar bir yandan sınıfsal özünü uygun ele alınan 8 Mart etkinlik ve faaliyetlerine, diğer yandan 8 Mart'ın içini boşaltmaya dönük, ideolojik saldırılar olarak gündeme geldi. İdeolojik saldırıların en kapsamlısı, BM'nin 1977'de aldığı bir kararla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, "**Dünya Kadınlar Günü**" ilan etmesiyle gerçekleşti.

Bu ideolojik saldırı çok açık ki, egemenlerin sınıf mücadelesinden duyduğu korkuya bağlı olarak, kadının bu mücadele içinde aktif rol almasından duydukları korkunun ürünüydü. Bunkdaki temel amaç, ezilen sınıfın kadını kendi sınıfının erkeği aracılığıyla baskı altına almak ve sisteme karşı mücade-

ye katılmasını engellemektir. Çünkü toplumun yarısını oluşturan kadının mücadeleye katılması demek, egemen sınıflara karşı verilen mücadeleye katılanların sayısının iki misline çıkması demektir her şeyden önce.

Meşalenin ateşini harlayalım

Önümüzdeki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, New Yorklu kadın işçilerin canları pahasına yaktıkları meşalenin 152. yılı aynı zamanda.

Bir buçuk asırlık bu süre içinde emek ve sermaye arasındaki çelişkiler daha da derinleşmiş, sömürü, yağma ve talan daha da boyutlanmıştır.

Özellikle de ezilen sınıfın kadını üzerindeki sömürü, baskı, ayrımcılık ve her türden zulüm daha da katmerleşerek günümüze kadar gelmiştir.

Emekçi kadınlar, bugün hala fabrikada patron baskısına, evde erkek egemen, gelenek-görenek, örf-adetler ve dinsel inançların baskısına maruz kalmaktadır. Kadını toplumdan dışlamaya dönük anlayışın sonucu olarak ortaya çıkan çok yönlü baskı, kadını dün olduğu gibi bugün de ezmekte, horlamaktadır. Dahası, kadın dün olduğu gibi, bugün de bir cinsel obje ve meta olarak görülmektedir. Emperyalist paylaşım, işgal vb. savaşlarda tecavüze ve cinsel tacize

uğrayan, en fazla zulüm ve baskıya yaşayan hep kadınlar olmuştur. Emperyalist işgallerin, yağma ve talanın giderek yaygınlaştığı günümüzde, bu durumdan en fazla etkilenenler de yine bu bölgelerdeki ezilen kesimin kadınları olmaktadır. İşgallerde halkların başlarına yağdırılan bombalar, kullanılan kimyasal-nükleer vb. silahlar nedeniyle işgal topraklarındaki kadınların doğurduğu özürü çocuk sayısında bile büyük bir artış yaşanmakta, sayısız kadın işgalcilerin tecavüzüne uğramakta, vahşice katledilmektedir.

Gerek sosyal yıkım saldırılarına paralel olarak üzerindeki sömürü, yoksulluk ve toplum içindeki her türden ayrımcılık artan kadınlar, gerekse işgallerde tecavüze uğrayan, katledilen kadınlar, hepsi de ezilen sınıfın, yani emekçi sınıfın kadınlarıdır. Yani egemen sınıfın, hemcinsini sömürerek yaşayan ve "hak arama" derken, aslında tüm bu baskıyı, zulmü ve sömürüyü daha da katmerleştirmeyi hedefleyen kadınları değildir! **8 Mart en başta da bu nedenle tüm kadınların değil, emekçi kadınların, ezilen sınıfın kadınlarının günüdür!**

Böylesi bir süreçte gireceğimiz bu 8 Mart'ta da, 8 Mart'ın "tüm kadınların günü" olmasını savunan feminist anlayış, yine sistemden aldığı güçle, kadın sorununu kadın-erkek sorununa indirgeme yaklaşımını sürdürmektedir. Bu yaklaşım

uzunca zamandır en somut olarak, erkeksiz 8 Mart eylem ve etkinlikler örgütlemeye çabalarında kendini dışa vurmaktadır. Kadının mevcut sistem içinde, kadın olmanın kaynaklı yaşadığı sorunlara karşı elbette kayıtsız kalınmaz. **Ancak bunlar sisteme karşı mücadeleden kopuk da ele alınamaz!** Sisteme karşı mücadele ise kadın-erkek omuz omuza yükseltilecek bir mücadele olmadan, başarıya ulaşamaz!

8 Mart sömürü sistemine karşı mücadelenin ürünü olarak, emekçi kadınların ölümüne direnişleriyle ortaya çıkmıştır. 8 Mart temelinde harcanacak çaba, kadın ve erkeği karşı karşıya getirmeye dönük değil, emekçi kesimlerin kadınına mücadeleye, ancak erkek sınıflarıyla ortak bir mücadeleye kanalize etmeye dönük ele alınmak durumundadır. Tekstil işçisi kadınların bundan 152 yıl önce yakılan ve yolumuzu aydınlatmaya devam eden meşalenin ateşini harlandırmak, Ekim Devrimi'ndeki, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ndeki, Hindistan, Filipinler, Nepal devrim mücadelesindeki kadınları, Clara Zetkin, Rosa Lüksemburg, Krupskaya, Kollontai gibi devrimci kadın önderleri, ülkemizdeki Meral'leri, Barbara'ları, Nergiz'leri, Sabahat'ları, Zilan'ları ve daha isimlerini sayamayacağımız nice mücadeleci kadını anmak ve yaşatmak da ancak böyle mümkün olacaktır!

Yaşasın şehit ve tutsak ailelerinin örgütlü mücadelesi!

Parti ve Devrim Şehitlerini andığımız Ocak ayı, bizler açısından yoğun bir faaliyet süreci olarak geçti.

Bu dönem Kasım ayı içerisinde gerçekleştirdiğimiz aile toplantısıyla birlikte çalışmalarımızın startını vermiş olduk. Şehit ve tutsak ailelerinin sahiplenmelerinin ve sürecimize katılımının önemi üzerinde durularak, ailelerimizin bizlerden beklentilerinin neler olduğunun anlaşılmasına ve bizlerin beklentilerinin ortaya konulmasına çalışıldı. Her yıl Sarıgazi'de şehitlerimizin mezarı başında gerçekleştirdiğimiz ve yine her yıl düzenlediğimiz kitlesel anma etkinliği yoğunlaştığımız iki temel çalışma olarak planlandı. Bu süreç aynı zamanda uzun bir süredir ağır aksak ilerleyen ve yeterince politik bir içeriğe büründürülemeyen aile ziyaretlerinin yeniden düzenlenmesinin ve ilişkilerimizin politik bir zemine sistemleştirilmesinin adımlarının atılması olarak tasarlandı.

Toplantıların önemi ve aile ziyaretleri

Olanakları bulunan yerlerde öncelikli olarak toplantıların örgütlenmesi ve en geniş katılımı gerçekleştirilmesi bu süreç boyunca izlediğimiz pratik hat oldu. Ailelerin tanışma ve kaynaşmalarına, aynı acıları ve benzer sorunları yaşayan insanların varlığını görmelerine hizmet eden toplantılar tecrübe ve deneyim aktarımı, dayanışma ve ortak çözüm arayışı konusunda önemli olanaklar yaratmakta ve yararlı olmaktadır.

Toplantılar ve aile ziyaretleri yazılıyan bağlarımızın güçlendiril-

mesi ekseninde ele alınmaya, faaliyetimizin yaşadığı sınırlılıkları aşmanın araçları olarak değerlendirilmeye çalışıldı. Özellikle ailelerimize yaklaşımda pratiklerimizde ortaya çıkan geri yanların, politik içerikten yoksunluğun, onların ziyaret edilmesini gereken insanlar ve bizlerin de ziyaret etmesi gerekenler olarak düşünülmesinin sağlığı bir ilişki görünümü oluşturmadığı üzerinde durularak bunun aşılmasının gerekliliği anlatıldı. Bu görünümü aşan, sahiplenmeyi ve dayanışmayı, sorunlarımız özgülünde harekete geçmeyi içeren bir ilişki tarzının oluşturulması, şehit ve tutsak ailelerinin mücadelesine, gelişimine katkı sunacağı üzerinde duruldu.

Aile ziyaretlerinin yaşadığı kısırlılıkların aşılmasına dönük kimi adımlar bu dönem içerisinde atılabilmektedir. Atılan bu küçük adımların anlayış olarak sistemleşmesi, süreklileşmesi, geliştirilmesi önemli bir yerde durmaktadır.

Mezar anması...

Anmamızı her yıl olduğu gibi yoğunlaşmış bir kitle faaliyetinin üzerine oturtma düşüncesiyle hareket ettik. Özellikle şehit ailelerimizin anmaya taşınmasının anlamı bizler açısından ayrı bir yerde durmaktadır. Şehit ve tutsak ailelerinin anmalarımızda kendini ifade eden pankartıyla sahiplenme iradesini göstermesi oldukça önemlidir. Anmaya katılım gösteren ailelerimizin oranını yeterli bulsak da geçen yıla oranla daha olumlu olduğunu söyleyebiliriz.

Gece çalışması...

Bütün bir ay boyunca yürüttü-

ğümüz faaliyetin pekiştirilmesi, daha geniş bir kesime propagandasının yapılması amacıyla her yıl Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak düzenlediğimiz anma etkinliği bir dizi yetersizliklerine rağmen olumlu bir şekilde gerçekleşti.

Hazırlık sürecinde etkinlik yapmayı düşündüğümüz salonun netleştirilmesinde yaşadığımız za-

man kaybı çalışmanın dar bir alana sıkışmasına, böylelikle etkinlik tarihinin değişmesine ve programda yer almasını istediğimiz sanatçıların bir kısmının program dışında kalmasına neden oldu. Zayıflayan program takviye edilmiş ancak nitelik sorununun önüne geçilememiştir. Kitlemiz tarafından bu durum haklı olarak eleştiri konusu

yapılmıştır. Bunun etkinliğimize emek veren herkes tarafından değerlendirilmesi ve görünen nedenlerin ötesinde açığa çıkarılması gerekmektedir. Etkinliğimize şehit ve tutsak ailelerinin yoğun katılımı sağlanmış ve geceye rengini veren bir atmosfer oluşmasına hizmet etmiştir. Tutsak Partizanların şehit yoldaşlarımızın ailelerine verilmek üzere hazırladıkları künyelerin ulaştırılması etkinliğe ayrı bir anlam katmıştır.

Yine Tutsak Partizanların tecrit koşullarında, bütün olanaksızlıklara rağmen hazırladıkları el ürünleriyle şehit ve tutsak ailelerinin mücadelesine katkı sunmaları oldukça anlamlıdır. Tutsak yoldaşlarımızın bu özverili çabası geceye katılan kitlemiz tarafından sahiplenilmiş ve onure edilmiştir.

Geçirdiğimiz faaliyet süreci bizler açısından aynı zamanda birer öğrenme süreci olarak tarif edilebilir. Sürecin şekillendirilmesi ve

devam ettirilmesinde ailelerimizin dile getirdiği öneri ve eleştiriler, kızgınlık ve tepkiler, verdikleri emek ve çabalar dayanışmaya ve mücadeleye davetleri önemli bir yerde durmaktadır. Geçirdikleri sancılı günlerin direncini taşıyan ailelerimiz içinden geçtiğimiz zorlu sürece de direnç katacaklardır.

Kendi gerçekliğimizin tersyüz edilebilmesi; eski alışkanlıkların terk edilmesi ve kitle faaliyetine yoğunlaşılmasıyla mümkün olacaktır.

Şehit ve Tutsak Ailelerinin örgütlü ve iradi mücadelesi ancak ve ancak şehit ve tutsak ailelerinin sorunlarına çözüm içermektedir. Bu nedenle tüm şehit ve tutsak ailelerini Partizan Şehit Ve Tutsak Ailelerinin çatısı altında buluşturma ve komünizm ve devrim şehitlerine bağlılıklarını pratikleştirmeye davet ediyoruz.

(Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri)

Umudun; bilinç ve yürek ustalarına...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri **10 Şubat** günü Salon Figaro'da gerçekleştirdikleri anma ile devrim yürüyüşünde kararlılığın, erdemini ve onurun temsilcileri şehitlerimizin anılarını ve düşlerini yaşatmaya bir kez daha ant içti. Etkinlik, Parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından PŞTA adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada devrim şehitlerinin anılarına ve mücadelesine sahip çıkmanın gerekliliği üzerinde duruldu. Konuşmadan hemen sonra ölüm orucundan kaynaklı kalıcı rahatsızlıkları

olmasına rağmen tedavisi yapılmayan ve F tipinde tutulan ve burada bir gözünü kaybeden **Savaş Kör** alkışlarla sahneye çıktı ve kitleyi selamladı.

Aynur Haşhaş, Pınar Sağ, **Mehmet Ekici**, Grup Keops ve **Sadık Gürbüz** türkü ve ezgilerini ailelerle paylaştı. Temel Demirel ise yaptığı çokkulu konuşma ile devrim şehitlerini andı ve emekçileri mücadeleye çağırıldı.

"Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya adayalara ölüm yok" yazılı PŞTA pankartı sahneyi süsler-

ken aileler, Tutsak Partizanların hâpishanelerden gönderdiği ürünlerini stantta sergiledi. Sincan, Malatya, Uşak, Gebze, Tekirdağ I ve 2 no'lu F tipi hâpishanelerden Tutsak Partizanların umut, direnç ve kavga yüklü mesajları alkışlar eşliğinde okundu. Okmeydanı, Esenler, Altınşehir, Gazi, İktidali Partizan okurları ve İngiltere TKM, YDG ve Partizan, gönderdikleri mesajlarla devrim şehitlerinin kavga bayrağını daima yükseklerde dalgalandırma sözü verdi.

Medine Akbaş'ın sahneye çıktığı, Kemal Özer tarafından yazılan

"Oğulları öldürülen analar" isimli tiyatro anaların beğenisini topladı.

Sincan F Tipi Hâpishanesi'nden Tutsak Partizanların şehit ailelerine verilmek üzere gönderdiği bileklikleri kırmızı karanfiller eşliğinde almak üzere ailelerin sahneye çıkması kitle tarafından uzun süre ayakta alkışlandı. Coşkun doruğa çıktığı bu bölümde şehit yakınları, anaları, babaları çocuklarına dair duygularını dile getirdi. Ailelerin yoğun katılım gösterdiği ve gözyaşlarına hâkim olamadığı konuşmalar sırasında kitle "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" sloganını haykırdı. (İstanbul)